

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

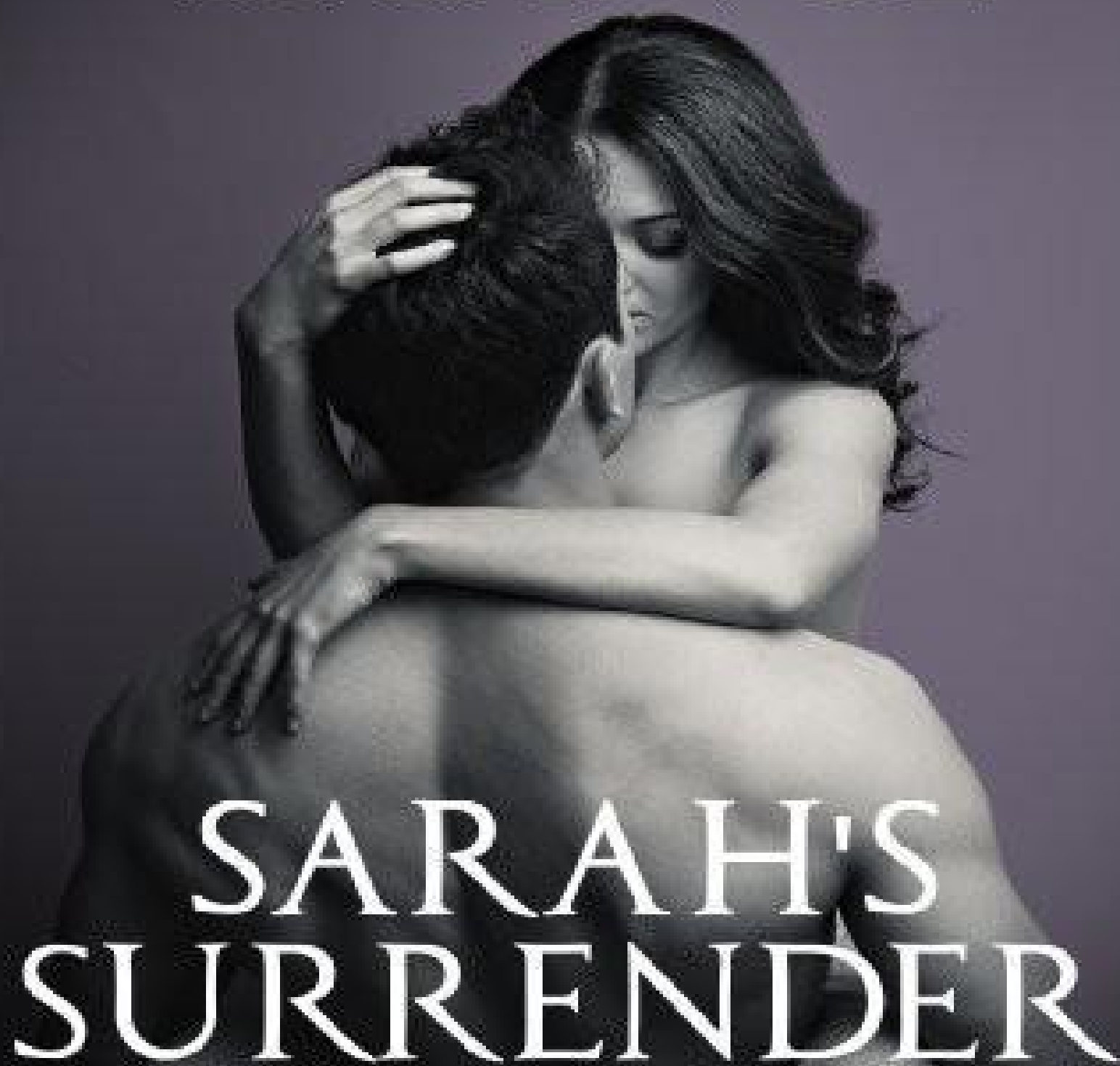
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYNDA CHANCE

SARAH'S SURRENDER

Sarah'nın Teslimiyeti

Lynda Chance

(2012)

Lynda'dan bir not: Bu hikayedeki kahraman über alfa. Dikkatli ilerleyin. John Garrett, Sarah McAlister'la tanıştığı güne kadar, istediği her şeyi nadiren reddeden alaycı bir multi milyonerdir. Sarah geçmişte incinmiştir ve düşünceli çiftlik sahibiyle ilgili her şey savunmasını yüksek alarma geçirir. Onun yolundan uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır, ancak amansız takibi ona karşı koymayı imkânsız hale getirir.

Alıntı:

John sesinin sert olduğunu biliyordu ve kadında gördüğü tereddüt de bunu doğruluyordu. Yukarı tırmanırken durakladı. Gözleri son derece temkinli bir bakışla John'un gözlerine dikilmeden önce ayağını koşu bandına kadar uzatmıştı.

Sesini kontrol etmeye çalıştı ama bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. "Bin şu lanet arabaya, Sarah."

Kadının dudaklarını yalamasını ve derin bir nefes almasını izledi. Sonra kendini pelüş deri koltuğa bıraktı ve kapıyı kapattı.

Kilitleri hemen etkinleştirdi.

Kızın gözleri onunkilere kaydı ve adam eğilip emniyet kemerinin kayışını kızın omzundan çekti. Kadının vücudunun hafifçe titrediğini hissedebiliyordu ve onun alışılmışın dışında olduğunu, hatta muhtemelen korktuğunu biliyordu. Umursamak için kendinde bir güç bulamadı; onu gördüğü ilk günden beri bıçak sırtındaydı. Parmağındaki yüzüğe çok sinirlenmişti ve bunun için onu cezalandırma ihtiyacı hissetti. Emniyet kemerini fark edilebilir bir tıkırtıyla yerine oturttu ve sonra çenesini kaldırıp parmaklarının arasında kavradı. "Seni şimdi bırakmaya niyetli olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Sarah'nın Teslimiyeti

tarafınd

an Lynda

Chance

John Garrett, Sarah McAlister'la tanıştığı güne kadar, istediği her şeyi nadiren reddeden alaycı bir multi milyonerdir. Sarah geçmişte incinmiştir ve düşünceli çiftlik sahibiyle ilgili her şey savunmasını yüksek alarm durumuna geçirir. Onun yolundan uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır, ancak amansız takibi ona karşı koymayı imkânsız hale getirir.

KINDLE BASKISI

Sarah'nın Teslimiyeti

Telif Hakkı © 2012 Lynda Chance

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. eleştirel makalelerde veya incelemelerde.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, işletmeler, karakterler ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

'Staking His Claim'i seven ve daha fazlasını isteyen herkese Aynı.

John Garrett hepiniz için. :)

Ve Clayton'a, her zamanki gibi.

Birinci Bölüm

John Garrett çek defterini kot pantolonunun arka cebine soktu ve dönüp okul yöneticisinin yanından uzaklaştı. Tanrı'ya yemin etti ki, kendisinden para isteyen bir sonraki kişi öfkesinin ve kızgınlığının şiddetini hissedecekti. Sabırsızlık zaten yüksek olan öfkesinin daha da artmasına neden oldu.

Duluth, Teksas'ın iyi insanları onun zaten servetini paylaşmadığına mı inanıyordu? Milyonlarını kendine sakladığını ve en küçük bir hayır kurumunu bile desteklemediğini mi düşünüyorlardı? Doğru, hem de çok cömertçe bağışta bulundu.

Ama belli ki bu yeterli değildi ve kasaba halkı onun parasını harcamak için her zaman yeni ve daha iyi yollar buluyordu. Sadece bu ay, yerel Baptist kilisesi için yeni bir kafeteryanın parasını ödemişti. Daha önce hiç adım atmadığı ve atmayı da hiç düşünmediği bir kilisenin. Klinikteki özel odaların yeni bir kanadını finanse etmişti, bu da sürekli bakım seviyesini küçük bir hastane seviyesine yükseltecekti. Ve daha bu sabah, okul bölgesindeki her öğrenciye en yeni iPad'i sağlayacak kadar büyük bir çek yazmıştı.

Yapması ve hızlıca yapması gereken şey, ilçe halkı için bir vakıf kurmak ve bunu yönetmesi için yetkin birini işe almak, böylece onu yalnız bırakmak ve insanlarla etkileşimini minimumda tutmaktı.

Asosyal olduğunu kendine tamamen itiraf etti. İnsanlardan hiç hoşlanmıyordu. Büyük kalabalıklar umurunda değildi, küçük konuşmalardan hiç hoşlanmazdı.

Çoğunlukla içine kapanıktı. Yiyeceklerini hizmetçisi alıyordu; tüm bankacılık işlemlerini internetten yapıyordu. Yalnız biriydi ve böyle olmayı seviyordu.

Arkadaş aramak için tek bir nedeni vardı, sadece tek bir nedeni. O da seks içindi. Böylesine azgın bir seks dürtüsü olmasaydı, muhtemelen çiftlikten ayrılma ihtiyacı bile hissetmezdi.

Ama her zaman çok aktif bir libidosu vardı ve ne zaman kasabada görünse, biri ya da bir başkası her zaman parasının peşine düşüyordu. Sorun şuydu ki, hayatı boyunca burada yaşamıştı ve başarı hikâyesi büyüyüp her yere yayılmıştı. Herkes onu ya simasından ya da ününden tanıyordu.

Okulun otoparkında uzun adımlarla ilerledi ve kamyonetinin kapısını açtı. Okuldan ayrılıp kasabaya doğru ilerlerken aklı bir vakıf kurmanın en hızlı yolundaydı. Parasını paylaşmayı gerçekten umursamıyordu; onu çıldırtan şey insanlarla ve sayısız ayrıntıyla uğraşmaktı. Artık bunlarla uğraşmak istemiyordu. Ancak, genellikle sadece birinden kurtulmak için, şu ya da bu amaca ne kadar çok katkıda bulunursa, onun başvurulacak adam olduğu da o kadar çok yayılıyordu.

Zihni soruna odaklanmış bir halde, küçük Duluth kasabasının sahip olduğu iki benzin istasyonundan birine girdi ve mazot pompasının yanına yanaştı. Dört çarpı dörtlük aracından indi, banka kartını yuvaya soktu ve kamyonunun iki deposundan ilkinde mazot pompalamaya başladı.

Pompanın diğer tarafına bir araba yanaştı ve içinden bir kadın indi. Orta boylu ve orta yapılı bir kadındı ama benzin pompası aralarında durduğu için tek fark ettiği buydu. Eski model sedanı tanıyamadı ve kadının kasabadan geçen biri olduğunu, buranın yerlisi olmadığını düşündü.

Pompa tıklayarak ilk deponun dolduğunu gösterdi ve başlığı diğer deponun ağzına götürdü. Otomatik olarak dolmaya devam etmesi için kolu geri çekti ve bir şişe su almak için markete girdi.

Kapağı açtı, yarısını içti ve kamyonetine geri döndü.

Pompadaki kadının yanından geçmek zorunda kaldı ve kadının sorun yaşadığı belliydi. Beceriksiz insanlara ve özellikle de kadınlara sessizce küfrederek durdu ve arkasından yaklaşırken kadının sırtındaki ince çizgiyle konuşmaya zorladı kendini. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesi az kullanılmaktan paslanmıştı ve kendisine bile kısa ve yardımsever gelmiyordu.

Sarah McAlister pompanın koluna tekrar tekrar basarak, depoyu doldurmaya hazır olduğunu gösteren o evrensel tıklama sesini çıkarmaya çalıştı.

Öyle bir şansımız yok.

Yanağının içini ısırdı, kredi kartını arka cebine soktu ve utanç verici bir şekilde mağazaya girip pompayı çalıştıramadığını itiraf etmek zorunda kalacağını biliyordu. Neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Benzin pompalamada başarısız olmaktan *nefret ederdi*. Her istasyon farklı görünüyordu; her pompanın kendine has bir aklı vardı. Neden ikinci dereceden bir denklemi parçalara ayırırken bir sınıf dolusu genci kontrol edebiliyor ama basit bir benzin pompasını çalıştıramıyordu?

Tam memeyi geri asacaktı ki arkasından gelen derin, neredeyse tiksinti dolu sözleri duydu. Hangisi daha kötü olurdu? Dükkâna geri dönüp tezgâhtarın hoşnutsuz talimatlarını dinlemek ve sonra buraya geri gelip belki de yine başarısız olmak mı? Yoksa derin sesinden bir embesilden fazlası olmadığı anlaşılan bir adamın yardımını kabul etmek mi?

Aklında bu seçenekler varken, zarif bir kavis çizerek ses tonundan çoktan önyargılı olduğunu anladığı adama doğru döndü. Vücudunu savurduğunda adam tam karşısında duruyordu ve gözleri göğsüne inip yavaşça yüzüne doğru ilerledi. Boğazından çıkmaya çalışan nefesini zar zor kontrol etmeyi başardı.

İlk düşüncesi, böyle görünen bir adamın tavırlı olmasının utanç verici olduğuydu. Ama sonra, hepsi öyle değil miydi? Bu adamın seviyesinde olan her erkek, kendisinin Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunu bilmiyor muydu? Ve hepsi o kadar şımarık değil miydi ki, istedikleri kadar kaba davranarak ve temel kibarlık için en ufak bir çaba göstermeden hayatlarını sürdürebileceklerini düşünüyorlardı? Ya da belki de yardım teklif ederek bile görevini yaptığını düşünüyordu.

Onun görevi, onun insan iyiliğine verdiği selam.

Doğru. Vücudunun herhangi bir yerinde nazık bir kemik varmış gibi görünmüyordu. Tarif edilemez derecede ateşli vücudu. Adam iyiydi, buna şüphe yok.

Bunu bildiğine de şüphe yoktu. Onu incelemek için birkaç saniye çalarken savunmasının alarma geçtiğini ve kaslarının gerildiğini hissetti. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, sert bir duruşu vardı, bu da onu ses tonunun yansıttığından daha da düşmanca gösteriyordu. Vücudu zayıf ve kaslıydı, güç ve kabiliyeti haykıran sağlam bir yoğunluğa sahipti. Üzerinden kibirli dalgalar halinde yayılan bir özgüven havası yayıyordu.

Adamın gözlerine bakan Sarah'nın nefesi, karanlık ve parıldayan gözbebeklerinden gelen renk çizgileri karşısında tekrar kesildi. Adamın gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyaha yakındı ve Sarah ona doğrudan bakmaktan çok rahatsız olduğu için bakışları hızla adamın gözlerinden ayrılıp yüzünün geri kalanını incelemeye koyuldu. Zeytin rengi bir teni vardı ve yüz hatlarını belirginleştiren güneş yanığı sadece iriliğini arttırıyordu. Keskin bir çenesi vardı ve ağzını ikiz oluklar çevreliyordu. Alnında, gözlerinin arasında V şeklinde bir kaş çatma çizgisi vardı ve derisine kalıcı olarak kazınmış gibi görünüyordu. Bu, tamamen yakışıklı olan yüzündeki tek kusurdu ve sadece doğal erkekliğine katkıda bulunuyordu. Saçları kısa kesilmişti ve kahverengi renkteydi ama güneşin öpücüğü saçlarını o kadar farklı varyasyonlarla vurgulamıştı ki neredeyse salon yapımı gibi görünüyordu. Ama öyle olamayacağını biliyordu.

Bu adam daha önce bir kuaföre adım atmış biri değildi. Profesyonel bir kesime en çok yaklaştığı yerin meşhur berber dükkânı olduğundan emindi.

Cildi elmacık kemiklerinin üzerinde gergin bir şekilde duruyordu ve kemik yapısı gözlerinin karanlığıyla daha da belirginleşiyordu. Son derece yakışıklı bir yüzdü ama hassas bir yanı yoktu. Bu adam hiç şüphesiz Tanrı'nın 'insanı' yaratırken aklından geçirdiği kişiydi. Yüzü güzel olmasına rağmen, herhangi bir kadınsı terimle tanımlanabilecek şekilde güzel değildi. Güzel değildi ve kesinlikle güzel değildi. Geniş bir alnı ve çok büyük, küt bir burnu olan bir erkek yüzüne sahipti. Bir an için onun bir erkek çocuğu olarak nasıl görüldüğünü düşündü. Saf bir çocuk olurdu, muhtemelen neredeyse sade olurdu çünkü onda birazcık bile 'sevimsilik' olmazdı. Büyükannesinin hakkında yorum yapacağı türden bir çocuk. *Bir çocuğun böyle görünmesi gerekir. Erkek çocuk. Bir kız gibi güzel değil.* Ve bu da, böyle bir çocuğun nasıl görüneceği.

büyüdüğünde bir erkek oldu. Tam bir erkek. Pürüzleri yumuşatacak hiçbir şey olmadan saf erkeklik.

Adam ona bakarken tüm bunlar bulanık bir düşünce halinde aklından geçiyordu. Yüzündeki ifade onu, sırf onunla uğraşmak zorunda kalmamak için ezmek istediği bir böcek gibi hissettirdi. Gülümsemedi, basit bir nezaket ya da hatta sabır şeklinde bir teselli sunmadı. Kendini o kadar sert tutuyordu ki granit gibi görünüyordu, sanki taştan yapılmış gibiydi. Söylediği birkaç kelime sert ve değişmezdi ve gözlerindeki inatçı parıltı amansızdı, kadının omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderen duygusuz bir parıltıyla doluydu.

Sinirleri gerildi ve hiç şüphesiz onun yardımını istemediğini biliyordu. Ondan yardım kabul etmektense bir şey satın almadan ve benzini bitme tehlikesiyle karşı karşıya kalmadan gitmeyi tercih ederdi. Kesinlikle zorunda olduğundan bir saniye bile daha fazla ona yakın durmak istemiyordu. Derin bir şekilde yutkundu ve adamın sorduğu soruyu sorar sormaz, "Hayır, teşekkürler," diye yanıtlarken ondan kaçmaya başladı.

Adamın vücudu onunkini öyle ani ve pürüzsüz bir hareketle engelledi ki, kız bunu yaptığına inanamadı. Gözleri hafif bir panikle onunkilere kaydı.

"Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var, değil mi?" Bu kez konuştuğunda sesi biraz yumuşamıştı ve onun içini görebildiği hissine kapıldı ve sinirlerini gerdiğini ve bunu düzeltmeye çalıştığını biliyordu.

Ondan uzaklaşabilmek için hemen cevap vermek zorundaydı ama doğası gereği kaba bir insan değildi ve herhangi bir şekilde yüzleşmeyi umursamıyordu. Sadece bu olayı geride bırakıp benzinini almak ve yoluna devam etmek istiyordu. "Evet, ama aceleniz var gibi görünüyor ve rahatsız etmek istemiyorum."

"Sorun değil, tatlım." Sesi bir oktav alçaldı ve elindeki su şişesini kamyonetin camına fırlatıp arabasına doğru ilerlerken, tavırlarındaki ince değişiklik Sarah'nın gözünden kaçmadı. Ona daha yumuşak bir sesle 'tatlım' demesi ve ilk başta ondan yayılan sabırsızlığın kaybolmuş gibi görünmesi, yalnızca iki olası şeyden biri anlamına geliyordu. Ya kaba davranışları hakkında bir kez daha düşünmüştü ve şimdi pişmanlık duyuyordu ya da ona daha iyi bakmış ve gördüklerinden hoşlanmıştı.

Son dolarına kadar bahse girerdi ki ikincisiydi. Evet, karşısında duran adam istediğinde çok iyi bir operatör olabiliyordu. Ya istemediğinde? O zaman, 'dünyanın geri kalanının canı cehenneme' muhtemelen onun sloganıydı.

Ama şu anda, sanki pompalamak istediği tek şey benzini değilmiş gibi ona bakıyordu.

Piç kurusu. Onda numarası vardı; bu kesindi.

Nasıl görüldüğünün farkında değildi. Ona göre görünüşü fena sayılmazdı, en fazla hoş bir güzelliği vardı - biriyle çıkmak ya da erkeklerle birlikte olmak konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmemiş olsa da kesinlikle çılgın bir güzel değildi. Ama bekâr kadınların pek yaygın olmadığı uçsuz bucaksız bir ülkenin ortasındaki küçük bir kasabada, ıssız bir benzin istasyonunda duruyorlardı. Yani günün lezzeti olmak yerine, muhtemelen birkaç mil kare için mevcut olan tek lezzet oydu. Üstelik yeni bir tattı.

Bakışları adamın yüzük parmağına kaydı. Göz kamaştırıcı bir şekilde çıplaktı ve orada bir yüzük olduğunu gösteren beyaz bir et şeridi bile yoktu. Adam benzin pompasını sıfırlayıp zahmetsizce arabasına yakıt doldurmaya başladığında, kadın isteksizce onun lehine küçük bir puan kırdı. En azından adam hem hilekâr hem de kibirli biri gibi görünmüyordu.

John arabasına yaslandı ve vücudu tam bir cinsel alarm durumuna geçerken depoyu olabildiğince yavaş doldurdu. Kan, kendini desteklemek zorunda kalacağı kadar şiddetli bir etkiyle kasıklarına hücum etti. Midesi saf şehvet sarmalları içinde kasılırken ona tekrar baktı.

Onu daha önce hiç görmemişti. Eğer görseydi, onun gözlerine baktığında ve kokusunun ilk kokusunu aldığı anda karnına yediği yumruğu hatırlardı. Bir an önce onun görmesine izin verdiği kızgınlık için kendini kışından tekmeleyebilirdi. Kaba davranmıştı, bunu biliyordu ve şimdi ondan olabildiğince uzakta duruyor ve ona karşı savunmasının tamamen yerinde olduğunu haykıran bir şekilde kendini tutuyordu.

Bu onu sekiz topun gerisine düşürdü ama bunun onu yavaşlatmasına izin vererek zaman kaybetmeyecekti.

Beyninde sadece üç düşünce dönüp duruyordu. Kimdi bu kız, nerede yaşıyordu ve onu ne kadar hızlı soyabilirdi?

ve düz bir yüzeyde yatay mı? Kan dolaşımına hücum eden duygular temeldi; kasıklarının şişiren ve kanının daha hızlı pompalanmasını sağlayan biyolojik, kimyasal bir reaksiyondan başka bir şey değildi.

Bu hissi kolayca tanıdı. Onu becermek istiyordu. Ne daha fazla, ne daha az.

Yakıt doldurma işlemini daha da yavaşlatmak için tutamağın üzerindeki baskıyı hafifletti ve ona döndü. "Nerelisin sen?"

Dili dışarı fırladı ve dudaklarını yaladığında, omurgasından aşağıya doğru bir başka sıcaklık dalgasının cızırdadığını hissetti. "Top Hill." Yaklaşık otuz mil kuzeybatıdaki küçük bir kasabanın adını söylerken sesi yumuşaktı. Teksas plakasını fark etmişti ama yine de beş yüz küsur kilometre uzakta değil de sürüş mesafesinde olduğu için yoğun bir rahatlama hissetti.

Onunla yatacaktı. Bu kesin bir şeydi. Onun içine girememesinin tek ve olası bir nedeni vardı. O da kadının bir kocası olmasıydı. Bu düşünceyle ilkel bir öfke sarmalı alevlendi. Ona bu kadar hızlı ve sert tepki vereceği için bir anlık şaşkınlık yaşadı ama bunu görmezden geldi ve tekrar ona odaklandı.

Kızın gözleri onunkilerle buluşmuyordu ve adam hayal kırıklığı içinde onu izliyordu. Onunla ilgili, fırlatma sekansını harekete geçiren tek bir şeyi tam olarak belirleyemiyordu; ama harekete geçiren oydu. Sadece orta boylu, orta yapılı, orta büyüklükte göğüslere sahipti ve yüzü de aynıydı. Orta boylu.

Ama tüm bunları bir araya getirdiğinizde, her nasılsa, uzun zamandır gördüğü en seksi kadınlardan biri haline geliyordu. Ön dişleri olabilecek en çekici şekilde hafifçe bükülmüştü ve dudakları o kadar dolgundu ki, düşünebildiği tek şey o sıcak ağzı ve sikini yerleştirmek için açılan beyaz küçük dişleriydi.

"Evli misin?" Sadede gelip aklındaki en önemli soruya cevap isterken sesinin çakıllı tınısını duydu.

Nefesini içine çekerken boynundaki nabzın titrediğini gördü ve sorduğu bariz soru karşısında yaşadığı şokla bir adım daha geri çekildi. Kadın

başını hızla salladı ve gözlerini sadece bir an için adamın gözlerinden ayırıp pompanın dijital ekranında yavaşça hareket eden rakamlara çevirdi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sen söyle tatlım," dedi sesine hakim olamadığı bir meydan okumayla.

Adam onun açık bakışlarından ve odaklanmış ilgisinden yüzüne yayılan şoku fark etti, ama kadın sessiz kaldı ve aracının arkasında beceriksizce durdu.

"Adın ne senin?" Hiç değilse işlemi tamamlanmadan ve kadın yanından uzaklaşmadan önce bu bilgiyi ondan almaya kararlıydı. Kadının plakasını çoktan not etmişti ve şerif departmanının ona bilgi alabileceği kadar iyilik borcu olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama kadının bu bilgiyi kendi özgür iradesiyle vermesini istiyordu.

"Sarah." Hızlıca cevap verdi ve ayrıntıya girmede.

Kadının kendisinden bilgi almaya zorlamasına duyduğu öfke omurgasından aşağı süzüldü. "Soyadın?" diye sordu kısa ve öz bir şekilde.

"Neden?" diye sordu John'un dişlerini sıkmasına neden olan bir şüphecilikle.

Ne zamandan beri bir kadının adını ondan zorla almak

zorunda kalmıştı? "Sadece komşuluk yapıyorum,

Sarah."

"Benzinimi pompaladığın için minnettarım, ama lütfen beni affet. sen bir yabancısın ve--"

Sözünü kesti. "Yabancı olmak zorunda değiliz. Birini tanımak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum."

John kolu yerine taktı ve benzin kapağını deponun üzerine geri vidaladı. Makinenin tükürdüğü basılı fişi aldı ve cebine doldurdu. Dispenserden tek kullanımlık bir havlu alıp ellerini silmeye başlarken, kadının gitmeye çalışmasını engellemek için vücudunu onunla aracının arasında tuttu.

Peçeteyi çöp kutusuna attı ve hemen ona doğru birkaç adım yürüdü. Kadınların yanında hiç utangaç olmamıştı. Her zaman istediğinin peşinden giderdi ve şimdi de bunu istiyordu.

Uzandı ve kişisel alanına girerken bir parmağıyla çenesini kaldırdı. "Bu tamamen gerekli. Soyadınız nedir?" diye sordu.

Çenesini ondan uzaklaştırdı ve onun isteğini kendi isteğiyle reddetti: "Fişimi ver." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve kâğıt parçasını bekledi.

"Bu sizin makbuzunuz değil. Soyadınız nedir?" Adam kadının uzattığı eli tuttu ve kaşlarını çatarak kızarmış avucunu inceledi.

"Ne demek istiyorsunuz? Faturayı istiyorum." Kadın elini adamın elinden çekmeye çalıştı ama adam elini sabit tuttu.

"Bu benim makbuzum. Banka kartım, makbuzum. Soyadınız nedir?" Gözlerini tekrar kadının yüzüne çevirdi ve onun kuşkulu bakışlarını gördükten sonra bakışları tedirginlikle kabaran kadınsı göğsüne kaydı.

Sarah dehşete düşmüştü. Onu kendi kartını kullandığını fark etmeyecek kadar kötü mü kandırmıştı? Ve neden onun alışverişinin parasını ödesin ki? Bu delilikti. "Benim benzin paramı ödeyemezsin!"

John onu dikkatle izledi. "Sadece yaptım, tatlım," diye net bir şekilde açıkladı, yoluna devam etmek istiyordu. "Soyadın ne?" Bu işin peşini bırakmayacaktı. Kemiği bırakmayı reddeden bir köpek gibi konuştuğunun farkındaydı ama ondan bilgi almak istiyordu ve bunu kesinlikle yapacaktı.

"Sen delisin. Elli dolardan fazla benzin harcadım." Ses tonunu şaşkınlığın yanı sıra kızgınlık da renklendiriyordu.

"Öyleydi," diye kabul etti. "Soyadın ne?"

Sessizlik onun taleplerini karşılamaya devam etti ve bir parça sinirlilik kanını ısıttı. Onu çok istiyordu ve şimdi ondan istediği şeyi yerine getirmeyi reddetmesi ilgisini daha da artırıyordu.

Kadının yüzündeki vurdumduymaz ifade ve kadının yarattığı barikatı aşamayacağının farkına varmasıyla vücudu sinirlilikle gerildi. Kadın

Ona istediği bilgiyi verirdi; hep verirlerdi. Ŗu anda tereddütlü görünebilirdi ama adamın cebinin ne kadar derin olduğunu öğrenir öğrenmez fikrini değiştirecekti.

Elini onun elinde tutmaya devam ederken parmaklarını yüzünün yan tarafına götürdü ve yanağının pürüzsüz ipekliğini hissetti. Vücudu kaskatı kesildi ve şüphesiz yine ondan uzaklaşacaktı ama muhtemelen ona benzin ısmarlamasından kalan şok, kaçmadan önce ona birkaç dakika daha veriyordu.

Anlaşmayı sağlamlaştırabilir ve ona kim olduğunu söyleyebilirdi, çünkü beş ilçelik bir bölgede herkes onun adını biliyordu. Ondan gerçekten istediği tek bir şey vardı ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Eğer onunla sadece gūnahtan daha zengin olduğu için yattıysa, bunun onun için ne önemi vardı ki? Ama bunu ona söylemekte belli belirsiz tereddüt ediyordu, temsil ettiği meydan okuma kanındaki saldırganlığı körüklüyordu. Bu, onunla oynamaya devam etmesi için onu cezbeden ek bir sıcaklıktı.

Kimliğini açıklamadan tekrar denemeye karar verdi. "Bana söylememekte muhtemelen haklısın. Bir tecavüzcü ya da katil olabilirim. Aferin sana, tatlım. Peki bunu nasıl atlatacağız?"

Nefes alış verişı kesildi ve başını salladı. Reddetmesine sinirlendiğini hissetti ama ona kur yapmaya devam etti. "İnsanlar her türlü yerde tanışır, Sarah." Aralarında bir yakınlık kurmak için kasıtlı olarak onun adını kullandı. "Sen evli değilsin, ben de evli değilim. Yani bir benzin istasyonunda tanıştık. Şimdi beni hiçbir şey almadan terk edersen seni bir daha nasıl göreceğim?"

Sarah kesinlikle şaşkına dönmüştü. Milyon yıl geçse de başına böyle bir şey gelmemiştı. Okul yaz tatiline yeni girmiştı, Dallas'tan buraya kadar gelmiştı ve tek istediği çiftliğe varıp, vicdanının peşini bırakmadığı sorunu çözmeye başlamadan önce güzel bir uyku çekmekti.

Ama bu adam onun yoluna çıktı.

Onun gibilerle daha önce de karşılaşmıştı. Hatta gençken biriyle evlenmiştı. Ama bir daha asla böyle bir adamla ilişki kuracak kadar aptal olamazdı. Hayır. Hayatını tamamen planlamıştı. Bir hayatı vardı.

Dallas'ta onunla ilgilenen ve ona bir prenses gibi davranan iyi bir adam. O gemiyi sallamak için hiçbir neden yoktu. Böyle bir adam denklemin tamamen dışındaydı.

Onunla ilişkiye girmek istediğinden değil. Tamamen aptal değildi. Ya da saf. Adamın ne istediğini gözlerindeki parıltıdan ve onun alanını doldurma şeklinden anlıyordu.

Onun önünde kıpırdamadan dururken, zihni hızla akarken, bir arabanın istasyona girdiğini belli belirsiz fark etti. Göz ucuyla bunun bir şerif devriye arabası olduğunu anlayabildi. Yeni gelen araba, önünde duran adamı hiç korkutmamıştı. Adamın arabayı fark ettiğini biliyordu çünkü bir saniyeliğine gözlerini ondan ayırıp arabaya baktı. Ama kaskatı kesilmedi, irkilmedi, yanlış ya da anormal bir şey yaptığını belli etmedi.

Yani muhtemelen tecavüzcü
değildi. O sadece bir
oyuncuydu.

Ve *onunla* oynamaya çalışıyordu.

Polis memuru araçtan indi ve "Nasıl gidiyor John?" diye sordu.

Elini tutan John adındaki adam, "İyi, Sam," diye cevap verirken gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Değiş tokuş basitti. Sıradan ve sadeydi. Ama bu Sarah'ya birkaç şey anlatıyordu. Dikkatini çeken adam itibarsız bir kot pantolon ve yıpranmış botlar giymiş olsa da, yerel şerifle ilk isim bazında bir ilişkisi vardı. Ve adı John'du.

Bu ona çok ihtiyaç duyduğu bir güvenlik hissi vermişti ve şimdi tek istediği ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmaktı. "Sarah McAlister." Adamın kendisine sorduğu soruyu, onu yatıştırmak ve böylece gidebilmek için cevapladı.

Kızın cevabı üzerine, adamın ağzından yavaş bir gülümseme geçti ve kızın gitmesine izin vermek yerine, kızın elini tutan elin tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu

parmakları onunkilere dolandı ve onu daha da derin bir şekilde kavradı. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

Kaba, nasırlı avuç içinin onunkine dokunması ve söylediği sözlerin derin titreşimleri karnında küçük bir ısı akımı yarattı. Ne de olsa sadece bir insan olduğunu ve adamın hayatında hiç bu kadar yakın olduğu en ateşli erkek olduğunu söyleyerek bunu çabucak geçiştirdi.

Ama bu, bu konuda bir şey yapmak istediği ya da bunu daha ileri götürmek için herhangi bir nedeni olduğu anlamına gelmiyordu. Elini onun elinden kurtarmaya çalıştı. "Bak, çantamı alayım ve benzin için sana nakit para vereyim."

"Hayır."

"Bu doğru değil. Seni tanımıyorum--"

"Bunu çabucak halledebiliriz. Yolun karşısına geçip bir fincan kahve içeriz." Matthew McConaughey'i anımsatan derin güneyli aksanıyla bu sözleri söylerken, neredeyse fark edilmeyecek bir baş hareketiyle, durdukları yerin tam karşısındaki lokantayı işaret etti.

Yabancı bir adamla kahve içmeye gitmesine kesinlikle imkân yoktu. "Hayır, yapamam, ben--"

"Elbette yapabilirsin. Durup bana on dakikanı ayıramayacağın kadar önemli olan ne?" Elinin arkasını okşayan başparmağına tamamen zıt olan sert bir sesle sordu.

Sarah derin bir nefes aldı ve bu küçük araya son noktayı koyacak sözleri söyledi. "Nişanlandım."

İkinci Bölüm

John beş gün boyunca onu aklından çıkarmaya çalıştı. Beş gün boyunca çitler inşa etti, yemlikleri yeniledi, sulama için hendekler kazdı ve tüm bunları yaparken onu aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bunların her biri belini büken, terleten, ağır işlerdi. Ve beş gece boyunca dönüp durdu, uyumaya çalıştı, ancak eli sertleşmiş sikine kaymadan ve yapabileceği tek yolla rahatlama bulmadan önce bir dizi küfürle pes etti. Rahatlama

beş dakikalık tesadüfî bir buluşmanın verdiği rahatlama, görünüşe göre onu her şeyin ötesinde mahvetmişti.

Gündüz saatlerinde önemli miktarda iş yapmış ve bir vakıf yöneticisi için ilan verebilmişti. Ancak bunun dışında, hayatının aniden durduğunu, daha önce hiç olmadığı bir şekilde durgunlaştığını hissediyordu.

Yalancı, hilekâr, orospu karısı çok fazla votka ile çok fazla ağrı kesici içtiğinde ve arabasını bir telefon direğine sararak kendini öldürdüğünde bile, vücudundan bu kadar kopmuş hissetmemişti.

Güneş batarken karanlık çalışma odasında oturmuş, elindeki birayla Sarah McAlister'ın ona yaptıklarını unutmaya çalışıyordu. Her şey bitmişti. Geçmişte kalmıştı. Onun nerede yaşadığını kolayca öğrenebilirdi ama o bir sapık değildi ve bunu yapmayacaktı. Ama bu onu yiyip bitirdi. Onu bulabileceğini çok iyi bilmek içini kemiriyordu.

İhtiyacı olan şey, aklını onun ipeksi saçlarından ve müthiş, bağırsaklarını sıkıştıran, sikini şişiren dudaklarından uzaklaştıracak başka bir kadındı.

Ona sahip olamazdı ama başka bir kadının ağzını sikine dolayabilirdi. Lanet olsun. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Bu gece. Bu gece bir tane bulacaktı. Ne yazık ki
bu düşünce onu hiç de rahatlatmadı.

Sarah aramayı sonlandırdı ve Hello Kitty defterine birkaç hızlı not aldı. Phillip Johnson Garrett. Bu isim ona üçüncü kez veriliyordu. Belli ki sadece parası olan değil, aynı zamanda hayırseverlik yönü de güçlü olan bir adamdı.

Neden bu kadar önemsiyordu ki? Küçük bir kasaba olan Top Hill'deki küçük okul bölgesini açık ve başarılı tutma ihtiyacı onu neden bu kadar ilgilendiriyordu? Kabul etmek gerekir ki, o bir öğretmendi ve tüm çocuklara mümkün olan en iyi eğitimi sağlamak için derin ve kökleşmiş bir ihtiyacı vardı.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Kasabayı ve büyükannesi ile büyükbabasından miras kalan iki yüz dönümlük araziye tüm kalbiyle seviyordu. Hiçbir zaman tam zamanlı olarak burada yaşayamamıştı; anne ve babasıyla Dallas'ta büyümüş ve onlar boşandıktan, annesi yeni bir adamla Avustralya'ya taşındıktan ve babası bu yüzden içerek erken yaşta öldükten sonra bile orada kalmıştı.

Ama hayatının her yazını burada geçirmişti. Otlakların her santimini keşfetmiş ve bisikletiyle teraslarda hatırlayabildiğinden çok daha fazla inip çıkmıştı. Büyükannesiyle birlikte kır çiçekleri toplamış, tereyağı yayıklamış, bir yandan da büyükannesinin ona anlattığı hikayeleri dinlemiş, böylece farkında olmadan küçük bir toprak parçasıyla bağ kurmuş ve burayı gerçek evi olarak görmeye başlamıştı.

Büyürken utangaç bir genç kız olmuştu ama cesareti ve kararlılığı sayesinde arkadaş edinmek için dedesinin eski arabasıyla şehre tek başına gitmişti. Ve öyle de oldu.

Küçük kasabanın yüzme havuzuna tek başına gitmişti ve oradaki birkaç çocuk onunla sohbet etmeye başlayacak kadar meraklıydı. Büyük bir şehirden geldiği için bazı çocuklar onun tarafından tehdit edildiğini hissetmişti ama özellikle bir kızla tanışmıştı ve bu kız çok iyi bir arkadaşına dönüşmüştü. Jaime, Sarah'dan bir yaş büyüktü ve bu durum diğer kıza Sarah'ya açılmasını sağlayacak kadar üstünlük duygusu vermiş olmalıydı.

İki kız yazlarını birlikte geçirmiş, küçük kasabada dolaşmış, ana caddede bir aşağı bir yukarı gitmiş ve buldukları her fırsatta erkeklerle flört etmişlerdi. Yıl boyunca birbirleriyle iletişim halinde kaldılar ve son zamanlarda, ücretsiz cep telefonu dakikaları ve sosyal medya aralarındaki kilometreleri neredeyse ortadan kaldırdı.

Sarah'nın iki taraftan da kardeşi ya da kuzeni yoktu ve artık babası ve büyükanne ve büyükbabası da yoktu. Annesi onu seviyordu ve yakın bir ilişkileri vardı ama Sarah, yaşlı kadının yeni kocasıyla Avustralya'da bulunduğu şeyin paha biçilemez olduğunu bilecek kadar yaşlı ve deneyimliydi ve taşındığı için annesini gerçekten kınamıyordu.

Artık Sarah'nın evi olan küçük bir çiftliği vardı ve burada tam zamanlı olarak yaşayabilecek kadar para kazanabileceği bir yol olsaydı bunu yapardı. Ama aklına bir yol gelmediği için her okul yılı Dallas'a ve öğretmenlik işine geri dönüyor, bu sayede hem evinin masraflarını karşılıyor hem de çiftliğin vergi ve elektrik giderlerini karşılayabiliyordu.

Toplumda tam zamanlı olarak burada yaşamasına izin verecek yeterli iş fırsatı yoktu.

Sorunun özü de buydu.

İş imkanı yok. Okulun açık kalması için yeterli aile ve yeterli çocuk yok. Eğer yeni iş imkanları yaratılmazsa, kasabada kalan ve çiftlik arazisi olmayan birkaç aile de taşınacak ve okul daha da büyük bir risk altına girecek.

Okul olmazsa, kasaba kuruyup ölecekti. Ve Sarah bunu engellemeye kararlıydı.

Sorunu araştırmıştı, çünkü Teksas'ın her yerindeki küçük kasabaların başına geliyordu. Sorunun cevabının yaşlanan nüfusta ve özellikle de yaşlı ilerleyen baby boomer dalgasında yattığını biliyordu.

Ona göre, eğer kasaba sadece bir huzurevi için değil, aynı zamanda destekli yaşam ve muhtemelen hala aktif olanlar için yaşlı konutları için finansman bulabilirse, o zaman bu istihdam yaratacak ve sunulan tesislerde yaşamak için yaşlı insanları getirecektir.

Kasaba, okul ve yaşlanan nüfus için bir kazan-kazan olacaktı. Bu yeni bir fikir değildi ve ilçe bir zamanlar bu amaçla bir tahvil seçimi düzenlemişti. Ancak halkın karşılayamayacağı bir vergi artışı anlamına geldiği için başarısız olmuştu.

Şimdi Sarah bunu nasıl gerçekleştireceğini düşünüyordu. Ve bu da sorunun bir parçasıydı.

İnsanlara bundan bahsettiğinde ilgilendiler ve bunun iyi bir fikir olduğunu biliyorlardı, ancak çoğunlukla kendi hayatlarıyla meşguldüler ve zorlu ekonomide zar zor geçiniyorlardı.

Aklına gelen fikirleri karalamaya başladı ve telefonu çaldığında derin düşüncelere dalmış, kaleminin ucunu çiğniyordu. Aşağıya baktı ve Jaime'nin adını görünce mutluluktan deliye döndü. Hiç şüphe yoktu, diğer kadın hiç sahip olmadığı kız kardeşi gibiydi.

Sarah aramayı etkinleştirdi. "Selam."

"Nihayet! Eve döndün!" Jaime'nin sesi sanki Noel'de ziyaret ettiklerinden bu yana altı ay değil de altı yıldır birbirlerini görmemişler gibi geliyordu.

"Evet," diye onayladı Sarah, kendi de çok memnun olmuştu.

Kısa bir süre konuşmuşlardı ama Sarah'nın gelişinden bu yana geçen beş gün boyunca birbirlerini görmemişlerdi. Jaime ilçe komiserinin ofisinde çalışıyordu ve hafta sonu geldiği için ancak şimdi biraz boş zaman bulabiliyordu.

"Bu gece partiye var mısın?" Jamie şimdi ona sordu.

"Parti mi?" Sarah'nın sesi şüpheci geliyordu. Buralarda yapacak pek bir şey yoktu. "Yani sen ve ben, bir şişe şarap ve Netflix'te güzel bir şeyler mi?"

Jaime kıs kıs güldü. "Hayır, kastettiğim bu değil. Senin, benim ve yüz mil yarıçapındaki tüm kovboyların Cut-n-Shoot'taki halimizi kastediyorum."

"Cut-n-Shoot?" Sarah sesinde şüpheyile sordu.

"Egret Gölü'nün dışındaki otoyolda yaklaşık dört ay önce açıldı. Tam bir patlama. Sonunda dans edecek bir yerimiz olduğuna inanamıyorum. Bayılacaksınız."

"Randall'ın gitmemi isteyeceğinden emin değilim." Sarah sesinde bir parça şüpheyile söyledi.

"Saçmalama Sarah. Bana bu saçmalıkları anlatma." Jaime'nin sesi öfke doluydu. "O adam hiç kıskanç değil. Gidip başka bir adamı dudaklarından öpsen umursayacağını sanmıyorum. Muhtemelen farkına bile varmazdı."

"Bu hiç hoş değil, Jaime," diye yumuşak bir sesle uyardı Sarah.

"Ciddiyim. Neden ona onunla evleneceğini söyledin?" Jaime'nin ses tonu hayal kırıklığıyla doluydu.

Sarah durakladı. "İyi anlaşıyoruz. Nazik ve saygılı biri."

"Gerçekten mi? Nazik ve saygılı mı? Peki ya şöyle bir şeye ne dersin, *benim twinkie'mi kremliyor ve salyalarımın akması için tek yapmam gereken ona bakmak mı?* Bir ilişkide gemiyi yüzdüren şey budur ve şimdiye kadar bunu bildiğini düşünürdüm."

"Jaime--"

"Benimle başlama. Bunu tartışmak istemiyorum. Sen zaten bir ezikle evlendin--"

Sarah suçlayarak araya girdi. "*Yani* sen--"

"Evet, ama ben bundan bir şey öğrendim ve senin tek yaptığın hayal edilebilecek en sıkıcı adamın arkasına saklanmak. Tanrım, Sarah, o heteroseksüel bile mi?"

"Tabii ki öyle." Sarah ses tonundaki kızgınlığı kontrol edemedi. "Seks nasıl gidiyor?" Jaime karşılık verdi.

Sarah bu soruyu sindirirken sessiz kaldı.

Jaime sesini yükselterek devam etti, "Sakın bir dakika bile onunla seks yapmadığını söyleme! *Sarah'yla*. Kahretsin. Onunla seks yaptın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti

Sarah. "Neden?"

"O bir centilmen."

"O bir eşcinsel." Jaime düz, kısa ve öz bir ses tonuyla itiraz etti. "Hayır, değil."

"Yakın zamanda buraya gelmeyi planlıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Sarah.

"Döndüğünden beri onunla hiç konuştun mu?"

"Evet, buraya sağ salim geldiğimi haber vermek için onu aradım."

"Uh-huh. Bu kadar mı?"

"Bana her gün mesaj atıyor."

"Doğru. Her neyse. Seni sekizde alırım. Hazır ol. Ve seni şimdiden uyarıyorum, eğer sıkıcı öğretmen kıyafetleriyle dışarı çıkarsan, seni evime geri götürür ve kendim giydiririm. O yüzden hazır ol."

"Ne giyiyorsun?" Sarah, Jaime'nin kıyafet seçiminden ne bekleyeceğini asla bilemezdi.

"Siyah Miss Me şortum ve kırmızı Ropers'ım. Beyaz kaşkorse üst."

"Bot giymeyeceğim. Şort giyerim ama Batı Teksas olsun ya da olmasın, çizme giymem." Sarah Teksas'ta doğup büyü müştü ve iki yüz dönümlük arazisini seviyordu ama bir kovboy kızı değildi.

"Yanında platform sandalet getirdin mi?" Jaime sordu.

"Evet," diye yanıtladı Sarah.

"Bacaklarınla mı? Bu işe yarar."

John, gürültülü dans salonunun karanlık bir köşesinde duvara yaslandı ve dans pistinde dönen bedenleri inceledi. Arkadaşı ve komşusu Raul Vega'nın talaş serpilmiş pistte minyon, siyah saçlı karısıyla dans edişini hem eğlenerek hem de kıskanarak izledi. John herhangi bir şekilde Elaina'yı istediğinden ya da Raul'un onunla bulduğu şeyi küçümsediğinden değildi.

Ama eğer kendisi daha iyi bir eş seçmiş olsaydı, belki de her şeyin şimdi farklı olabileceği düşüncesine engel olamıyordu. Belki de hayat ve özellikle kadınlar hakkında bu kadar alaycı olmazdı. Belki Monica en iyi arkadaşı ve iş ortağıyla yatmasaydı, boşanma davası açtıktan sonra sahip olduğu her şeyi almaya kalkışmasaydı, belki hayatta iyi şeyler görmeye devam edebilirdi. Ve bunu en iyi arkadaşıyla yapmış olması. Bu deneyimin onu geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini biliyordu; sert bir şekilde eleştiriyor ve yargılıyordu. Kendi etrafına mecazi, çiftliğinin etrafına da gerçek bir çit örmüştü. Tamamen izole olmayı seviyordu. Böylesi daha kolaydı. Bunun değişeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Diğer çifti izlemeye devam etti. Raul pek iyi bir dansçıya benzemiyordu ama Elaina'nın gözlerinin Raul'un yüzüne bakmasından ve Raul onu kendisinden uzaklaştırıp tekrar kendine çekerken kahkahalar atmasından bunu anlamak mümkün değildi.

Şarkı sona erdi ve yeni evli çiftin dans pistinden çıkışını izledi. Elaina önde yürüyor, Raul da ellerini Elaina'nın omuzlarına koymuş, binadaki tek bir erkeğin bile fark edemeyeceği bölgesel bir duruşla onun arkasında yürüyordu. Evet, hiç şüphe yoktu, komşusu kesinlikle o kız üzerinde hak *iddia etmişti*. Evlenmiş, yatmış, yüzük takmış ve her şeyi yapmıştı.

John, sarhoş bir kovboyun Elaina'ya bakma hatasını yapmasını hayretle izledi ve şüphesiz onun yüzüne o kadar büyülenmişti ki arkasındaki adamı görmedi. Sarhoş adam tam Elaina'nın yolu üzerinde durdu ve elini koluna koymak için yavaş, sarhoş bir hareket yaptı. John neredeyse birasını yudumlayacaktı çünkü Raul'un yüzündeki ifade çok eğlenceliydi. Muhtemelen Raul için komik değildi ama kenardan izleyen John için o an farklı bir nitelik taşıyordu. Raul'un eli bir yıldırım gibi fırladı ve adamın kolunu kavrayıp arkasına doğru bükte.

John söylenenleri duyamayacak kadar uzaktaydı ama Raul bir saniye içinde adamın suratının ortasındaydı. John tam komşusunun bardan atılmasını engellemek için harekete geçmek üzereydi ki Elaina kocasına nazik bir el uzattı ve başını sallayarak dönüp uzaklaştı, muhtemelen Raul'un onu takip etmekten başka çaresi kalmayacağını çok iyi tahmin ediyordu. Ve onu takip etti.

Hiç şaşmazdı; her altı haftada bir Elaina Raul'u dansa götürmeye ikna ederdi ve her seferinde Raul'un kavga ettiği için dışarı atılmaması tam bir mucizeydi. John komşularının dans pistini terk edip kalabalığın arasına karışmasını izledi.

Bakışları barda gezinmeye devam ederken birasından bir yudum aldı ve bir kadını diğerinin ardından katalogladı. Onları teker teker katalogladı ve reddetti. Genelde bu kadar seçici olmazdı, sadece hızlıca yatmak isterdi. Ama bu gece, analiz etmeyi umursamadığı nedenlerden dolayı, tek bir kadın bile sevişmeye değer görünmüyordu.

Bir sürü kadın ve birkaç cesur erkek sıra dansına başlamak için toplanırken, birasını yudumladı ve alışılmadık derecede sessiz libidosunu harekete geçirecek birini bulmaya çalıştı.

Ama olmuyordu.

Kadınlar neredeyse prova edilmiş gibi görünen karışık vücutların dansında hareket etmeye başladığında, gözleri onların üzerinde gezindi. Uzun kadınlar, kısa kadınlar, büyük göğüsler, küçük göğüsler ve bunların arasında her şey vardı. Beyninin herhangi bir kadına odaklanmasını sağlayamıyordu ama her zaman yaptığı gibi, neredeyse koreografi gibi görünen senkronize hareketlerle hareket etmelerini hayretle izledi.

Şarkı popüler olduğu için dans pisti kalabalıktı ve hep birlikte dönüp ters yöne doğru süzölmeye başlamadan önce farklı kadınların sadece parçalarını gördü. Grubun ortasındaki yüzleri ise hiç göremiyordu.

Dans pistinin dış parametresindeki tüm kadınları çoktan elemişti ve özellikle bir kıza odaklandığında ortadaki kadın yığınının incelemek için elinden geleni yapıyordu. Yaptığı işte çok kötü olduğu için neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

Bunu daha önce defalarca yapmış olan bir kadın denizi arasında onun garip hareketlerini izledi ve bir an için ona sempati duyduğunu hissetti.

Genel olarak sempatik bir adam değildi ve aslında, ince duyguların çoğu onun için tamamen kaybolmuştu.

Ama gözleri acı dolu bir şefkatle tekrar tekrar ona takıldı. Sonunda ondan gözlerini kaçırmaya çalışmaktan vazgeçti ve sadece onu inceledi. Onu izlemeye devam ettikçe, yavaş yavaş onda koordinasyonsuz dans hareketleri dışında başka şeyler de fark etmeye başladı.

Kadının vücudunda görebildiği şey inanılmazdı.

Hâlâ yüzünü göremiyordu ama birden bacaklarının ne kadar harika olduğunu fark etti. Krem rengi bir şort giymişti ve şortun kenarındaki danteller kalçalarını öyle bir vurguluyordu ki, adamın bağırsakları tepki olarak gerilmişti. Diğer kadınların çoğuna kıyasla,

Şortu mütevazıydı, kalçalarının birkaç santim daha fazlasını örtüyordu, etrafındaki çoğunlukla küçük etekler ya da akla gelebilecek en kısa şortları giyen kadınlarinkinden. Ancak diğer kadınların çoğu çizme giyiyordu ve o giymiyordu, bu yüzden genel etki çok daha görünür bir bacadı.

Ve John kendi kendine her zaman bir bacak adamı olduğunu itiraf etti.

Açık taba rengindeki yüksek topuklu sandaletler, bu harika bacakları daha da belirginleştiriyordu. Bu sandaletler bugünlerde pek çok kadının giydiği türdendi, onlara bir ya da iki santim ekleyen bir platformda olan türdendi ve şüphesiz bot giyen kadınlar kadar iyi dans edememesinin nedenlerinden biriydi.

Ayakkabılar dans etmek için iyi olmayabilirdi ama bacaklarına yaptıkları tam anlamıyla muazzamdı. Baldırları o kadar kesikti ki kas tonusunu ve belirginliğini görmemek imkânsızdı, dizleri gerçekten seksiydi ve kalçaları pürüzsüz ve ipeksiydi.

O müthiş bacaklara odaklandığında, tahrik vücuduna çarptı ve beyni tam alarma geçti, yakıcı sıcaklık omurgasından aşağı süzüldü.

Bu o kişiydi. O kadındı.

Eğer yüzü şu ana kadar görebildiği güzelliğin onda birine sahip olsaydı, o bacakları birkaç saat içinde etrafına sarardı. Oral seksin daha sonra yapılması gerektiğini şimdiden biliyordu. *Çok daha sonra.* Tek düşünebildiği, sikini kızın iki yana açılmış bacaklarının arasına sokmak ve o ipeksi kalçaların arasında ona vurmaktır.

Evet, bağırsaklarının hareketsiz yatmasına ve onu ağzına almasına izin verecek kadar gevşemesi için buna birkaç kez ihtiyacı olacaktı.

Bu tahrik edici düşünceyle kot pantolonunun içi daha da şişti.

Dans sona erdiğinde onu gözünün önünden ayırmadı ve kalabalık dağılmaya başladığında güler yüzlü bir başka kadının ona doğru yürüdüğünü ve dans pistinden birlikte çıkarken onu belinden kavradığını gördü.

Birlikte döndüler, bara ve onun durduğu genel yöne doğru yürüdüler ve adam ilk kez kızın yüzüne iyice baktı.

Kısa ve keskin bir şaşkınlık hissi duydu, hemen ardından inanılmaz bir öfke geldi, dişlerini öyle bir sıktı ki çenesinden yayılan acıyı hissetti. Döndü ve elindeki bira şişesini arkasındaki tezgâha çarptı.

Hayal kırıklığı ve öfke kan dolaşımına karıştı. Kadının onu ikinci kez cinsel olarak engellediğine inanamıyordu.

Kör edici bir kızgınlık ve öfke dalgası içini yakıp kavururken gözleri ona odaklanmıştı. Arkadaşıyla birlikte içki siparişi vermek için bara doğru yürürken, ondan yaklaşık yirmi adım ötede, gözleri onunkilere kaydı ve şok, panik ya da saf bir reddedişle hızla başka tarafa baktı. Onun gözlerinde hangi duyguyu gördüğünü bilmiyordu ve pek de umurunda değildi.

İstedikini *o anda* elde edememenin ona nelere mal olduğunu düşündükçe öfkeden kuduruyordu. Hıncını ondan çıkarmak istiyordu, hem de fena halde.

O anda, çevresel görüş alanından, daha önce yattığı ve her zaman peşinde olan kızıl saçlı bir kadının yanına doğru süzüldüğünü izledi. Hiç vakit kaybetmedi ve öfkeyle uzanıp onu kolundan yakaladı ve bedenine soktu. Neyi kanıtlamaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Analiz etmeye de çalışmadı. Göğüsleri çarpışırken kadın onun gözlerinin içine baktı, ama o kadının ötesine, son beş gündür beynini siken ve şimdi onu açıkça küçümseyerek izleyen kadının gözlerine baktı.

Aklındaki son görüntü Sarah McAlister'ın tiksintiyle kendisinden uzaklara bakmasıydı, başını eğdi ve şimdilik adını bilmediği kızıl saçlı kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bayat burbon tadı ve güçlü bir parfüm kokusu vardı ve onu öperken ereksiyonunun azaldığını ve öldüğünü hissetti. Kızıl saçlı kızın bir zamanlar onun motorunu çalıştırabildiğini bilmek Sarah'ya karşı büyük bir öfke duymasına neden oldu ve ona kızmak için bir neden daha buldu.

Kızıl saçlı kızıdan uzaklaştı, barmene hesabı onun hesabına yazmasını söyledi ve tek kelime etmeden dönüp kızıdan uzaklaştı, tek istediği bu yerden defolup gitmekti.

Erkekler tuvaletine doğru ilerledi, yerde birkaç kez volta attı, durdu ve pisuvara işedi ve ellerini yıkarken o rahatsız edici

Ayrılma ve eve yalnız gitme fikri, yerini aniden *onunla* yüzleşme dürtüsüne bıraktı.

Madem nişanlısı vardı, ne diye şehir dışındaydı? Eyaletin bu bölgesindeki en büyük et pazarında olduğunun farkında değil miydi? Ondan daha çabuk uzaklaşmak için yalan mı söylemişti? Çünkü kesinlikle işe yaramıştı. Kadın ona nişanlı olduğunu söyledikten sonra adam arkasını dönmüş, kamyonetine binmiş ve tek kelime etmeden çekip gitmişti.

Başka erkeklerin kadınlarıyla yatmazdı.

Ama lanet olsun, nişanlı evli *değildi*. Zina değildi. Dindar olduğundan değil; dindar bir adam değildi. Ama ahlaki kuralları vardı. Ve bunların hepsi tartışmalı bir konuydu çünkü muhtemelen yine de yalan söylemişti.

Ne zaman bir kadın ondan kaçmak için yalan söylemişti ki? Ne zaman bir kadın ondan kaçmak istemişti ki?

Öfkesi kaynama noktasına gelince erkekler tuvaletinden çıktı ve pavyonun sahibi Steven'ı buldu ve aniden bir iyilik istedi.

Steven karanlık bir kabinde kolunun altında bir kadınla oturuyordu. John lafı dolandırmakla vakit kaybetmedi. "Ofisinizi birkaç dakikalığına ödünç almam gerekiyor."

Steven ona düz bir bakış attı ve kolunun altındaki kadına döndü. "Bize birkaç dakika ver, bebeğim."

Kadın yaralı görünüyordu ama hemen kabini boşalttı ve Steven dikkatini tekrar John'a çevirdi. "Ofisimde biraz kış kaldırmayı mı planlıyorsun?"

John diğer adamın ses tonu karşısında gözlerini kıstı. "Birkaç dakikalığına mahremiyete ihtiyacım var. Ama bana borçlu olduğun paraya bakılırsa, *orada bir seks partisi yapmamın senin için sorun olacağını* sanmıyorum."

Steven'ın yüz ifadesi yavaşça gülümseyene kadar değişmedi. "Anlaşıldı." Uzanıp cebini karıştırdı ve bir dizi anahtarı John'a doğru fırlattı.

John uzandı, anahtarları havada yakaladı ve cebine attı. Dönüp kabinden çıktı ve etrafta avını aramaya başladı.

Zamanlaması daha iyi olamazdı.

Barda bir adamla sohbet eden arkadaşının yanından ayrılıp tuvalete doğru ilerlerken Sarah'nın topuklu ayakkabılarının üzerinde sendelediğini gördü. Steven'ın ofisi de aynı karanlık koridordaydı, bu yüzden John Sarah tuvalete gidene kadar bekledi ve sonra onun adımlarını takip ederek ofiste durdu ve kapıyı açtı.

Kadınlar tuvaletinde soluklanmaya ihtiyaç duyan Sarah'nın aklı karmakarışık. Buraya bir salon diyemezdi çünkü oda küçük dikdörtgen bir alana sıkıştırılmış üç kabin ve üç lavabodan biraz daha fazlasıydı.

Ama kusursuz bir şekilde temizdi ve titreyen elleriyle lavaboya yaslandı.

İhtimaller neydi?

Benzin istasyonundaki aynı adamı görme ve onda eskisi gibi aynı duyguları uyandırma ihtimali neydi?

Hissettiği şeyin vücudunu yakıp kavuran bir heyecan olduğunu itiraf etti. İstenmeyen bir heyecan, titreyen bir korkuyla iç içe geçmişti. Günün erken saatlerinde yaptığı bir konuşma aklına geldi. *Öyle bir adamdı ki, tek bir bakışıyla onun ağzının suyunu akıtabilirdi.*

Onun tam da bunu yapabilecek türden bir adam olduğunu kendine itiraf ederken, kan dolaşımında dolaşan diğer duyguyu da itiraf etti.

Korku. Hissettiği korkuyu tanıdı. Onun kazanacak türden bir adam olacağını söyleyen korkuyu. Karşı koyamayacağı ve sonunda ona zarar verecek türden bir adam.

Lanet olsun.

Başını öne eğdi. Şu anda tek istediği ondan uzak durmaktır.

Evet, kesinlikle, kendini ikna etmeye çalıştı. Ondan uzak durmalıydı. Çok dikkatli, çok akıllı başında olan benliği ondan uzak durması gerektiğini biliyordu. Randall'la olan ilişkisini seviyordu. O güvendedeydi. Çocuğuna hamileyken eski kocasının onu aldattığı ve onun kendisini terk etmesinden dolayı hissettiği iç sıkıntısı beyninde patladı. Yemek yiyememiş ya da uyuyamamıştı ve bunun düşükle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu. Ama o bebeği hayatın kendisinden daha çok sevmişti. Doğrusu, Greg'i bebeğini kaybetmeyi atlatmadan çok önce atlatmıştı. Belki de henüz atlatamamıştı.

Ve şimdi burada, bir tuvalette saklanıyor, ona eski kocasının bile ilk tanıştığında hissettirdiğinden daha güçlü şeyler hissettiren bir adamdan uzak durmaya çalışıyordu.

John denen bu adam açıklayamadığı bir şey yayıyordu ama ruhunda ona karşılık vermesini sağlayan temel bir şey olduğunu anlamıştı. Ona bakma şekli, gözlerinin onu sanki zaten ona aitmiş gibi bütünüyle yutması. Adamın benzin istasyonundaki buluşmalarını unutmadığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

Adamın uzanıp diğer kadını böylesine bariz ve cinsel bir şekilde öpmesinin anısı hâlâ içinde hafif bir bulantı hissi ne neden oluyordu.

Kıskançlık.

Aman Tanrım. Kıskanmıştı. Adam diğer kadını öptüğünde ne hissettiğini nihayet anladığında, bu siyah ve yeşil duygu tam karnına çarptı.

Ama kıskanamazdı. Kendine izin veremezdi. Randall ile nişanlıydı. "John" onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Adamın o kadını kollarına alışının görüntüsü kadının içinde çılgılık çılgılığa yankılandı. Ama diğer kadını kollarına aldığı anda Sarah'nın gözlerinin içine baktığını inkâr etmek mümkün değildi. Doğrudan gözlerinin içine bakmış ve ona suçlama gibi görünen yoğun bir bakış fırlatmıştı. Ayrıca diğer kadını itmiş ve zavallı kadını yalnız bırakarak dönüp gitmişti. Bu onun açısından anlamlı bir hareketti. Bunu Sarah'yı cezalandırmak için yapmıştı.

başka bir adamla nişanlı olmak. Ona ne hissettiğini göstermek için başka bir kadına yönelmiş, onun kendisini reddettiğini ve başka birine sahip olabileceğini yüzüne vurmaya çalışmıştı. *Kolayca*. Ama sonra bunu yapmamıştı. Diğer kadını yalnız bırakmış ve dönüp ikisinden de uzaklaşmıştı. Ama yine de Sarah onun ve kadının bir geçmişi olduğunu biliyordu. Milyonlarca farklı kadınla bir geçmişi olması kaçınılmazdı.

Ama onlardan biri olursa lanetlenirdi.

Tanrıya şükür gitmişti.

Şimdi tek yapması gereken, kafatasının arkasında hissettiği baş ağrısı fazlasıyla gerçek bir şeye dönüşmeden önce Jaime'yi de aynı şeyi yapmaya ikna etmeye çalışmaktı.

Aklında tam da bu düşünceyle odadan çıktı ve karanlık koridorda dans salonunun ana alanına doğru yürümeye başladı. Daha on adım bile atmamıştı ki bileği güçlü ve acımasız bir tutuşla sarıldı ve orada olduğunu bile fark etmediği bir odaya çekildi ve kapı çarpılarak kapatıldı, onu içeride hapsetti. Oda gölgeler içindeydi, sadece küçük bir masa lambasından gelen yumuşak, ince bir parıltı odanın karanlık iç kısmını yok ediyordu.

Omurgası kapalı kapıya çarptı ve sert, erkeksi bir el gelip ağzını kapattı ve boğazından çıkmaya çalışan çığlığı kesti. Korku, canlı ve gerçek bir şekilde ona çarptı ve nabzının o kadar hızlı ve sert atmasına neden oldu ki burnundan nefes alacak kadar bile konsantre olamadı. Şimdiye kadar gördüğü tüm kâbuslar dört bir yandan üzerine çökerken aklı başından gitmişti.

Kaçma ihtiyacı devreye girdi ve gözleri korkuyla açılırken, kendisini tutan adama karşı mücadele etmeye başladı.

Onu kolayca kontrol etti, ona tamamen hükmetti ve sıcak nefesini kulağında hissetmeden önce onu bir kez salladı. "Sarah."

Bu sesi kolayca tanıdı ve keşfin şokuyla tamamen hareketsiz kaldı. Bu onu özellikle şaşırtmıştı çünkü adamın binayı terk ettiğini sanmıştı. Acımasızca öldürülmek üzere olmadığı için büyük bir rahatlama hissetti.

Şiddete uğramak onu etkiledi. En azından tecavüze uğrayacağını düşünmüyordu. Onu çevreleyen şeyin adamın çelik gibi kasları olduğunu fark ettiğinde hemen ardından midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Adamın eli ağzının üzerinde kaldı ama başını, adını söylediği saçının kenarından kaldırdı ve şimdi yüzüne bakıyordu.

Adamın gözleri kızın gözlerinin içinde parlıyordu ve kız onların ölümcül bir ateşle yandığını görebiliyordu. O anın cinsel önemi onu derinden etkilemişti, ona tamamen hükmeden bu saldırgan eylemin onu etkisiz hale getiren ve çaresiz bırakan keskin, ilkel bir çağrışımı vardı.

"Güvendesin. Sadece seninle konuşmak istiyorum." Sesi sertti, çenesi kenetlenmişti ve kız derin bir şekilde yutkunup başını küçük bir şekilde sallamayı başardı.

Kalbi göğsünde gürültüyle çarpıyor, burnundan sertçe nefes alıyor, korku ve panikle karışık inkâr edemediği bir heyecan omurgasından aşağıya doğru süzülüyordu.

Elini kızın ağzının üzerinde tutmaya devam etti, gövdesini kızın gövdesine bastırırken ve bileğini tutan elini sıkarken onu serbest bırakmak için zaman ayırdı. Kızın gözleri parladı ve adamın gözlerindeki endişeyi ve soruyu görmesi gerektiğini biliyordu.

"Şimdi elimi çekeceğim. Çılgılık atma." Sözleri sertti ve küçük odada derin bir yankı uyandırıyor.

Yutkundu ve hareketsiz kaldı.

Elini yavaşça kızın ağzından çekti ama bileğini sıkıca kavramaya devam etti. Avuç içi kızın ağzından ayrılıp yanağına, oradan da kafa derisine doğru ilerlerken parmakları kızın saçlarına dolandı ve onu hapsetti. Onunla yapmak istediği konuşma ikinci planda kalmış olmalıydı, çünkü gözleri dudaklarına kaydığı anda göğsünde bir inilti hissetti ve ardından ağzı onunkine indi.

Öpücük yavaş başlamadı. Nazik bir baştan çıkarma ya da dudaklarının yavaşça Sarah'nın dudaklarını keşfetmesi yoktu. Ağzı aceleyle onunkini kapladı ve dili içeri girdi ve bir an için Sarah hayatında hissettiği en tüketen sıcaklık ve *rahatlamayla* vuruldu.

Anladığı sıcaklık cinseldi; rahatlama ise hiç anlamadığı bir şeydi.

Bu düşüncenin hemen ardından, bir saat önce bile kollarında olan kızıl saçlı kadının görüntüsü geldi.

Bu görüntü beynine girdiğinde ona karşı mücadele etmeye başladı ve boştaki bir elini aralarına sokup tüm gücüyle itti. Adamdan uzaklaşmak için yeterli kaldırıcı elde edemedi ama başını çevirdi ve ağzından kurtuldu.

İkisi de havada sürüklenerek birbirlerine bakana kadar kadının yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Parmakları kızın etini ısırdı, çenesi sertleşti ve başı daha fazlası için geri dönecekmiş gibi eğildi.

"Onun tadı hala ağzındayken beni öpmeye cüret etme!" Sarah nefes nefese kalmış bir sesle bağırdı.

Ellerini kızın bileklerine doladı ve başının üzerine kaldırdı, gövdesini kızın gövdesine doğru iterken güçlü bir eline aktardı. Çenesini bir derece daha kaldırdı ve ona ters ters baktı.

"Bir daha dene tatlım," dedi küçümseyerek. Adam hırıltılı bir nefes aldı ve sertçe devam ederken Sarah onun karnında şiştiğini hissetti, "Bana sızlanmayı dene çünkü sözde nişanlı olduğun başka bir adam var." Ağzı gerilirken yüz ifadesini öfke kapladı.

Sarah'nın nefesi kesildi ve onu çileden çıkaran bir farkındalıkla adamın haklı olduğunu anladı. Randall hakkında bir saniye bile düşünmemişti, tek düşünebildiği onun öptüğü diğer kadındı.

Öfke ve aşağılanmayla dolup taşıtı ve yanan, sitem dolu gözlerle ona baktı ve sessiz kaldı.

Onu dikkatle inceledi, bir yandan da onu iterek kapıya doğru tutuyordu. "Bana yalan mı söyledin?" diye sordu öfkeli, hırıltılı bir sesle.

İstenmeyen cazibe neredeyse tüm benliğini sararken Sarah derin olmayan bir nefes çekti. Akli adamın dokunuşuyla o kadar karışmıştı ki sorduğu soruyu zar zor algılayabildi. Konsantre olmak zorundaydı. "Ne hakkında?"

Adamın eli kadının çenesinden ayrıldı ve kadının kolunu sarsarak sol elini aşağı çekti ve yüzünün önüne yapıştırdı. "Yüzüğün yok." Sesi bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Sinirleri bir kez daha sarsıldı ve içinde hem öfke hem de cinsel açlık uyandırabildiği için tamamen utandı, ona yeterince hızlı cevap vermedi.

Bileğini saran eli sıkılaştı ve çenesi dışarı çıktı. "Bana yalan söyledin. Yüzüğün yok, nişanlı değilsin."

Dudaklarını yaladı ve zihnini dört yüz mil uzakta ve düşüncelerinden daha da uzakta bir adamı hatırlamaya zorladı. Kelimeleri boğazındaki daralmanın ötesine itti. "Yalan söylemedim. Yeni nişanlandık. Yüzüğün ölçüsü alınıyor."

"Nerede o?" Sanki bilmeye hakkı varmış gibi bir cevap istedi.

"Dallas."

"Orada mı yaşıyor?" diye sordu aniden.

"Evet." Sarah ona istediği temel bilgilerden daha fazlasını vermeyi reddetti.

Burun delikleri alevlendi, gözleri kıza dikildi ve elini bırakmadı. "Ayrılman gerek."

Adamın cesareti karşısında şaşkına dönen kızın gözleri büyüdü ve nefes nefese "Hayır" diyerek inkâr etti.

Öfke ağzının etrafında parantezler oluştururken ve dişlerini zorlukla bastırılmış bir kısıtlamayla kırarken "Evet," diye talep etti. Aslında onun ruh halinin değişken seviyelere düştüğünü hissedebiliyordu.

"Sen delisin," diye pufladı.

"Deli olan ben değilim." Onu dehşete düşürmesi gereken ama tam tersi bir etki yaratan bir güçle, elini daha önce olduğu gibi yine başının üzerinde tuttu. Ellerinden birini serbest bırakarak önce boğazına dokundu ve dile getirilmemiş bir cinsel tehditle nefes borusuna bastırdı

sıcak, sıvı gözleri onunkileri tutarken. Sonra avucunu yavaşça göğüslerinin arasına, karnına ve son olarak da kalçalarının arasına kaydırđı ve kızın yüksek sesle nefesini kesen bir cesaret ve küstahlıkla onun ateşini avuçladı.

Sarah bayılmamak için nefes almaya devam etmeyi başardı. Hissettiğı şok, yakınlık ve *baştan çıkarıcılığın derinliğı* onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Başı kulağına doğru hareket etti ve sanki onun kokusunu içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldığını hissetti. Cinsel tehdidin yakıcı sıcaklığıyla konuştuğunda dudakları kulağına değiyordu. "Ben deli değilim. Dallas'taki bir adamın bana dikte etmesine bir an bile izin vereceğimi sanıyorsan, delirmişsin demektir." Avuç içi tam doğru noktaya sertçe bastırdı ve Sarah daha önce hiç hissetmediğı kadar güçlü hislerin vücudunu delip geçtiğini hissederken gözleri kapandı.

Adam onu ovmaya devam ederken dik durmaya ve ona karşı sarkmamaya çabaladı ve tiz bir sesle, "Hissettiğim bu sıcaklık benim için. Benim seni sikmek istediğim kadar sen *de* benim seni *sikmemi* istiyorsun. Aksi takdirde *adı her neyse onu* öptüğüm için kızgın olmazdın ve külotun kokunu alabileceğim kadar ıslak olmazdı."

Güçlü, keskin, cinsel ihtiyaç bedenini ele geçirip zihnini kontrol etmeye çalışırken Sarah kafasında bir çarpıntı hissetti. Adamın ereksiyonunun cesurca karnına bastırdığını hissedebiliyordu ama adamın şehvet dolu sözlerinin etkisi onun üzerinde çifte etki yaratmıştı.

Onun ilkel mesajını, ondan uzak durmak için çok ihtiyaç duyduğu bir hatırlatma olarak aldı. Nefesini içine çekti ve *onu becermek istediğinin* söylenmesinin şokunu özümserken boğazı düğümlendi. Bir an içinde adamın sözlerini ve tavırlarını Dallas'ta yaşarken çıktığı birçok farklı erkeğıinkiyle karşılaştırdı.

Dallas son derece sofistike, kültürlü bir şehirdi ve dışarıda yenen akşam yemekleri, yumuşak mum ışığı ve centilmen gibi davranan takım elbiseli adamlar, bu adamın onu yakalayıp *külotunu ıslattığını* söylemesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Onun meşhur kötü çocuk olduğuna ve hayatında daha önce hiç karşılaşmadığı türden biri olduğuna şüphe yoktu. Eski kocası, John'un sahip olduğu tehlikeli, neredeyse vahşi saldırganlığın eline su dökemezdi. Bu adamın kişiliği, tavırları, her ne kadar aşırıya kaçsa da, dayanılması zor bir ikna gücüne sahipti.

Ama dayanacaktı.

Bileklerini bükerek adamın kollarından kurtuldu ve tökezleyerek birkaç adım uzaklaştı; çünkü beyni, en azından bir an için, bedenine karşı savaşı kazanmıştı ve uzuvlarındaki hafif titremeyi kontrol etmeye çalışırken adamın yanından geçerek odaya girdi.

Yavaşça ona doğru döndü ve adam kendisine doğru tehditkâr bir adım attığında, onu savuşturmak için elini kaldırdı. "Benden uzak dur."

Yavaşça durdu, birkaç saniye onu inceledi ve sonra kapalı kapıya doğru geri çekildi, kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sarah ciğerlerine derin bir nefes çekti ve ona bu molayı verdiği ve tekrar ona doğru hareket etmediği için geçici bir rahatlama hissetti.

En uzun boyuna kadar yükseldi ve boğazını çalışmaya zorladı. "Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Hayır, yok," diye anında reddetti.

İçinden bir panik dalgası geçerken gözlerinin parladığını hissetti. Elbette vazgeçecekti. Vazgeçmez miydi? Vazgeçmek zorundaydı. "Başka bir adamla nişanlıyım, seninle çıkmak istemiyorum - seninle yatmak istemiyorum." Davasını kesin sözlerle ifade etti.

O da hemen itiraz etti. "Benimle yatmak istiyorsun."

Hayal kırıklığıyla elini havada savurdu ve "*Seninle yatmayacağım!*" diye bağırdı.

Yüzünde, gözlerini en çekici şekilde kırıştıran kibirli bir sırıtış belirdi. "İşte burada, tatlım--"

Kadın öfkeyle onun sözünü kesti. "Yapma. Beni arama. Beni arama. Tatlım."

"Ben *herkese* tatlım derim," dedi Sarah'nın hiç de sıradan olmadığını düşündüğü rahat bir ses tonuyla.

"Ben herkes değilim," dedi dişlerini sıkarak.

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz." Karanlık, şeytani bir kaşını kaldırdı ve devam etmeden önce durakladı, "benimle yatmak istiyorsun, sadece kendine izin vermiyorsun. Ve sana özel bir şey dememi istiyorsun, sadece senin için ayrılmış bir şey."

"Bu saçmalık," diye kesin bir dille

reddetti. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nasıl istersen, rüya kız."

Adam aklından yeni bir sevgi sözcüğü geçirirken dişlerini sıktı. "Ben senin hayalindeki kız değilim ve böyle bir saçmalığı ima ederek zekama hakaret etme."

"Seni rüyamda gördüğümü düşünmüyorsun

değil mi?" "Hayır, *düşünmüyorum*."

"İşte bu duygularımı incitiyor, sözüme güvenmiyorsun." Ona yukarıdan aşağıya bakarken, tavrı neredeyse fark edilmeyecek şekilde değişti. Aralarındaki boşlukla birlikte öfkesi azalmış gibi görünüyordu ve hala eskisi kadar güçlü olmasına rağmen kişiliği neredeyse alaycı bir hal almıştı. Bu Sarah'nın titrek savunması için tehlikeli bir kombinasyondur ve kendini ona daha da az güvenirken buldu. Adamın gözleri önce bacaklarını sonra da göğsünü taradıktan sonra tekrar Sarah'nın yüzüne kaydılar. "Kabul ediyorum, hepsi ıslaktı ama--" Kızın tepkisini beklerken sesi kesildi.

Bunu anlaması biraz zaman aldı ama anladığında Sarah'nın omurgası sertleşti. "Kapıdan uzaklaş. Ben gidiyorum."

"Yüzü neye dönüyor?" Sözlerinde kesin bir alay vardı.

"Nişanlığımın adı Randall," dedi yavaş yavaş şüphe duymaya başladığı bir inançla.

"Anladım. Sen kapılmaya hazır değilsin." Gözlerinden bir doz daha düşmanlık fışkırıyor gibiydi. "Sadık olmak için elinden geleni yapacaksın, çünkü ona ait olduğunu düşünüyorsun."

"Ben ona aidim." Adamın yanından geçip önünde durduğu kapıya doğru ilerlemeye çalıştı. Kızın öfkesi onunkiyile eşleşecek kadar yükseldi. "Ve öyle olmasaydım bile, asla sana ait olmazdım."

Nasırlı eli uzanıp kızın bileğini yakaladı ve sıkı, kontrol edici bir şekilde kavradı. "Şimdi bana böyle meydan okuma, rüya kız." Başparmağı kızın teninde dönüp durduktan sonra nabız noktasına bastırmaya başladı ve gözleri kızın boyunda gezinirken yüzü karardı. "Sana tek bir şey söyleyebilirim. Eğer bana ait olsaydın, kesinlikle evden bu kıyafetle çıkmazdın." Gözleri kadının bacaklarının uzunluğuna odaklandı.

"Hayır mı?" Kelimeyi kavgacı bir tonda yumrukladı ve dirseğini sertleştirdi ve vücutları arasına mesafe koymak için toplayabildiği gücü kullandı.

"Hayatta olmaz." Sesi derindi ve doğuştan gelen bir kibirle doluydu.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve olduğu gibi söyledi. "Nasıl istersem öyle giyinirim ve ne sen ne de bir başkası bana ne yapacağımı söyleyemez."

Adamın eli bileğini mendeneye benzer bir şekilde kavrarken, kadın cesaretle adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Seni bu odadan çıkarmamı istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu tehditkâr bir sesle.

"*Evet!*" diye bağırdı.

"O zaman ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmam için beni kışkırtmayı bırak." Bileğinin bir hareketiyle kapıyı açtı. "Git, hâlâ sana izin verecek bir aklım varken."

Sarah adamın bileğini bıraktığını fark etmeden önce bir anlığına ona baktı. Vücudu hala hareketsizdi, beyni ise onu incelerken gerçekten de onu bıraktığını hesaplamaya çalışıyordu. Gözleri çok kahverengiydi. Derin, koyu bir kahverengi. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederken kalbi damarlarında yüksek sesle atıyordu.

Adamın yüzünü çabucak ezberledi ve sonra dönüp olabildiğince kontrollü bir şekilde odadan çıktı.

John alnını kapalı kapıya çarptı ve bir iniltiyi güçlükle bastırdı. Bir öpücük. Kadın kaçmadan önce alabildiği tek şey lanet olası bir öpücüktü. Kızgınlık omurgasını yaladı. Eğer bu geceden önce ona karşı yakıcı bir ihtiyaç hissetmişse, şimdi daha da kötüleşmişti.

O bacakların düşüncesi. Garip ama son derece çekici dans hareketlerinin anısı. O tatlı ağzı ve ona kolayca verdiği ıslak, ipeksi sıcaklık.

Bu çok fazlaydı. Başını bir kez daha çarptı ve derin, hüsrana dolu bir inilti çıkardı. Onu ilk gördüğü andan sonra izini bulamamak ona zor geldiyse, şimdi neredeyse imkânsızdı.

Bu sefer kendini durduramayacağını biliyordu. Onu tekrar görmek zorundaydı. Aralarında bir orman yangını gibi yanan çekimi inkâr etmeye devam edemezdi.

Bunu inkar edemezdi.

İnkâr edemezdi.

Ve onun elinden kaçmasına izin verirse lanetlenirdi.

Üçüncü Bölüm

Üç gün sonra Sarah, Phillip Johnson Garrett'a ait çiftliğin girişini işaret eden ve yüksek taş sütunlarla bölünmüş siyah ferforje çitten geçti. Etrafındaki her şey para diye bağırıyordu, hem de çok para.

Tarlalar etli ve yeşildi ve kapıdan çıkan uzun dolambaçlı özel yol, kendi iki yüz dönümlük arazisinden geçen kırmızı toprak yolun aksine siyah asfalttı. Neredeyse düzleşmiş durumuyla arasındaki fark akıllara durgunluk veriyordu. Evdeki bozuk patikanın kenarından, hava koşulları ve yaşlılık nedeniyle yıkılmaya yüz tutmuş bir çit geçiyordu. Büyükbabası onu kendisi inşa etmişti. Devrilmiş mesquite ağaçlarını kullanmıştı.

Çit direkleri ve dikenli teller yarım asırdır toprak altında durmaktan paslanmış ve gevşemişti. Burada kullanılan siyah ferforje çit, her gün görmeye alışık olduğu çitlerle tam bir tezat oluşturuyordu.

Dairesel araba yolundaki evin önüne yavaşça yanaştığında derin bir nefes aldı ve motoru durdurdu. Henüz adamın kendisiyle konuşmamıştı, sadece arayıp randevu istediğinde hizmetçisiyle konuşmuştu.

Onun evi olan ahşap ve taş yekpare yapıya baktı ve sessizce onun gerçekten de kendisine söylendiği kadar cömert olması için dua etti.

Derin bir nefes aldı, çantasını aldı ve doğru olduğuna inandığı şey için kalbini ortaya koymaya hazırlandı.

John eski Jeep'in bujisini sıktı ve telefonuna cevap vermeden önce ellerindeki yağı silmek için bir bez aldı.

"Ne?" Kaba olması gereken bir tonda sordu.

Hizmetçisi Beth Reynolds, "Okul bölgesinden bir bayan geldi," diye cevap verdi. John onun ani ses tonuna aldırmamaya alışkın olduğunu biliyordu.

"Hangi bayan?"

"I söyledi sen hakkında onu Dün. O pratik olarak alvardı için bir randevu," diye hatırlattı ona.

"Duluth okul bölgesi mi?" Şaşkınlıktan alnı çatlamıştı. Okulu daha geçen hafta ziyaret etmişti. Bu kadar çabuk ne istiyor olabilirlerdi ki?

"Hayır. Top Hill," diye yanıtladı Beth onu.

Sadece o lanet kasabanın adını duymak bile onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Şu anda herhangi bir hatırlatma istemiyordu. Dişlerini sıktı. "Kurtul ondan."

"Hayır efendim, yapmayacağım," diye kararlılıkla reddetti Beth. "Sen ondan kurtul."

"Bir gün seni kovacağım," dedi on yıldır yanında çalışan ve onu o kadar şımartan yaşlı kadına, onsuz yapamayacağını çok iyi biliyordu.

"Bir gün bırakacağım," diye cevap verdi tereddüt etmeden. "Kıçını kaldırıp eve git ve onunla kendin ilgilen. Eğer istemiyorsan neden onunla görüşmeyi kabul ettin bilmiyorum."

"nk ben iyi bir adamım," dedi alaycı bir tonda.

Beth kuşkulu bir ses çıkardı. "Kanıtla. Oldukça gergin görünüyor."

"Bu onun lehine bir nokta. Paramı istediklerinde genellikle çok cesur olurlar."

"Ona iyi davranın. Sanırsınız Galler Prensi'yle tanışmak üzere, o kadar kendini kaybetmiş görünüyor ki."

"Bir dakika içinde orada olacağım." John aramayı kesti ve lavaboda ellerini yıkadı. Kızgınlık onu bütünüyle yuttu. Eğer lanet olası bir vakıf yöneticisi olsaydı, şu anda bununla uğraşmak zorunda kalmazdı. Hatta hiç uğraşmak zorunda kalmazdı.

Yerleşkeyi geçip eve doğru yürürken, hayal kırıklığı o kadar yüksekti ki tırnaklarını çiğneyip yutmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Hizmetçisinin haklı olduğunu ve okul bölgesi temsilcisini açılış salvosuyla yok edemeyeceğini bildiğinden, geçici olarak pes etti ve cebinden çakmağını çıkarıp bir sigara yaktı. Tütünün rahatlatıcı ferahlığını içine çekerken, bırakıp bırakamayacağını belli belirsiz merak etti.

Hayatında başarısız olduğu tek şey buydu. Defalarca. Bu ve evlilik. Evliliği en büyük hataydı ve hayatında bir daha asla tekrarlamaya niyetli değildi.

Çenesini sıktı ve damarlarında dolaşan sabırsızlığı kontrol etmeye çalıştı. Tanımadığı kadına zaten kızgındı. Sadece Top Hill'den olması ve parasını istemesi bile ona karşı iki kozdu.

Tek ihtiyaı olan üçüncüyü bulmaktı ve *bebeğim, kız dışarıdaydı.*

Sarah, Phillip Garrett'ın ofisinde durdu ve vücudunu titreten sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Oturup sakince bekleyememişti, bu yüzden ofisin etrafına bakındı ve şimdi bir kitaplığın önünde durmuş, eşyalarını inceliyordu.

Etrafta hiç kişisel fotoğraf yoktu ama bir petrol sahasının çerçeveli fotoğrafları vardı. Resimler petrolün çıkarılma sürecini başından sonuna kadar yansıtıyordu.

Demek milyonlarını böyle kazanmış.

Gözlerini kitaplığındaki sayısız parçanın üzerinde gezdirdi. Sergide çok eski aletlerden oluşan bir koleksiyonu vardı. Cilalı ve pırıl pırıl değillerdi, çoğu pas ve eskimiş ahşaptan oluşan çok eski bir patinaya sahipti.

Eşyaların çoğunu tanııyordu ama altmış yıllık olması gereken bir mezurayı tanıdı. Gözleri onun yanından geçti ve yaklaşık on altı inç uzunluğunda dikdörtgen bir tahta parçasına takıldı. Üzerinde hâlâ kir vardı, muhtemelen yıllar önce biri onu bir tarlaya düşürmüş ve orada bırakmıştı. Tahta yıllarca kullanıldığı için işaretlenmişti ve Sarah aletin ne olduğunu anladı. Bir terazi. Basit bir marangoz aleti. Ama hiç de basit değildi. Neredeyse bir asırlık olmalıydı. Ya da daha eski. Onu eline aldı ve inceledi, hatta onun eşyalarına dokunduğu için bir parça suçluluk duydu. Eski şeyleri her zaman sevmişti. Eski kitapları, eski mobilyaları ve eski yorganları severdi. Eşyaların gerçekten antika olup olmadıkları umurunda değildi, sadece onları tutmak ve günlük yaşamlarında onları kullanmış olan insanları düşünmek bile onu büyülüyordu. Her parçanın anlatacak bir hikayesi var gibiydi.

Tahta parçasını incelerken, baloncuklardan birinin patlamış olmasına rağmen diğerinin sağlam olduğunu ve aslında içindeki ölçüm sıvısını hala koruduğunu hayretle fark etti.

Kitaplıktan uzaklaştı ve eski levhayı ellerinin arasında sevgiyle çevirdi.

"Onu yere bırak."

Sarah'nın sırtı çoğunlukla kapıya dönüktü ve bu sert ses, içinden alarm nehirlerinin geçmesine neden oldu. Dizleri titremeye başladı ve vahşi bir sesle

İnançsızlık dalgasıyla, kapıda duran adamla yüzleşmek için sarsak bir hareketle döndü.

Elleri titremeye başladı ve seviye parmaklarından düşüp yüksek, kakofonik bir sesle karo zemine çarptı.

Adamın gözlerinin ayaklarının dibindeki kırık şişeye kaydığını gördü. "Lanet olsun," diye hırladı. Gözleri yerden ayrılıp onun vücudunda gezindi ve ani bir tanıma ile yüzüne kilitlendi. "*Lanet olsun,*" diye tekrar bağırdı.

Odanın diğer ucundan birbirlerine bakarlarırken Sarah'nın kalp atışları koşmak için durmaksızın atıyor ama ayakları yere yapıştığı için koşamıyordu. Anlayışının tam anlamıyla yüzüne çarpmasıyla dehşet içinde bakakaldı.

Kızdan önce elini çabuk tuttu ve dönüp ofisin kapısını kapatıp kilitledi. Bu tehditkâr manevrayı gerçekleştirirken, dudaklarının arasına bir sigara koydu ve orada tuttu. Kadın, beyninin yavaş yavaş yeniden çalışmaya başlamasını izledi. "*Sigara mı içiyorsun?*" diye sordu onaylamama ve yeterince hızlı kontrol edemediği bir nefretle dolu bir sesle.

Sarah onun sigara içmesine neden şaşırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü sigaradan çok nefret ediyordu ve bu muhtemelen hayatta asla çiğnemediği tek kuralı mıydı? Sigara içen erkeklerle asla çıkmazdı. *Asla.*

Phillip Johnson Garrett'in John olmasına neden daha fazla şaşırmamıştı? Onun John'u. *Onun John'u mu?* Bu da nereden çıktı şimdi?

"Seviyemi düşürdün," diye hırladı.

Sarah gözlerini kırpıştırarak ondan uzaklaştı ve ayaklarının dibindeki dağınıklığı inceledi. Bu kadar beceriksiz olduğu için dehşete düşmüştü ve derin bir nefes alıp tekrar ona bakarken eski parça için duyduğu üzüntü bir ok gibi içine saplandı. "*Sigara mı içiyorsun?*" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Buna inanmak neden bu kadar zor?" Odaya girdi ve eski tahtayı ve şişenin kalıntılarını aldı. Her ikisini de kitaplığa yerleştirdi ve masasına yaslandı.

Sarah yüzünü ona dönmek için bir kavis çizdi. "Bilmiyorum. Neden sigara içiyorsun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz, bayan? Bana kişisel sorular sormaya hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Sarah hâlâ konuşmayı mantıklı bir şekilde takip edemeyecek kadar dengesizdi. Beynini aynı anda çok fazla şey bombardımana tutuyordu. Adam sigara içiyordu; Sarah bundan nefret ediyordu ve bu da midesine doğru bir hayal kırıklığı gönderiyordu. Ve onun önemsediği bir şeyi kırmıştı. Adamın adı Phillip Garrett'tı ve ona para vermesine imkân yoktu. Sonunda bunu acı dolu bir pişmanlık okuyla fark etti. Huzurevi inşa edilemeyecekti. Okul kapanacaktı.

Ve sigara içiyordu.

Adamın sigaradan derin bir nefes çekişini ve dumanı geri üfleyişini izlerken, onun bakışlarıyla karşılaştı ve kendini toparlamaya çalıştı. Kuruyan ağzını nemlendirmek için dudaklarını yaladı. "Özür dilerim."

"Kendi işinize bakmadığınız için mi yoksa sakarlık yaptığınız için mi?"

Sarah dudağını ısırđı ve başka tarafa baktı. Birden ağlamak istedi. Büyük, yutkunarak dökülen gözyaşları değil, sadece görüşünü bulanıklaştıran ve genel olarak mutsuz hissettiren türden. Ama yapamayacağını biliyordu. Bunun için çok fazla gururu vardı.

Boğazını temizledi. "Seviyenizi bozduğum için özür dilerim. Gerçekten çok güzeldi ama artık eskisi gibi değil."

Özrn kabul edercesine başını bir kez salladı ve sigarayı soru sorar gibi yüzünün önünde dik tuttu.

"Ne?" diye sordu sessizce.

John onun gözlerinde yüzen yaşları gördü ve onları hiç umursamadı. Sanki suçluymuş, yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesine neden oluyorlardı. Yaptmış mıydı? Felaket bir şekilde başlamışlardı *ya da başlamamışlardı*.

Önce benzin istasyonu, sonra dans salonu ve şimdi de bu. Onun parasını istiyordu. Onu ilk istediği şey bu değil miydi? Parasını istemesi? İlk gün pek umurunda olmamıştı ama şimdi itiraf etmeliydi ki bu onu rahatsız ediyordu.

Kendini küçük bir ocuk gibi hissediyordu ve bu onu kızdırıyordu. Onun *kendisinden hoşlanmasını istiyordu*.

Kahretsin.

Yine de bu farkındalık onu şu anda hissettiklerini söylemekten alıkoymadı. "Söndürmemi ister misin?"

Adamın yüzündeki ifade Sarah için anlaşılmazdı ve yavaşça başını salladı. "Hayır, haklısın. Bu beni ilgilendirmez, burası senin evin ve senin sağlığını."

Sanki o hiç konuşmamış gibi bir nefes daha çekti, nefesini verdi ve arkasından masanın üzerindeki kül tablasına uzanıp sigarayı söndürdü.

Adam yüzünü asık bir ifadeyle ona döndüğünde, Sarah onun omuzlarının tişörtünün kumaşını zorladığını gördü. Kumaş bir zamanlar beyazmış gibi görünüyordu ama şimdi çoğunu kaplayan bir kir tabakası ve sol tarafında yağa benzeyen bir çizgi vardı. Kolları tamamen kesilmişti ve pazıları, Sarah'nın kalbinin göğüs kemiğine çarpmasına neden olan erkeksi bir güç gösterisiyle şişmişti.

Buraya geldiğinde her ne yapıyorsa, zihinsel değil fizikseldi ve bir multimilyonerin zamanını böyle geçirdiğini hayal etmemişti.

Gözlerini adamın gövdesinden ayırıp kot pantolonunu ve iş botlarını inceledi. Onlar da itibarsızdı ve ona onunla ilk tanıştığında giydiklerini hatırlatıyordu. O halde bu, sadece kendi rahatlığı için giyinen ve görünüşünü umursamak zorunda olmadığı bir pozisyonda olan bir adamdı.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü onunla tanıştığından beri onun tekliflerini geri çevirmekten ve onu aşağılamaktan başka bir şey yapmamıştı. Ona ihtiyacı olan yardımı, zamanı ya da parayı vermesinin hiçbir yolu yoktu. Sorarak nefesini bile boşa harcamamaya karar verdi. Ve neredeyse anında bu kararını sorguladı. Konuştuğı herkes onun her zaman vermeye fazlasıyla istekli olduğunu söylemişti. Belki de aralarındaki çatışmadan etkilenmeyecek güçlü bir fedakârlık damarı vardı. Gerçekten de ne yapacağını bilmiyordu. Birdenbire bu adamdan para isteme düşüncesi tehlikeli göründü. Pervasızca tehlikeli.

Ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu ve amaçsızca zararsız bir konu aradı. "Demek sen Phillip Johnson Garrett'sın." Sesinde sadece hafif bir soru ile eşit bir konuşma tonunu korumaya çalıştı.

Bir kez başını salladı. "John."

"John." İsmi dudaklarında denedi.

Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi gözlerini cesurca kızın boyunda aşağı yukarı gezdirdi. "Ve sen de Sarah McAlister'sın."

"Evet, dünya küçük," diye anlamsız bir klişe döküldü ağzından, durduramadan.

"Özellikle de ülkenin bu kısmında," diye kabul etti, onu dikkatle izleyerek. John masasına yaslandı ve onun harekete geçmesini bekledi. Ondandır istemesini bekledi. Ne için, bilmiyordu. İşte Top Hill okulunun neye ihtiyacı olduğunu bilemezdi. Ya da okulun buna sahip olmasını ne kadar çok istediğini. Henüz hiçbir şey belli değildi.

Ama hayatında ilk kez, birinin onun parasını istemesinden dolayı büyük bir tatmin duygusu hissediyordu. *Kızın* onun parasını istemesinden. Aralarında para olmadan ona sahip olmayı tercih eder miydi? Tabii ki isterdi. Ama kız suskun olmaktan çok daha fazlasıydı ve bir tür teşvik olmadan ona ulaşma şansı olmayacaktı.

Onun ihtiyacı olan bir şeye sahip olduğu için şükretmeliydi.

"Seviyeni düşürdüğüm için özür dilerim." Kadın bir kez daha özür dilerken sesi adamın içini yaladı.

"Bunun için endişelenme." Eşyalarına böylesine gelişigüzel bir özenle dokunan bir başkası olsa çözüldü.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve ofiste etrafına bakındı. Gergin olduğunu anlayabiliyordu ve konuşmayı buraya geliş amacına uygun bir şekilde ilerletmek için herhangi bir hamle yapmıyordu. Ona biraz yardım etmeye karar verdi. "Top Hill'deki okul için mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır." Ayrıntıya girmede.

"Okul yönetiminde mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. Ben bir eğitimciyim ama Dallas'ta yaşıyor ve çalışıyorum."

John bir an için kafasının karıştığını hissetti. Onunla ilk karşılaştığında Top Hill'den olduğunu söylediğine yemin edebilirdi. Ve Dallas'tan bahsetmesi şakaklarının zonklamasına neden olmaya başlamıştı. Kadının sol eline baktı ve hemen yüzük parmağında parlayan bir tektaş gördü.

Bir öfke ve düşmanlık dalgası onu vurdu. "Bana Top Hill'den olduğunu söylemiştin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Öyleyim. Sayılır. Büyükannem ve büyükbabam bana küçük bir çiftlik bıraktı ve ben her yazı burada geçirdim. Ailem Dallas'ta yaşıyordu ve ben de orada büyüdüm. Dallas'ta çalışıyorum. Onuncu sınıf matematik öğretmeniyim."

"Sadece yaz için mi buradasınız?"

"Evet."

"Top Hill okul bölgesiyle bağlantınız nedir?" "Yok, gerçekten."

"Bu hiç mantıklı değil, bayan."

"Dallaslıyım ama kalbim Top Hill'de. Bir eğitimci olarak çocuklar için endişeleniyorum. Okulun kayıt yetersizliği nedeniyle kapatıldığını görmek istemiyorum. Çocukların neredeyse bir saat uzağa, muhtemelen Duluth'a otobüsle taşınması gerekecek. Bu da günlerinden iki saat çalacaktır. Değerli çocukluklarının günde iki saati otobüste heba olacak. Bunun daha önce de olduğunu gördüm ve bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Ve sen de bunu kişisel haçlı seferi haline getirmeye mi karar verdin?" Tek kaşını kaldırdı ve bekledi.

"Ben de kasabanın öldüğünü görmek istemiyorum. Okul kapanırsa, bu işler de gidecek. Pek çok insanla konuştum, umursuyorlar ama çoğu çalışmakla ve aile yetiştirmekle o kadar meşgul ki bu zorluğu göze alamıyorlar. Yazın gelmesiyle birlikte üç aylık bir zamanım var. Evet, bunu kişisel mücadelem haline getiriyorum."

"Bir planınız var mı? Bu bana ne kadara mal olacak?"

Bir an tereddüt etti. "Çok araştırma yaptım. Kasabanın başka bir istihdam biçimine ihtiyacı var. İnsanları çalışmaya ve dolayısıyla çocukları okullara çekecek bir şey." John onun dudağını ısırmasını ve derin bir nefes almasını izledikten sonra devam etti: "Top Hill'in bir huzurevi inşa etmesi gerekiyor."

John bu ifadenin etkisini midesine inen bir yumruk gibi hissetti. İlk tepkisi inkâr oldu ve bunu bir nefeslik oksijenle dışarı püskürttü. "Hayır."

Ellerini sıktı. "Lütfen--bunu tartışabilir miyiz?"

John ipeksi beyaz ellerin birbirine kenetlenişini izledi. Sol elini süsleyen müstehcen yüzük dışında hiçbir süsleri yoktu. Bunu ne zaman almıştı? O orospu çocuğunu yine mi görmüştü? Kadının sol eline odaklandı. Gösterişli bir yüzük değildi, küçük ve zarıftı. Hayır, yüzüğün kendisi müstehcen değildi; temsil ettiği şeydi. Onun, başka bir adama ait olması.

John kıskançlık seli içinde hızlı bir hesaplama yaptı. Kadının bahsettiği şey için birkaç bin değil, milyonlar gerekecekti. Ama birkaç saniye içinde kadının önerdiği şeyin ne kadar doğru olduğunu anlamıştı. Bir huzurevinden bahsediyordu. Uzun süreli bir bakım tesisi kasabaya istihdam getirecekti. Bu iyi bir plandı. Daha önce de denenmişti ama işe yaraması için yeterli kaynak bulunamamıştı. Ama neden bunun için para ödemek zorunda kalsındı ki?

Doğrusu, Top Hill okul bölgesiyle ya da başka bir okul bölgesiyle hiç ilgilenmiyordu. Eğitim, düşünmek için çok fazla zaman harcadığı bir şey değildi. O bir kahraman değildi ve bu gibi konular siyasi hırsı olan insanlara bırakılsa daha iyi olurdu. Siyasi hırsı olan insanlar ya da dünyayı kurtarmak isteyen iyilikseverler.

Siyasi motivasyonu yoktu ve kesinlikle iyiliksever biri değildi. Bir vakfa ihtiyaç duymasının nedeni de tam olarak buydu. Bahsettiği milyonlar kayda değerdi ama düşünülemez de değildi. İstese bunu karşılayabilirdi ama istemiyordu. Ama bu büyüklükte bir proje diğer herkesi bir süreliğine ondan uzak tutabilirdi ve bu da bir bonus olabilirdi.

Ama bunu düşünmesinin asıl nedeni kızdı. Onun için planları vardı. Nişanlılığının sona ermesini ve çıplak teninin onunkine değmesini içeren planlar. Ve nihayetinde, Sarah, onun gücü altında. Ona karşı olan niyeti tam olarak ne zaman değişmişti? Onu her gördüğünde, ona sahip olma dürtüsü daha güçlü, çok daha yoğun hale geliyordu. Onunla yattıktan sonra bu isteğin geçeceğinden ciddi olarak şüpheliydi. Şu anda ona bakmak bile içinde ona dokunmak, onu yakınında tutmak için saplantılı bir ihtiyaç yaratıyordu. Bundan hoşlanmıyordu ama bununla savaşıyorsa lanet olsun.

Önce hareket tarzını tartışmak için zamana ihtiyacı vardı. Bunun için birkaç saate ihtiyacı vardı. Ama çok açık bir şekilde, önce onu, aralarında yeni bir buluşma planına ikna etmesi gerekiyordu. "Bu gece seni alırım, akşam yemeğine gideriz ve bu konuyu tartışırız."

Sarah başının döndüğünü hissetti. Neden fikrini değiştirmişti? Önce 'hayır' demişti, şimdi de bunu tartışmak mı istiyordu? Tamamen aptal değildi. İlk tepkisi inkâr olmuştu. Bu sadece bir tuzak mıydı? Bu kesinlikle bir çeşit işkenceydi. "Bunu şimdi konuşamaz mıyız?"

"Zamanım yok, yapmam gereken işler var. Bu gece." "Ama--"

"Seni beşte alırım. Rahat giyin. San Antonio'ya gideceğiz. Buralarda yemek yiyebileceğiniz doğru dürüst bir yer yok."

Sarah ne diyeceğini bilemedi. Ondan milyonlarca dolar istediği düşünülürse bu pek de uygun görünmüyordu. "Sorun çıkarmak istemem. Yarın ya da zamanınız olduğunda tekrar gelebilirim."

"Bu gece zamanım var." "Evet, ama--"

"Sarah, lanet parayı ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur. Gerçekten umurumda değil. Bir hafta içinde başka biri gelir ve başka bir şey için ister. Bu yüzden eğer senin konuşmanı dinlememi istiyorsan, bu akşam. Akşam yemeği."

Sarah onu şüphayle inceledi. Bu konuda içinde kötü bir his vardı. Adam çok ateşliydi. Ama onu bir süre daha kol mesafesinde tutabilirdi.

bir gece. Gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya yetecek kadar bir süre. Top Hill'e parayı verecek miydi? Yoksa onu evinden kilometrelerce uzakta karanlık bir araca bindirip şansının olmadığını mı söyleyecekti? Bunu yapmazdı, değil mi?

Ondan hiçbir şey beklemezdi. Şu anda en iyi davranışını sergiliyor, sigarasını söndürüyor, planlarını düşüneceğini söylüyordu ama onu iş başında görmüş ve duymuştu. Ellerin duvara sabitlendiği anı karnına vurup keleklerin deli gibi uçuşmasına neden olunca yutkundu. *Beni becermek istiyorsun*. Şimdi masasına umursamazca yaslanmış olan adam bu sözleri ona gerçekten söylemişti. Ve ondan aracına binmeyi, onunla yalnız başına yüz mil kadar yol gitmeyi ve sonra onun eşliğinde birkaç saat daha geçirmeyi kabul etmesini mi istiyordu?

Bu nasıl olmuştu? Daha bir saat önce, yaşlı bir adamla, altmışlı ya da yetmişli yaşlarda, hayırseverliğe kendisinden bile daha fazla önem veren biriyle buluşacağını sanıyordu. Neden? Bu neden onun başına geliyordu?

Cevap vermek için çok beklemiş olmalıydı çünkü adam kapıya doğru ilerlemeye ve aynı anda konuşmaya başladı. Neden her hareketi ona takip ediliyormuş gibi hissettiriyordu? "Yapacak işlerim var. Evinin adresini Beth'e bırak. GPS burada işe yaramaz."

Adam onun yanından geçip kapıya doğru ilerlerken, Sarah elini uzatıp koluna dokunarak onu alıkoymaya çalıştığını görünce dehşete kapıldı. Adamın teni parmaklarının altında çelik gibiydi; kasları gergindi ve vücut ısısının sıcaklığını hissetti.

Durdu ve onun yanında kaskatı kesildi. Gözleri onunkilere kilitlenmiş, sorguluyordu. Ağzını açtı ve alçak sesle söylenmiş olmasına rağmen sözleri kulaklarında çınladı. "Söz veriyor musun?"

"Ne sözü?" Burun delikleri alevlendi ve soru göğsünün derinliklerinden gürledi.

"Beni gerçekten dinleyeceğine söz veriyor musun? Bunu gerçekten düşüneceğine söz veriyor musun?" Artık onun dikkatini çektiğine göre, elini

kolunu tuttu. Ama o bunu yapar yapmaz, adam uzanıp kolunu yakaladı ve kız, adamın aralarındaki bağı korumaya çalıştığını düşündü.

"Sana daha yalan söylemedim mi?" Adam dik durdu ve aralarındaki mesafe yok denecek kadar azaldı. Parmakları onunkilere dolanırken ve başparmağı elinin arkasını okşarken onun üzerinde yükseliyordu. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Adamın gözlerindeki karanlık beneklere bakarken, zihni ona söylediği tüm sert ve açık sözlü şeyleri hatırlattı. Hiçbiri yalan değildi. "Hayır, değilsin. Ama bu bir randevu olamaz." Çenesini kaldırdı. Bu konuda kararlıydı. "Bunu bilmeni istiyorum. Bu okulla ilgili. Seninle başka bir nedenle çıkmayacağım."

"Bu konuda oldukça emin görünüyorsun," dedi ona doğru birkaç santim daha yaklaşırken.

Adam yaklaştıkça, göz temasını korumak için çenesini daha da yukarı kaldırmak zorunda kaldı. "Ben nişanlıyım."

"Şimdilik." Sözleri ona bir meydan okuma gibi gelmişti. Ya da bir tehdit.

Adamın ukalalığı karşısında nefesini tuttu. "Hayır. Evlenene kadar nişanlıyım."

John bu sözleri karnına inen bir yumruk gibi hissetti. İlk tepkisi onu öpmek, çırılçıplak soymak ve doğru düzgün düşünemeyeceği kadar sert ve hızlı bir şekilde becermek oldu. Ama sonunda sadece ondan kaçmasına neden olacak bir şeye başlamadan önce ağzını tam zamanında onunkinin üzerine batmaktan alıkoydu. Onun kaçması riskini göze alamazdı. Hızlı bir yatıştan daha fazlasını istiyordu. Onun bedenini defalarca altında hissetmek istiyordu. Ona benim deme hakkını, vücudunun sadece ve sadece ona ait olmasını istiyordu. Evet, güdülerini kesinlikle değişmişti. Kız kaçtıkça, o daha çok kovalıyordu. Kesin olarak bildiği bir şey vardı. Kız onun olsa da, onu paylaşmayacaktı. Onunla yatarken başka biriyle yatması düşüncesi kabul edilemezdi.

Onun meçhul nişanlısıyla ya da başka biriyle yattığı düşüncesi, öylesine güçlü bir öfke dalgası yarattı ki, neredeyse şiddet uygulayacağını hissetti. Kesinlikle,

Diğer adamın kim olduğunu ya da tam olarak nerede yaşadığını bilmemesi iyi bir şeydi. Bu şekilde kalması gerekiyordu.

Ama hiç şüphe yok ki bu kızın başı dertteydi. İçinden güçlü bir sahiplenme duygusu geçti. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Onun sevgilisi olmasını istiyordu ve bunu unutmamalı ve hedefine odaklanmalıydı. Onu kısa bir süreliğine aklından çıkarabileceğine hiç şüphesi yoktu. Ama onun istediği bu değildi.

Onu özel olarak istiyordu. Onu her gece yatağına alma ve vücuduyla istediği her şeyi yapma hakkına sahip olmak istiyordu. *Onun vücuduna ihtiyacı vardı.* Ve bunun için de Dallas'taki puştan kurtulması gerekiyordu. Bu ilk adımdı. Ve o her zaman planlayıcıydı. Uğruna savaşmaya değmeyen bir şeye sahip olmaya da değmezdi. Yani onun için savaşmak zorundaydı. Bunu yapabiliirdi. Şu andan itibaren. Ama ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Uzanıp parmaklarını saçlarının yumuşaklığında gezdirirken onu hareketsiz tuttu. Hareketlerini nazikleştirmeye çalıştı ve eliyle yanağını kavradı. Onun hızlı nefes alışını duydu ve sinirlerini yatıştırmak için yalan söylemeye hazırlandı. Kullanacağı hileyi pek sevmiyordu ama bazen yapman gerekeni yapmak zorundaydın. *Ve onunlayken her şeyi yapabileceğini fark ediyordu.* "Sen benim paramı istiyorsun, benim de başka bir borcu silmeye ihtiyacım var. Bunun değerli bir silme olmasını istiyorum." Gözlerine geri dönmeden önce bakışlarının titreyen ağzında gezinmesine izin verdi. "Bu gece iş görüşmesi yapacağız, tamam mı?"

Onun ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini hissetti ve vücudundan geçen hafif titremeye dikkat etti. Beklenti bağırsaklarını delip geçti. *Sabır, dostum.* Çenesinin eğimindeki kararlılığı gördü ve cevap verirken sesinin hafifçe titrediğini duydu. "Bu bir iş."

Kahretsin, hayır, bu iş değildi. Bunun işle hiçbir alakası yoktu. "Kesinlikle. Sadece iş, tamam mı?" Sesini eşit tuttu; bu konuda onun onayına ihtiyacı vardı. Onu kendi düşünce tarzına çekmek için bir fırsata ihtiyacı vardı. Her seferinde bir adım.

"Tamam."

Yumuşak bir sesle söylenen bu onay, damarlarında beklenti ve zafer duygularını harekete geçirdi ama yüz ifadesini nötr tutmaya dikkat etti. "Güzel. Seni beşte alırım."

On dakika sonra John ahıra yakın avluda oyalandı. Kadının arabadan inip yavaşça yola koyulmasını izledi. Telefonunu çıkardı ve Beth'i aradı. "Evinin adresini bıraktı mı?"

"Evet."

"Güzel. Bu akşam yemeğe ihtiyacım olmayacak." Telefonu kapattı ve bir sigara yaktı. Elindeyken tütünün tadını çıkarabilirdi. Bir süre daha sigara içmekten zevk alamayacağını hissediyordu. Belli ki nefret ediyordu ve o da zaten bırakmaya çalışıyordu.

Gölgelik bir ağacın altında durdu ve birkaç kez daha içine çekerken bakımlı dönümlerine baktı. Birkaç dakika sonra döndü ve sigarayı söndürdü. Derin düşüncelere dalmış bir halde eve doğru ilerledi. Bu gece için hazırlık yapması gerekiyordu. Kadının ne önerdiği ve bir huzurevi inşa ettirmek için neler gerektiği hakkında birkaç temel şey öğrenmek için internette biraz zaman geçirmesi gerekiyordu. Bunu yapmayı planladığından değil, ama en azından onu ilgilendigiğine ikna edebilmesi gerekiyordu.

Sarah ön verandadaki eski salıncağa oturdu ve onun gelmesini bekledi. Hissettiği gerginlik midesinde düğümler oluşturunuyordu. Neden bu kadar korkuyordu ve neden kendini bu kadar suçlu hissediyordu? Korkunun doğrudan hissettiği suçluluk duygusundan kaynaklandığını fark etti. Bu mantıklı mıydı? Ondan korkmuyordu, yani tam olarak değil. Ona hissettirdiği endişe başka bir konuydu. Şu anda korktuğu şey ahlaki açıdan yanlış bir şey yapmaktı. Başka bir adamla nişanlı olan bir kadının yapmaması gereken bir şeyi yapmaktan korkuyordu.

John Garrett'i her gördüğünde, adam daha da seksi oluyordu. O derin sesi her duyduğunda, adamın şehvetli aurası etrafını sarıyor ve

Daha güçlü. Ve onu her düşündüğünde, ona teslim olma arzusu sinsice üzerine çöküyordu.

Randall'la nişanlıyken ona karşı bu hisleri beslememeliydi. Eğer Randall'ı gerçekten sevseydi, John için böyle şeyler hissetmezdi.

Ve o zaman anladı. Nişan bir hataydı.

O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Randall başarılı bir avukattı; ona değer veriyordu ve tamamen rahat biriydi. Greg gibi değildi, bencil değildi ve onu kontrol etmeye çalışmıyordu. Ve onun eski kocası gibi aldatan biri olacağından da şüpheliydi.

Randall'ın evlilik teklifini kabul ettiğinde tek düşündüğü buydu. Kalbinin bir daha kırılmayacağını, Randall'ın ona değer vereceğini ve güvenilir biri olacağını düşünmüştü. Randall yaz için ayrılmadan önce o kadar da uzun süre çıkmamışlardı ve Randall ayrılmadan önce onun onayını almaya kararlı görünüyordu.

Ama şimdi bunun bir hata olduğunu biliyordu. Elması parmağının etrafında döndürdü ve öğleden sonra güneşinin ışınlarını yakalamak için kaldırdı.

John onu incitecek türden bir adam olabilirdi. Greg'in bile olduğundan çok daha büyük bir adamdı.

Ve sadece onunla yatmak istiyordu. Bu konuda hiç tereddüt etmemişti. Dans salonundaki tek öpüşmelerinden sonra, onun nasıl bir sevgili olacağına dair küçük bir ipucu edinmişti. *Fantastik, ama acımasız*. Ondan bıkana kadar onunla yatacak, sonra da yoluna devam edecekti. Onun gibi adamlar hep böyle yapardı. Yollarına devam ederler. Onu elinde tutmak için gereken şey kesinlikle onda yoktu. Kısaca söylemek gerekirse, adam ondan çok daha yakışıklıydı. Onun seviyesinde rekabet edemezdi ve bu onu dezavantajlı duruma düşürüyordu.

John hızlı, sıradan bir ilişki yaşamak isterdi ve onun için bunun sıradan bir yanı yoktu.

Neden erkekler her zaman kadınların da kendileriyle aynı şekilde yaratılmış olması gerektiğine inanmışlardı? Neden birlikte yatma eyleminin, cinsel ilişkinin sıradan olabileceğine inanıyorlardı? Belki de tüm erkekleri aynı şekilde yargılıyor, onları gruplandırıyor, hiçbirine hak vermiyordu.

Şüphe. Randall'a evet demesinin nedeni buydu. O farklı görünüyordu. Daha yumuşak, daha nazik, bir şekilde. Ama onu sevmiyordu ve seveceğini de hiç sanmıyordu. Elbette ondan hoşlanıyor ve ona saygı duyuyordu. Ama Jaime haklıydı. Bir evliliğin cinsel kimyaya sıkı sıkıya bağlı olması gerekirdi. Ve Randall'la böyle bir şey yoktu.

Bu iş daha fazla uzamadan onu aramalı ve ondan ayrılmalıydı. Ona karşı olabildiğince adil olmalıydı. John'la ne olursa olsun, Randall'a haksızlık etmeyecekti.

Derin bir nefes aldı ve kendini biraz daha iyi hissetti. En azından kafasında bir karar vermişti. Bu da bir başlangıçtı.

John saat tam beşte Cadillac Escalade SUV'sini kadının arabasının önüne çekti ve bahçeye bakma zahmetine girmede. Gözleri eve gitti ve onu hemen verandadaki salıncakta otururken gördü. Yavaşça sallanıyordu, ancak etrafına bakıp aracını gördüğünde, bacakları çimentoya indi ve salıncığın hareketini durdurdu. Adam aracında kaldı ve kadının yavaşça ayağa kalkmasını izledi.

Hasır bir sehpanın üzerinden küçük bir çanta aldı ve sanki onu koruyacakmış gibi omzuna ve göğsüne astı. Kadın ona doğru ilerlemeye başladı ve adam direksiyonun arkasına oturup kadın yaklaşırken aracı rölantide bıraktı. Adam yolcu kapısını içeriden iterek açtı ve kadın kapıyı sonuna kadar çekerek açtı ve girişte durdu. Elleri çantasının askısıyla oynuyordu ve parmağındaki elmas güneşi yakalayıp ıslıl ıslıl parlıyordu.

Öfkesi kaynama noktasına geldi ve sabrı neredeyse tamamen yok oldu. O lanet yüzüğü bu gece onun elinden alacaktı. "Atla."

Sesinin sert olduğunu biliyordu ve kadında gördüğü tereddüt de bunu doğruluyordu. Yukarı tırmanırken durakladı. Gözleri son derece temkinli bir bakışla onunkilere dikilmeden önce ayağını koşu bandına kadar uzatmıştı.

Sesini kontrol etmeye çalıştı ama bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. "Bin şu lanet arabaya, Sarah."

Kadının dudaklarını yalamasını ve derin bir nefes almasını izledi. Sonra kendini pelüş deri koltuğa bıraktı ve kapıyı kapattı.

Kilitleri hemen etkinleştirdi.

Kızın gözleri onunkilere kaydı ve adam eğilip emniyet kemerinin kayışını kızın omzundan çekti. Kadının vücudunun hafifçe titrediğini hissedebiliyordu ve onun alışılmışın dışında olduğunu, hatta muhtemelen korktuğunu biliyordu. Umursamak için kendinde bir güç bulamadı; onu gördüğü ilk günden beri bıçak sırtındaydı. Parmağındaki yüzüğe çok sinirlenmişti ve bunun için onu cezalandırma ihtiyacı hissetti. Emniyet kemerini fark edilebilir bir tıkırtıyla yerine oturttu ve sonra çenesini kaldırıp parmaklarının arasında kavradı. "Seni şimdi bırakmaya niyetli olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Kilit mekanizmasının şık tıslaması, emniyet kemerinin klik sesi ve adamın hareketlerinin çağrışımları kadının içinden bir alarm oku gönderdi. Adam üzerinde asılı dururken vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti. Nasırlı parmakları saçlarının arasından geçerken nefesi kesildi ve gözleri onun tuzağına takıldı. Sözleri onu korkutmaya yönelik sözlü bir tehditti.

Omurgasını sertleştirdi. Ne halt etmeye çalışıyordu? Bu gece ondan saçma sapan bir hareket bekliyordu, bu neredeyse kesindi, ama kesinlikle bu kadar erken beklemiyordu. Daha onun evinden bile çıkmamışlardı. Derin bir nefes aldı ve "Ne demek istiyorsun?" diye tısladı.

Başparmağı kızın alt dudağına sertçe dokundu ve kızın içinde bir şimşek çaktı. "Aynen söylediğim gibi."

Sözleri ona hiçbir şey anlatmıyordu. Tartışmaktan başka çaresi yoktu. "Söz vermiştin. Okulun açık kalması hakkında konuşacağımızı söylemiştin."

"Yapacağız." Sözleri bir iş adamı edasına büründü ama başparmağını kızın alt dudağının üzerinde yavaşça kaydırmaya devam etti. "İyi bir plan bulmuşsun. Bunu kendin mi düşündün?"

İltifatı kadının içinde keskin bir haz duygusu yarattı ama bu fikri kendine mal edemezdi. "Hiç de değil. Eyalet genelinde aynı şeyi yapan birkaç ilçe oldu. Ve işe yarıyor gibi görünüyor."

"Bunu akşam yemeğinde konuşuruz." Adamın sözleri küçümseyiciydi ve kız daha kabul edemedi, adam elini saçlarının arasından geçirdi ve kızın kim olduğunu neredeyse unutturacak kadar yıkıcı bir öpücükle ağzını kızın ağzına indirdi.

Ağzı onunkinin üzerinde tamamen açıldı ve dudaklarını ayırmaya zorladı. Dili sanki onun sahibiymiş gibi ağzını istila etti ve kadın onun şehvetli enerjisiyle tamamen boğuldu. Sanki doyamıyormuş gibi ona doğru hareket etti; eli öpücüğün daha derin olabilmesi için başını eğdi.

Düşünce süreci tamamen başarısız oldu ve cinsel farkındalığın yerini derin bir cinsel ihtiyaca bıraktığı bir dengede asılı kaldı. Onu öpmeye çalıştı ama gerçekten yapabildiği tek şey deri koltuğa oturmak ve nadir olduğunu bildiği türden bir öpücüğü deneyimlemektir. Son derece nadir. Kalbi çılgınca atmaya başladı; dizleri titremeye başladı ve tam da gelecekte yaşayacağı her öpücüğün bununla kıyaslanacağını keskin bir şekilde fark ettiği anda, adam başını kaldırdı.

Adamın gözleri kızın kilere dolandı ve kız onun nefesinin de kendisinininki kadar sert geldiğini fark etti. Adamın eli hâlâ başını kavrıyordu ve büyük nefesler çekerken alnı onunkine değiyordu. Konuştuğunda sesi çakıltılıydı. "Buna ihtiyacım vardı." Kelimeler ona açıkta, neredeyse çıplakmış gibi geliyordu ve bu kelimeler zaten çökmüş olan düşünce sürecini daha da karmaşık hale getirmişti.

Kadın daha kendini toparlamaya çalışmadan, adam alnına tek bir öpücük kondurdu ve koltuğuna yaslanıp aracı geri vitese taktı.

Asfaltsız ilçe yoluna girdi ve asfalt otoyola ulaşana kadar yavaşça sürdü ve orada hızlandı.

On-on beş dakika kadar araba sürdükten sonra Sarah'nın beyni yeniden çalışmaya başladı.

Ve olduğunda, iyi değildi.

Karmakarışık bir sinir yığından başka bir şey değildi ama bir şeyi biliyordu. Başı büyük beladaydı. Dans salonundaki o kısacık kucaklaşma onu John Garrett'ın öpücüğünün istediği zaman tutabileceği yumruk için hazırlamamıştı.

Aralarındaki bu cinsel kavgayı kaybedecekti. Birden bundan emin oldu. Şimdi geriye sadece iki soru kalmıştı. Kaybedeceğini biliyor muydu? Ve ne kadar dayanabilirdi?

Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ve sessizlik havayı doldurduğunda, onun da kendi düşüncelerinde kaybolduğunu fark etti. Onu izlemek için başını hafifçe çevirdi. Gözleri yoldaydı ve çenesi sıkılıydı, profili keskindi. Onun hissettiği kadar gergin görünüyordu. *Ne düşünüyordu acaba?*

Şehrin yaklaşık elli mil uzağında, ıssız bir yerdeyken, adam arabayı تنها bir piknik alanına çekti. Sarah endişeyle etrafına bakındı. Burası diğer yolcuların tesisleri kullanmak ya da otomattan bir şeyler almak için sık sık durdukları bir dinlenme alanı değildi. Burası sadece bir ya da iki aracın sığabileceği büyüklükte küçük bir çekek yeri ve içinde sadece bir piknik masası ile bir çöp kutusu vardı.

Ve boştu. Etraftaki tek araç onlarınkiydi ve hava henüz kararmadığı halde güneş gökyüzünde hızla batıyordu ve karanlığın tehdidi her tarafını sarmıştı. Hafif bir panik duygusu varlığına sızdı.

Arabayı kenara çekti, park etti ve rölantide bıraktı. İki kolunu direksiyonun üzerine koyarak başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. Kadın temkinli bir şekilde döndü ve sırtını kapıya dayayarak onunla yüzleşti. Adamın derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerildi ve burun delikleri kadının savunmaya yönelik hareketi karşısında alevlendi.

Bir süre daha sessizce onu izledi ve sonra derin, yankılanan bir sesle, "Öpücüğün hoşuna gittiğini biliyorum," dedi.

İnkâr etmeye kalkışmadı; faydasız olurdu. "Bu bir daha olamaz." Bu sözleri söylerken bile, sadece kaçınılmaz olanı ertelemek için söylediğini biliyordu.

Sanki hiç konuşmamış gibi onu görmezden geldi. "Burada iki sorunumuz var. Aramızda kişisel, cinsel bir mesele var ve huzureviyle ilgili çözmemiz gereken bir iş var. Bence şu şekilde halletmeliyiz. Bu iki mesele birbirinden ayrı kalmalı."

Sarah karşılık verdi. "Aramızda kişisel, cinsel bir mesele yok. Başka biriyle nişanlıyım."

Ona sert bir bakış attı. "Benimle bu saçmalığa kalkışma bile, Sarah. Sana söylüyorum, bence bu iki şeyi ayrı tutmalıyız. Sanırım bunu yapabilirim. Yapabilir misin diye soruyorum?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini kıstı. "Evet."

"Seni bu konuda tutacağım."

"İyi." Sesi hiç değişmedi.

Kadının sol eline baktı. "Onu tekrar gördün mü?" Kadın onu ihtiyatla izledi. "Hayır."

"Yüzüğü nasıl aldın?" K e n d i n i kontrol etmeye bile çalışmadı; sesinin bölgesel olduğunu biliyordu.

"U.P.S."

Verdiği cevapla birlikte, arabanın karanlık iç kısmında onu izlemeye devam ederken biraz rahatladığını hissetti. "Sana asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Sarah'nın kalbi bir an durdu ve sonra çok çılgınca bir tempo tutturdu. *Bununla ne demek istemişti? Bunu ona neden sormuştu ki?* Bu sorunun onu rahatlatması gerekiyordysa, fena halde başarısız olmuştu. Sözleri tam tersi bir etki yaratmıştı. Aracın kendi tarafından onu izlemeye devam ederken yüzündeki tüm renkler soldu.

Bir yıldırım gibi uzanıp Sarah'nın sol bileğini avucunun içine aldı ve vücudundan ayırıp kolunu havaya kaldırarak onu zapt etmek ve kendi iradesi altına almak için kavradı. "Yüzüğü çıkar, Sarah."

Şok ve öfke dalgaları omurgasından aşağı kaydı. "Hayır." Lanet nişanını ne zaman ve nasıl isterse bozacaktı. O söylediğinde değil.

Adam kadının kolunu sıkıca kavradı ve yüzü kadınıninkine yaklaştı. "Çıkar şu lanet yüzüğü *hemen*."

"Hayır."

"Beni öptüğün gibi öpüp, üstüme giymeni çok aşağılayıcı buluyorum. *başka bir adamın lanet yüzüğü!*" Son birkaç kelimeyi ona patlattı.

"Ben seni öpmedim. Sen beni öptün!"

"Sen de beni öptün."

"Hayır, yapmadım."

Uzanıp diğer bileğini tuttu ve kollarını yukarı ve vücudundan uzağa doğru itti. Yüzü onunkine birkaç milimetre yaklaştı. "Düşünmüyor musun? Daha fazla kanıta mı ihtiyacın var?" Sesi alçak ama ölümcül derecede yoğundu.

Sarah nefes nefese kalmıştı. Tanrım, elinde değildi. Adam ona fiziksel olarak hükmediyor, vücudu cinsel olarak onu tehdit ediyordu. Adamın kokusu her tarafını sarmış, onu aptalca bir şey yapması için sarhoş ediyordu. Hayatı boyunca onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. O anda bir daha asla karşılaşmayacağını biliyordu.

Kadının iki bileğini güçlü bir eliyle kavradı, emniyet kemerini çözdü ve onu aracın ortasında, konsolun üzerinde asılı kalana kadar çekti. Yüz yüze geldiklerinde nefesleri kesilmişti. Yavaşça, metodik bir şekilde aşağı uzandı ve kadının göğsünü avuçladı. Sıkıca sıktı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi, ta ki kendi iradesine karşı çakıllaşana ve nefesi kesilene kadar.

Adamın ağzı kızın ağzına geldi ve kız nefesini tutmaya çalışırken, adamın dili kızın ağzına girdi ve onunkiyile düelloya tutuştu.

Ağzı hâlâ onu tutsak tutan kulağına gitti. "Benim hissettiklerimi sana hissettiremez. Hissettirebilseydi, Dallas'ta onunla birlikte olurdun." Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve Sarah sarmal sıcaklığın kulağından göğüslerine ve kalçalarının arasına doğru ilerlediğini hissetti.

Sarah'nın nefesi onunkine karıştı ve birlikte nefes nefese kaldılar ve sonra adamın ağzı tekrar onunkine geldi. Sarah onun öpücüğünü daha fazla reddedemedi ve daha önce hiç bilmediği kadar samimi bir bağ paylaşıırken dudaklarını ona açtı.

Adam kadının göğsünü bıraktı ve Sarah okşama hissini kaybettiği için inledi. Sol elini aralarına aldı ve ağzını Sarah'dan uzaklaştırırken

yüzüğü parmağından çıkarmaya başladı.

Elleri titredi ve yumruk yapmaya çalıştı. Ama yapamadı, enerjisi tükenmişti, elleri o kadar titriyordu ki onları kontrol edemiyordu.

"Yüzüğü bana ver bebeğim," diye kandırdı. "Sen ona ait değilsin." Aralarına baktı ve parmaklarını birbirinden ayırdı. Yüzük olması gerektiği kadar sıkı değildi ve parmağından kolaylıkla kaydı.

Sanki bir soru soruyormuş gibi parmaklarının arasında yüzünün önünde tuttu. Sarah kuru dudaklarını yaladı ve vücudu titreyerek onu dikkatle izledi.

"Nişan sona erdi. Anladın mı?" İsteddiği cevap Sarah'nın kendini bir uçurumdan düşmek üzereymiş gibi hissetmesine neden oldu. Aralarında duracak bir tampon olarak bile olsa bu nişana ihtiyacı vardı. Ama bunun Randall için adil olmadığını biliyordu. Ama John'u biraz daha uzak tutmak için bir şeye ihtiyacı vardı. Ama belli ki buna sahip olamayacaktı.

"Ona söylemem gerekecek."

Onun sözleriyle John göğsünden demir bir ağırlık kalkmış gibi hissetti. Emin hareketlerle torpido gözünü açtı ve yüzüğü içine soktu. Yüzünü ifadesiz tutmaya dikkat etti ve tekrar ona döndü. "Evet, ona söylemem gerekecek. Bunu yarın yapacaksın ve sonra onunla bir daha konuşmayacaksın, anladın mı beni?"

"John, ben--"

Elleri kadının üst kollarına indi ve onu sıkıca kavradı. *"Onunla bir daha konuşmayacaksın.* Ne mesaj atacaksın, ne de başka bir şey. Onun arkadaşı olmaya çalışmayacaksın, sadece temiz bir ayrılıkla bitireceksin. Bu şekilde olacak."

"Bana hayatımı nasıl sürdüreceğimi ya da kiminle arkadaş olabileceğimi söyleme hakkına sahip değilsiniz."

"Seni kimseyle paylaşmayacağım. Seni eski nişanlınla paylaşmayacağımdan emin olabilirsin."

"Paylaşmak için senin değilim."

Hemen karşılık verdi, sesini güven kaplamıştı, "Olacaksın."

Kızın nefesini içine çekişini ve onu hâlâ tutan ellerine karşı kıvranmaya başlamasını izledi.

Nişanı sona erdirmek için onun onayını almış olması yeterliydi. *Şimdilik bu kadarı yeterliydi.* Onu bıraktı ve koltuğuna geri döndü. Kadın tekrar konsolun üzerine tırmanırken, adam arabayı vitesine taktı ve uzaklaşmaya hazırlandı.

Ona son bir kez baktı, uzandı ve ipeksi yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde bir kez gezdirdi. "Kemerini bağla."

San Antonio'nun ünlü River Walk'undaki bir restoranın karanlık bir köşesinde karşılıklı oturuyorlardı. Sarah bu turistik yere yıllar önce sadece bir kez gitmişti ve şu anda bulundukları restoranı ziyaret etmemiştir.

Yaklaşık bir saat önce gelmişlerdi ve o zamandan beri John yüzünde son derece memnun bir ifadeyle onun karşısında oturuyordu. Masada bir şişe beyaz şarap vardı ama yemek yerken sadece yudumladılar, her birinin kendine göre sebepleri vardı. Kadının kafasının rahat olması gerekiyordu ve John'un da eve dönmek zorunda kalacağı için fazla içmek istemediğini tahmin ediyordu.

Oturduklarından beri çene çalmaktan başka bir şey yapmamışlardı, garson siparişlerini alıp yemeklerini getirdiğinden beri zararsız küçük sohbetlerden başka bir şey yapmamışlardı. Şarap kadehiyle oynarken elleri titriyordu ve konuşmayı buraya gelme sebepleri olan konuya getirmeye odaklandı. "Bazı rakamları bir araya getirdim."

"Öyle mi?" Sesi yumuşaktı.

"Evet."

"Ve?"

Nefesini içine çekti ve tuttu. "Bunun için birkaç milyon gerekecek."

"Bunun farkındayım, tatlım." Ses tonu yumuşaktı ama bunun onun içsel duygularını yansıttığını düşünmüyordu.

"Bu iyi bir plan. Farklı bir kasabada yaşadığınızı biliyorum ama birkaç yıl önce büyük bir tahvil oylaması yapıldığını hatırlarsınız."

"Evet, hatırlıyorum. Geçmedi."

"Hayır, tabii ki olmadı. Ama bu iyi bir fikir. Top Hill düşük gelirli bir kasaba. Kişi başına düşen gelir oldukça düşük. Geçmemesinin sebebi de bu. Seçmenler vergi artışına dayanamadı. Ama size söz veriyorum, bu fikir işe yarayacak."

"Muhtemelen. Ama bu özel sektörün başarabileceği çok büyük bir şey. Neyi ısırp koparacağınıza dair bir fikriniz var mı? İmar komisyonu, ne tür inşaat izinleri gerekecek?"

"Evet. Bu bir kişinin üstesinden gelebileceğinden daha fazla. Ve Dallas'a dönmeden önce başarabileceğinden çok daha fazlası."

Sarah onun kaşlarını çatmasını izledi. Kaşları çatılırken tüm yüzü karanlık ve tehditkâr bir hal aldı. Bu sadece Dallas'tan bahsedildiği için miydi? Adamın bir muamma olduğu kesindi.

Şarabından bir yudum alırken öfkeli bir sesle, "Bana bunu neden finanse etmem gerektiğini söyleyin," dedi.

"Dediğiniz gibi, bu değerli bir kayıp. Ve kasaba için de iyi olur--"

"Ben başka bir şehirde yaşıyorum," diye itiraz etti.

"Evet, ama çocuklar için iyi olur--"

Tekrar sözünü kesti. "Aslında, Top Hill okulunun tamamen kapanması kasabam için daha iyi olur. Çocuklar otobüslerle Duluth'a taşınır ve biz de gelir elde ederiz."

"Evet, ama--"

"Peki söyleyin bana, bu projeyi finanse etmek nasıl olur da kendi arkadaşlarımı ve komşularımı sırtımdan bıçaklamak anlamına gelmez?"

"Sırtlarından bıçaklamak mı?"

"Evet. Paramı okulunuza, şehrinize harcamak benim için nasıl iyi olabilir ki?"

"Bunu tam olarak böyle düşünmemiştim. Top Hill için yapılacak bir iyiliğin Duluth'a zarar vereceğini sanmıyorum. Duluth'un şu anda böyle bir geliri yok ve buna gerçekten ihtiyaçları da yok."

"Duluth halkı bunu bu şekilde görmeyecek. Tek görecekları, paramı evde harcamak daha iyi olacakken başka bir yerde harcayan ben olacağım."

Sarah onu sessizce inceledi ve onu en çok kızdıracak yerinden, egosundan vurmaya çalıştı. "Başkalarının size paranızı nasıl harcayacağını söylemesine izin verecek türden bir adama benzemiyorsunuz."

"İyi deneme bebeğim, ama paramı nasıl harcayacağımı söylemeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu ona sessizce.

"Paramı Top Hill'in yararına harcamak için bir neden istiyorum." Şarap kadehini itti ve onun cevabını beklerken bir yudum su içti.

Sadece kısa bir süre durakladı. "Çünkü yapılacak doğru şey bu." "Bu onu kesmeyecek, Sarah."

Göğsü tedirginlikle kabardı. "Bana bunu düşüneneğini söylemiştin!"

"Bunu düşünüyorum. Sadece bana hiçbir bilgi vermiyorsunuz."

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum! Hiçbir şey yapılmazsa kasaba ölecek." Durakladı ve adamın yüzünü inceledi. "Lütfen. Bunun olmasını istemiyorum. Kasabanın küçülmesini ve ölmesini istemiyorum. İstiyorum ki--"

"Peki ya benim ne istediğim?" diye sordu ona açıkça.

Sarah'nın bakışları onunkileri yakaladı ve tuttu. Adamın gözleri vahşi bir iç ateşi yayıyordu ve bu ateş Sarah'nın ortasına doğru ısı akıntıları yaladı. Keskindiler, sanki onun bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi onu değerlendiriyorlardı. Hoşuna gitmeyecek bir sır.

Sarah belli belirsiz kaskatı kesildi ve sandalyesinde daha dik oturdu. "Ne istiyorsun?"

Adam masanın diğerk tarafına uzanıp sol elini kaldırdı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi, avuç ileri birbirine değdi. Kavrayışı sıkılaştı, sonra gevşedi, sonra tekrar sıkılaştı, bu ritmik bir şekilde içinden yayılan ve midesine inen milyonlarca kelebek gibi inen şehvetli ateş sarmalları gönderdi.

"ncelikle, hayır kurumlarına zaten payıma düşenden fazlasını bağışladığımı bilmenizi isterim. Vicdanımı rahatlatacak kadar ve iyi kilise insanların bile benden beklediğinden daha fazla. Ve bunu düşünmemin tek nedeninin, *tek* lanet nedeninin benden bunu istemeniz olduğunu anlamanızı istiyorum."

"Ama ben her şeyi ayrı tutacağımızı sanıyordum."

"yleyiz," dedi kararlı bir şekilde.

"Ama anlamıyorum--"

"Elimizden geldiğince ayrı tutmaya çalışacağız," diye durakladı ve başparmağını kızın artık çıplak olan yüzük parmağının üzerinde gezdirdi, "ama şu gerçekten kaçış yok, eğer olduğun kişi olmasaydın, ofisime girdiğinde seni gönderirdim."

Gözlerini kapattı. "Hayır, bu şekilde olmasını istemiyorum. Başka bir şey söyleme."

Onun isteğini görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Biraz zaman kazanmamız gerekiyor. Top Hill'in şu anki haliyle ne kadar daha çalışmaya devam edebileceğini bilmek için yeterince araştırma yaptınız mı?"

Adamın sorusuna odaklanmaya çalıştı ve iyice düşündü. "Muhtemelen üç ya da dört yıl."

"Tamam." Başparmağını dairesel hareketlerle kızın teninde gezdirmeye devam etti. "Yapacağımız şey şu. Bunu bir süreliğine arka plana atacağız. Birbirimizi biraz tanıyacağız--"

"Hayır, lütfen--"

"*Sarah.*" Ses tonu dikkatini eker gibiydi ve Sarah'nın gözleri elinin üzerindeki parmaklardan tekrar adamın yüzüne kaydı. "Eğer parayı şimdi verirsem

bana sinirlenecek ve seks için bir ödeme gibi davranmaya başlayacak ve bu asla işe yaramayacak."

John onun elini kurtarmaya çalışırken aynı anda yüzünün tüm renklerinin solmasını izledi. Parmaklarını onunkilerin etrafında sıktı ve onu hareketsiz tuttu.

Gözleri masanın karşısındaki adamın gözlerinde sabitti. "Seninle seks yapmayacağım."

"Oh, evet, öylesin. Ve yakında."

"Yüzüğü çıkarmış olmam--" anlamına gelmez.

Parmakları acımasız bir niyetle onunkileri sıktı. "Evet, gerçekten de *öyle*. Bunu hemen kafana sokman gerekiyor. Kaçınılmaz olanı inkâr etmenden bıktım. Zor elde edilir gibi saçma bir oyun oynamana izin vermeyeceğim. Belki tüm yıl boyunca burada yaşasaydın, bu saçmalıktan kurtulmana izin verirdim. Ama öyle bir şey olmayacak bebeğim. Altı ya da sekiz hafta boyunca benden kaçmayacaksın ve sonunda beni tatlı küçük amcığın bağımlı hale getirdiğinde--"

"Aman Tanrım!"

--Sonunda beni kendine bağımlı yaptıktan sonra kalkıp gidecek misin? Saçmalık. Böyle bir şey olmayacak. Beni kontrol edebileceğini sanma, çünkü edemeyeceksin."

"Seni kim büyüttü?" Dikkatleri üzerlerine çekmeden elini olabildiğince kuvvetle çekmeye başladı. "O kibirli, kendini beğenmiş, kalın kafana kadınlara böyle davranarak paçayı kurtarabileceğini kim soktu?"

Sonunda elini kurtarmayı başardı ve adam sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve birkaç uzun dakika boyunca sabit bir şekilde ona baktı. "Ben kadınlara bu şekilde davranmam." Gözleri kızın yüzünde gezindi ve sonra göğsüne indi. "Sadece sana."

"Sadece ben mi?" Düzensiz nefes alıyordu. "Gururumun okşanması mı gerekiyor?"

Omuzlarını silkti. "Hiçbir şey hissetmen gerekmiyor. Sana sadece nasıl olacağını söylüyorum. Seninle birkaç kez *birlikte olmak* yeterli olmayacak. Bunu sistemimizden atmak için zamana ihtiyacımız olacak."

"*Sistemimizden çıkarmak için mi?*" Ses tonu kuşkuluydu. "Evet."

Başını ondan yana çevirdi ve nefesinin altında mırıldandı, "*Aman Tanrım. Yüce Tanrım, bana yardım et.*" Sonra tekrar ona döndü. "Zengin olduğun için bundan paçayı sıyrabileceğini sanıyorsun, değil mi? O kadar zengin ve yakışıklısın ki her şey yanına kâr kalıyor."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce uzun, hararetli bir an boyunca onu izledi. "Sence yakışıklı mıyım?"

Sarah tek bir kelime bile edemeden bir an boyunca sabit bir şekilde ona baktı. "*Bütün bunlardan anladığın bu mu?*"

"Bence sen çok seksisin," diye karşılık verdi.

Onu içine çekerken gözleri büyüdü. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Kesinlikle ne düşüneceğini bilmiyordu. Nutku tutulmuştu. Küstahlığın ötesindeydi; bencilliğin ötesindeydi. Çileden çıkarıcı, çıldırtıcı, tamamen uçuk ve kendi iyiliği için çok ama çok seksiydi. Onda ne buluyordu ki? Kibirli, kontrolcü, müstehcen ve kaba biriydi. Ve belli ki yaşayan en aptal kadındı çünkü onunla bir şeyler başlatmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Onunla yatağa girmeyi o kadar çok istiyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu bile. Bu doğuştan gelen bir kibirdi. O kötü bir çocuktu. Ve ondan etkilenmişti. Çekmekten de öte. Onun için acı çekmeye başlamıştı. Bu onun çalımları olmalıydı; o çizmeleriyle yürüyüşü. Daha iyisini alabileceğini bildiği halde o yıpranmış, tozlu botlarla.

Kendi kendine mantık yürütmeye çalışırken düşünceleri dağınıktı.

Neden onunla yatağa girmesin ki? Biraz sürtükçe olabilirdi ama insan bir kere yaşar. Ve sadece bir kez, *istediği şeyi istedi*. Tüm bu kibir kesinlikle haklıymış gibi görünüyordu. Muhtemelen biliyordu.

Bir kadını nasıl doruğa çıkaracağını ve muhtemelen birden fazla yolu olduğunu. Doğru, hiç kimseyle öylesine seks yapmamıştı. Her zaman bir yere varacağını düşünene kadar beklemişti. Ve çok fazla partneri olmamıştı. Aslında çok az. Geç başlamıştı ve evliliğinden yara aldıktan ve yürek parçalayıcı bir düşük yaptıktan sonra uzun süre erkeklerden uzak durmuştu.

Evet, bir kez daha aklına bu savaşı büyük olasılıkla kaybedeceği düşüncesi geldi.

Ama neden bu kadar erken öğreysin? Neden paçayı kurtarmasına izin verdiniz? Kendini beğenmişliği ve kabalığı bir cezayı hak ediyordu.

Hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek üzereydi. Bir ilişkide oyun oynamaya inanmıyordu ama onun bir ilişki yaşamaya niyeti yoktu, değil mi? Ve artık nişanını sona erdirecek telefon görüşmesini yapması gerektiğinden emin olmasına rağmen, John Garrett'ın uzun vadeli bir ilişkiye uygun olduğunu hiç düşünmüyordu.

Nefesini içine çekti ve onu kelimelerle cezalandırmaya hazırlandı. "Sen hayatımda tanıdığım en terbiyesiz ve kibirli adamsın. Randall'ın ne kadar centilmen olduğunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Arabana döndüğümüzde, yüzüğümü geri istiyorum." Bunların hiçbirisi teknik olarak yalan değildi; Randall bir beyefendiydi ve yüzüğünü geri almasını sağlamak niyetindeydi.

John masanın karşısından gözlerini ona dikti. Kadının tehdidine bir an bile inanmamıştı ve onu manipüle etmeye çalışması onu çok kızdırmıştı. Kanını yakan öfkeyi yatıştırmaya çalıştı. "Biraz cesursun, değil mi tatlım?"

Tanımlayamadığı bir duygu gözlerinde canlı bir şekilde parlıyordu ve onu o kadar yakından izliyordu ki derin bir nefes alıp tuttuğunu anlayabiliyordu. Adamın sorusuna sözlü olarak yanıt vermeyince aralarındaki gerilim arttı. Sığ nefes alıyordu ve adam onun sadece gözlerini tutabildiğini düşündü. Söylemek istediklerinin geri kalanını yarıda kesti; zaten yeterince titrek görünüyordu. Bunu restoranda devam ettirmek için bir neden yoktu, etraflarında milyonlarca insan varken istediğini söyleyemezdi. Onu kızdırmıştı ve bunu öğrenmek üzereydi.

Garsonun gözüne takıldı, hesap için işaret etti ve yemeği fazlasıyla karşılayacak büyüklükte bir banknotu masaya bıraktı. Sandalyesini geriye itti, masanın etrafında yürüdü ve elini kızın ensesine koyup sıktı. "Hadi gidelim." Sesinin çakıllı tınısını ve boynundaki baskıyı kontrol etmeye çalıştı ama onu sıkıca kavradığı için boşuna uğraşıyordu.

Dördüncü Bölüm

Sarah nabızı hızla yükselirken koltuğunda oturuyordu. Onu reddetme girişimini anlamıştı ve şimdi iri vücudu Sarah'nınkinin üzerindeydi ve boynundaki eli ince bir meydan okumadan daha fazlasıydı; onu hizada tutmak için bir tehditti. Nefret ettiğini bildiği halde ona tekrar 'tatlım' diye hitap etmesinde bir şeyler vardı. Söylemediği bir şey de vardı. Sorusundan sonra gelmesi gereken bir şey, söylemeden bıraktığı bir şey. Dışarıdaydı, muhtemelen bir tehdit, muhtemelen bir ültimat.

Boynunu daha sıkı kavradı ve bir olay çıkarmak istemiyorsa, ayağa kalkıp onu restorandan çıkarmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Sıradan bir göz için, onun kendisini tutuşunun bir okşamadan başka bir şey gibi görünmeyeceğini biliyordu.

Ama o farklı olduğunu biliyordu.

Onu kızdırmıştı ve o da misilleme olarak onu restoran ortamının güvenliğinden uzaklaştırıyordu. Tam olarak korkmuş sayılmazdı ama adamın bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ettiğine ve biraz endişeyle beklediğine şüphe yoktu.

Restorandan çıktıklarında saat geç olmaya başlamıştı. San Antonio'ya gitmek bir saatten fazla sürmüştü, yemekten önce River Walk'ta dolaşmışlardı ve şimdi, gece ilerledikçe kalabalığın çoğu gitmişti ve kaldırımlar onun istediği kadar kalabalık değildi.

Bu durumdan hemen faydalandı. Onu su kenarından uzaklaştırıp iki bina arasındaki karanlık, dar bir koridora çekmeden önce elli metreden fazla yürümemişlerdi.

Onu kaba tuğlaya doğru savurdu ve karanlıkta üzerine abandı. Kolları başının iki yanına indi ve gövdesi, aralarında sadece birkaç santim kalana kadar onunkini sıkıştırdı. Aslında ona dokunmuyordu, ama tüm niyet ve amaçları için onu esir tutuyordu.

"Bana yalan söyleyerek başlama, Sarah," dedi öfkeli bir sesle, kulağının dibinde fısıldayarak.

Kalp atışları göğsünde gümür gümür atıyordu ama duygularına hâkim olmayı başardı. "Nasıl yalan söyledim?" diye sertçe sordu ona, sırtını binaya dayayıp aralarına mesafe koymaya çalışırken çene çizgisinde kavgacı bir ifade vardı.

"Ne dediğini biliyorsun. O korkak çocukla kalacağını ima ettin. O lanet yüzüğü parmağına geri takacağını ima ettin." Yüzünü kızın kulağından kaldırdı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "İkimiz de *bunun olmayacağını* bildiğimiz halde."

Adam, sesinde buz gibi bir küçümsemeyle, bariz bir erkek olarak Sarah'nın üzerinde asılı duruyordu. Sarah'nın başı dönüyordu. Adamın kokusu her tarafını sarmıştı; sarhoş edici, bağımlılık yapan ve içini pelteye çeviren bir kokuydu bu. Adamın kibrinden nefret ediyordu ama cinsel çekiciliğini de inkâr edemiyordu. Bunu kendine karşı inkâr edemiyordu ama ona karşı inkâr edebilirdi. "Değil--"

Adamın başı aşağıya indi ve kadının sözleri adamın dudaklarının kadıncıkları boğmasıyla kesildi. Dili kızın ağzına derinlemesine daldı ve elleri kızın üst kollarını kavrayarak onu kendine doğru çekti. Sarah'nın düşünceleri, sıcak ve güçlü ihtiyaç vücudunu kavrayıp beynini felç ederken azaldı ve öldü.

Elleri kızın tenini terk etti ve bir kolu kızın beline dolanıp onu kendine doğru çekerken, diğer kolu aralarına girip göğsünü yakaladı ve yoğurmaya başladı. Onu açıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptü, sanki açıktan ölüyormuş ve onu sadece ve sadece o kurtarabilirmiş gibi.

Aralarındaki sıcaklık yükselirken dudakları birbirine yapıştı ve dilleri birbirine dolandı. Adamın eli kadının göğsünden ayrılıp yüzüne dolandı. Nefes alamıyordu, yeterince oksijen alamıyordu ve ağzını onunkinin altından çekip yüzünü başka tarafa çevirerek büyük nefesler aldı. Adamın ağzı

saçlarını geriye doğru iterken kulağına eğildi. "Seni istiyorum, Sarah. Beni delirtiyorsun. Seninle tanıştığım günden beri beni delirtiyorsun." Sesi kulağında hırıltılı bir hırıltıya dönüştü ve Sarah'nın içini titretti.

Konuşamadı, herhangi bir kelime oluşturmamış ve sonra ağzını kendi ağzına geri çekip onu tekrar güçlü bir ihtiyaçla öpmeye başladığında bir cevabın gerekli olmadığını anladı. Daha önce hiç bu şekilde, böylesine amansız bir sıcaklıkla öpülmemişti. Onu yutuyor, ondan ihtiyacı olanı alıyor, nefesini, hayatını, özünü içiyordu.

Birbirlerine ne kadar sarıldıklarını bilmiyordu, çok uzundu; yeterince uzun değildi.

Kaldırımından karanlık köşelerine çocuk kahkahaları yayıldı, çocuklarından birine seslenen bir annenin sesi.

Etraflarındaki büyü bozuldu ve Sarah başını kaldırırken ona doğru itti. Belini bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerinin içini görebilmek için onu eğdi ve uzun bir süre sessizce onu inceledi. Yüz ifadesi karanlıktı ve gecenin içinde anlaşılmazdı. Onun ne görmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eğildi ve onu alnından usulca öptü. Dokunuş kısıydı ama etkisini hissetmeyeceği kadar da kısa değildi. Ondan daha önce hiç görmediği bir şefkatti bu ve elini tutup onu kaldırıma doğru götürmeye başladığında kafası karışmıştı.

Sessizce arabaya kadar onu takip etti, parmaklarını onunkilere geçirirken kalbi yüksek sesle atıyordu.

Onu arabaya bindirdi ve direksiyonun arkasına oturduğunda ona bakmadı ya da başka bir şey söylemedi.

Ama sol elini kaldırdı ve parmaklarını kendi parmaklarına doladı ve başparmağıyla çıplak yüzük parmağını ileri geri ovuşturdu. Adamın eli kızın elinin üzerinde kilometrelerce durmadı; adam sürekli olarak kızın parmaklarını kendi parmaklarının arasında okşadı, avucunu ovdu ve parmak uçlarını kızın tırnaklarındaki ten rengi cilanın üzerinde kaydırды.

Adamın eli kadının hatlarını öğrenmeye devam ederken büyük SUV kilometrelerce yol aldı. Aralarında çok az kelime konuşuldu. Ona yeterince serin olup olmadığını sordu, gökyüzünde yükselen ayı işaret etti.

Ona usulca cevap verdi, adamın hareketleri karşısında düzgün bir cevap veremeyecek kadar sersemlemişti. Öfkesi dağılmış ve tamamen yok olmuş gibiydi ve onun yerinde tanımadığı bir adam vardı. Tanımadığı bir adam, ama daha yakından tanımak istediğinden çok korktuğu bir adam.

"Ne?" Jaime, Sarah'dan soruyu tekrarlamasını isterken sesinde şaşkın bir ton vardı.

"John Garrett'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye ikinci kez sordu.

"Sarah--" Jaime'nin sesi azaldı ve tepkisinden Sarah arkadaşının tam olarak kimi sorduğunu bildiğini anladı.

"Bunu bir 'evet' olarak kabul edeceğim," dedi Sarah.

"Evet ve cevabım *bunu aklından bile geçirme.*" Jaime'nin sesi kararlıydı.

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

Arkadaşı sadece bir an durakladı. "O kadar kötü ve daha fazlası. Onunla nerede tanıştınız?"

"Onunla birkaç kez görüştüm. Dün gece akşam yemeği için San Antonio'ya gittik." Sarah sesine hafif bir ton katmaya çalıştı.

"Hayır, *yapmadın.*" Jaime'nin sesinden saf ve basit bir şok akıyordu.

"Evet, yaptık--"

Jaime, Sarah'nın sözünü kesti. "Randall'a ne dersin? Cidden, adam rahat biri ama senin başka bir erkekle *çıkmandan* hoşlanacağından emin değilim."

"Gerçek bir randevu değildi. Bu sabah Randall'dan ayrıldım."

Telefonun ucundan şaşkın bir sessizlik geldi. Sarah geleceğini bildiği patlamayı bekledi.

Haksız değildi.

"John Garrett'la çıkamazsın, Sarah. Randall'dan ayrıldığına sevindim. Olmadığımı söylemiyorum. O adam seni hak etmiyor ve ben de hiçbir zaman iyi bir çift olduğunuzu düşünmedim. Ama John Garrett ile yeniden başlayamazsın. Bunu yasaklıyorum."

"Yasaklıyor musun?" Sarah bu kuşkulu ifadede bir mizah buldu.

"Kesinlikle."

Sarah teslim olmuş bir ses tonuyla, "Tamam, bana onun hakkında ne bildiğini anlat," dedi.

"Onun bir oyuncu olduğunu biliyorum. Ama bundan daha kötü. O bir kullanıcı. O bir erkek fahişesi, Sarah. Zengin, her zaman istediğini elde ediyor ve yüz mil yarıçapındaki her kadını elden geçirdi."

Sarah'nın iştah açıcı olmayan bir şüphesi vardı. "Onunla yattın mı Jaime?" Nefesini tuttu ve aklındaki en önemli soruyu sormaya devam etti.

"Hayır! Onunla hiç konuşmadım bile. Sen de konuşmamalısın. Susan Ralls'ın kim olduğunu biliyor musun?"

İsim Sarah'ya belli belirsiz tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordu. "Hayır."

"Yaklaşık altı ay önce onunla görüşmeye başladı. Birkaç kez çıktılar ve kız sıırsıklam olmuştu. *Yani sıırsıklam*. Adam onunla üç kez yattı ve sonra onu terk etti. Kız yıkılmıştı. Ve Sarah, cidden, o güzel, zeki--"

"Anladım."

"Öyle mi? O kötü haber. Karısı öldükten sonra--"

"Karısı mı öldü?" Sarah'nın nefesi boğazında düğümlendi. Daha önce evli olduğu fikri aklına gelmemişti. Bu bilgiden duyduğu rahatsız edici huzursuzluk onu tedirgin etmişti. Peki onun da çocukları var mıydı?

"Evet. Üç ya da dört yıl önce. Korkunç bir kaza geçirdi ve kaza anında öldü. O zamandan beri farklı biri oldu. Ciddi ciddi aşık olmuş olmalılar. Bir münzeviye dönüştü ve neredeyse bir yıl boyunca evden çıkmadı. Herkes harap olduğunu söylüyordu ve söylentilere göre ona sadık kalıyordu. Ama birdenbire, göz açıp kapayıncaya kadar ve görünürde hiçbir neden yokken, bir şeyler yapmaya başladı. O zamandan beri de böyle. Dolan Carver'a bir daha asla evlenmeyeceğini söyledi, Dolan da Savannah Henderson'a.

Sarah bilgiyi sindirirken huzursuzca kıpırdandı. "Hiç çocuğu var mı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

Sarah yanıt vermedi ve Jaime devam etti, "Cidden Sarah, onunla yeniden başlayamazsın. Greg zaten seni yeterince mahvetti. Şimdi de Randall'dan ayrıldın. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Aptal olma."

Aralarında bir anlık sessizlik oldu ve Sarah'nın sessizliğini sürdürmesi üzerine Jaime, "Randall nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Beni vazgeçirmeye çalıştı," dedi Sarah.

"Hiç şüphesiz. Tanrı bilir aldatmacasını anlamayacak bir kadın bulması ne kadar uzun sürmüştür."

"Ne aldatmacası?" Sarah sordu.

"Eşcinselliğini sakladığı o dolap kapısı." "O eşcinsel değil," dedi Sarah.

Jaime bir nefes verdi. "Eşcinsel olup olmaması umurumda değil. Sadece eşcinsel erkeklerden iyi koca olmayacağını söylüyorum." Durakladı ve sonra ifadesini değiştirdi. "En azından kadınlar için."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Evlenmeyeceğimize göre bu tartışmalı bir konu."

"Bana randevu olmayan randevuyu anlatsana." Jaime konuşmayı tekrar John Garrett'a çevirdi ve Sarah'nın buna ayak uydurmakta pek bir sorunu yoktu

onunla birlikte.

"Temelde bir iş görüşmesiydi. Huzurevini finanse etmesini sağlamaya çalışıyorum."

Jaime, Sarah'nın okula yardım etmek için durmak bilmeyen çabasını biliyordu. "Aman Tanrım. Ona soracak kadar cesaretli olduğuna inanamıyorum. Bunun için tonla para gerekecek. Nasıl tepki verdi?"

"Hemen hemen aynı şekilde. Burada yaşamadığı halde neden Top Hill'e bu kadar para harcaması gerektiğini düşündüğümü sordu. Benim de bulabildiğim tek cevap, yapılacak doğru şeyin bu olduğuydu."

"Yani para için söz vermedi mi?"

"Henüz vermedi."

"Hepsi bu kadar mı? Bütün gece böyle mi geçti?"

"Şey, bu ve nişanımı bozmamı istemesi ve bunu yapmaya çalışması--"

"O yüzden mi ayrıldınız?"

"İkiyle ikiyi şimdi mi bir araya getiriyorsun?" Sarah sordu. "Onunla bir şeyler başlatmak istediğimi söylemiyorum ama Randall'la bu işin yürümeyeceğini anlamamı sağladı."

"Onunla yattın mı?" "Ne?"

Hayır!"

"Emin misin? Sonunda ışığı görmen için bir şeyler yapmış olmalısın."

Sarah dürüst olmamak için bir neden göremiyordu. "Adam yumruk gibi. Çok seksi."

"Seni öptü mü?"

Sarah paylaştıkları kucaklaşmaların yıkıcı etkisini düşündü. Onları bir öpücükten fazlası olarak tanımlamak doğru değildi. Ama onun kendisinde uyandırdığı neredeyse vahşi duyguları nasıl ifade edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Denemek de istemiyordu. "Evet, öyle yaptı."

"Eee?" Jaime sordu. "Peki, ne?"

Sarah sordu. "İyi miydi?"

"Nişanlımdan ayrıldım, değil mi?"

"Anladım. Tekrar söylüyorum, *onunla yatma*. Seni uyarıyorum, parçaları toplamak zorunda kalan ben olmak istemiyorum."

Sarah bu son uyarıyı da içine sindirdi. "Not edildi."

Sarah gününü dışarıda yağmur yağarken eski filmleri kasetten izleyerek geçirdi. Kasetler büyükannesine aitti ve görüntü daha net olsa bile, seksenli yıllardan birkaç klasik kız filmini izlerken endişesini kolayca unuttu.

Kapı zili çaldığında saat dokuzu geçiyordu ve güneş tamamen batmıştı. Kanepede uzanıyordu ve ses yüksek sesle çınlayıp odada yankılandığında vücudu sarsıldı. Dik oturdu ve gözlerini kapıya dikti.

Küçük çiftlikte ne kadar yalnız olduğunu fark ettiğinde içinden bir korku oku geçti. Alışılmışın çok dışındaydı ve hayatında kaç kez o kapı zilin çaldığını duyduğunu parmaklarıyla sayabilirdi.

Nadiren, hiç değilse. En yakın komşusundan en az bir mil uzaktaydı ve o büyürken, biri ziyaret etmek istediğinde genellikle önce ararlardı.

Büyük bir şehirde büyümek Sarah'yı yabancılara karşı temkinli yapmıştı. Burada tek başına hiç rahat edememişti. Gündüz bir şeydi, ama gece tamamen farklı bir şeydi. Aniden aklına gelen *Teksas Katliamı* sahnesini engellemeye çalışarak ayağa kalktı ve terli avuçlarını şortunun kenarlarına sürterek yavaşça kapıya doğru yürüdü.

Eski moda ön kapıda gözetleme deliği yoktu ama yaklaşık göz hizasında üç parça gömme cam vardı. Verandanın ışığı yanmıyordu ve

Oturma odasındaki lamba açıkken camdan bakarsa, dışarıdaki her kimse onu, kendisinin onları görebileceğinden daha iyi görebileceğini fark etti. Ama önce verandanın ışığını yakarsa, dışarıda kim varsa içeride olduğunu kesinlikle anlayacaktı. Ne yapacağını anlamaya çalışırken adımları durdu. Kalbi şiddetle çarpıyordu ve bacakları onu zorlukla ayakta tutuyordu, o kadar çok titriyordu ki.

Cep telefonunu eline aldı ve donmuş bir kararsızlık içinde odanın ortasında durdu. Kapı zili tekrar çaldı ve biri kapıyı çalarken kesik kesik bir tıkırtı başladı. "Sarah, kapıyı aç." Bağırışın ardındaki sesi tanıdığında rahatlayarak neredeyse yere düşecekti.

Nefesini düzene sokmaya çalışırken kapıya doğru yürüdü ve verandanın ışığını yaktı. Pencereden baktığında John'un basamakta durduğunu ve rüzgârın saçakların altına sürüklediği yağmur yüzünden ıslandığını gördü.

Kapı kolundaki kilidi açtı ama kapıyı birkaç santim açarken zinciri olduğu gibi bıraktı. "Ödümü kopardın. Burada ne işin var?"

"Kapıyı aç," diye bağırarak emretti.

Jaime'nin onunla yatmaması konusundaki emri kafasında çınlarken, sadece bir an tereddüt etti ve sonra kapıyı itip zinciri çözdü. Kadın kapıyı çekip açtığı anda, Jaime avucuyla kapıyı itti ve içeri girebilecek kadar geniş bir kapı açtı. Kapıyı yağmura ve rüzgâra karşı kapatarak döndü ve onunla yüzleşti.

İçini hâlâ titreten korkunun etkisiyle Sarah'nın midesi John'un gecenin karanlığında aniden ortaya çıkmasıyla çalkalanmaya başladı. Dışarıda bir şimşek çaktı ve geriye doğru bir adım atarken irkildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. John onun gözlerini yakalayıp tutarken tüyleri diken diken oldu.

Jaime ile yaptığı konuşma beyninde yüksek sesle tekrarlandı ve arkadaşının uyarısını hatırladı. Onun akıl sağlığı için bir tehlike, dengesi için bir tehdit olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Adam kapının önünde durmuş onu izliyor, ona doğru bir hareket yapmıyor ve tek kelime de etmiyordu. Kalp atışlarının çok hızlı ritmini kontrol etmeye çalışırken onu inceledi. Adamın vücudundaki kullanılmayan gücü fark etti; adam da onu incelerken erkeksi bir hava yayıyordu. Onu cezbeden hayati bir gücü vardı, uzun boyu, yağmurdan ıslanmış kıyafetleriyle karşısında dururken nefis bir çekiciliğe sahipti. Saçları her zamankinden daha koyuydu, ıslak teller alınına yapışırken lamba ışığında parlıyordu, derin bronzlaşmış teniyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Telefon görüşmesini sen mi yaptın?" diye sordu derin, fazla ipeksi bir sesle.

Sarah'nın beyni bir an için Jaime'yle yaptığı ve arkadaşına onu sorduğu telefon görüşmesini düşününce parçalandı. Sonra neden bahsettiğini anladı; nişanını bitirmek için telefon görüşmesi yapıp yapmadığını soruyordu. "Evet," diye nefes aldı.

"Ayrıldınız mı?" diye sordu.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Çizmeli ayağıyla kapıyı itti ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. onu. Gözlerinde kızın düşünemeyecek kadar gergin olduğu bir şey vardı. O lanet olası kibirli çalımıyla ona doğru gelirken hiç vazgeçme belirtisi göstermeyen tek bir kararlılık yayıyordu.

Sarah bir adım daha geri çekildi ve onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı. "Ama--"

Adam onun elini tuttu ve sözünü kesti. "Aması yok." Onu kendine doğru çekti ve elindeki hareketin gücü gövdesini onunkine doğru itti. Kızın göğsü adamın göğsüne çarptı ve adam diğer kolunu kıza doladı. "Sonunda, *Tanrım*," diye mırıldandı ağzı onunkine inerken.

Sarah onun kokusunun üzerine sinmiş olduğunu hissetti ve ihtiyaç, hızlı ve ani bir şekilde damarlarında dolaşmaya başladı. Kolunu onun boynuna doladı ve onu öptü; vücudunun onunkine karşı uyguladığı sarhoş edici baskı, teslim olmak için acımasız bir ritim tutturd. Nabızı heyecanla dans etti ve beyninin kenardan bağırdığı "*Dur!*" uyarısını görmezden gelerek kan dolaşımında cızırdayan dalgaya bindi.

Eli bileğini bıraktı, gömleğinin eteklerine doğru ilerledi ve başının üzerinden sıyırdı, hareketin gücü öpücüğü kırdı ve kollarını boynundan uzaklaştırdı.

Bu onu tamamen şaşırtmıştı ve duygularını kontrol altına almak için ihtiyaç duyduğu katalizördü. Birkaç derin yudum aldı ve adam kollarını tekrar beline doladığında, ellerini arasına sıkıştırdı ve göğsüne doğru itmeye başladı. Onu yavaşlatması gerekiyordu.

Onun için çok hızlı hareket ediyordu. Tamamen çok hızlı. Ona teslim olacağından tamamen emin olsa bile, bu çok erken olurdu. Ama artık emin değildi. Jaime'yle yaptığı konuşma onu kendi ekseninde döndürmüştü ve sanki onu yeni anlıyormuş gibi hissediyordu. Bu da hoşuna giden bir şey değildi.

John onun geri çekildiğini ve hayal kırıklığının bağırsaklarında çığlık attığını hissetti. Onu kollarına alıp öpmekten aldığı zevk akıllara durgunluk veriyordu. Kadının bu konuda harekete geçmek istememesi onun kavrayışının ve deneyiminin ötesindeydi. Sutyeninin sade beyaz pamuğuna baktı ve içinde sabırsızlık patladı. Teni inanılmaz derecede beyazdı, göğüslerinin üst kabarıklıkları içini acıtıyordu. Onu elde etmek için keskin bir aciliyet duygusu hissetti, hem cinsel bir ilişki yoluyla ona olan bağlılığını sağlamlaştırmak hem de kasıklarındaki çalkantıyı hafifletmek için. Kadının onu yavaşlatmaya çalışıyor olması kabul edilemez bir şeydi. Adam ona doğru uzanırken, kadın da adamın elinden tişörtünü kaptı ve ondan bir adım geri çekildi.

Sarah göğüslerini gömleğiyle kapattı ve adamın ulaşamayacağı bir yere doğru adım attı. Adamın göğsünden yaralı bir hayvan gibi gelen alçak, derin bir hırıltı duydu. Adamın yüzündeki ifade Sarah'nın uzaklaşmasına ve aralarına odanın genişliğini koymasına neden oldu. Aralarına daha fazla engel koymak için bir yan masanın arkasına geçti ve tişörtü hızla başının üzerine çekti. Ters dönmüştü ama düzeltmek için zaman ayırmasına imkân yoktu.

Onu saldırmak üzere olan kuduz bir köpek gibi izledi. Bir yerde durdu ve tek kaşını kaldırarak onu taradı. "Bu kadar kolay kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Bakışları vücudunun üzerinde gezindi, yukarı

yüzüne baktı ve aldatıcı bir tembellikle onu değerlendirdi. Ses tonu ve gözlerindeki bakış onu kendine getirdi ve omurgasından aşağıya yeni bir kararlılık oku gönderdi.

Gözlerini kırpmadan adamın gözlerine baktı. "Çok fazla seçeneğin yok."

Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. "Seçme şanssı olmayan sensin."

Adam ona doğru yürümeye başladı ve Sarah küçük bir histeri kırıntısı hissetti.

"Geri çekilin!" diye bağırdı.

Bir an durdu ama sonraki sözleri, sesi yumuşamış olsa da onu rahatlatmadı. "Olmak üzere olan şeyle kendini barıştırmalısın tatlım."

Onun sözleriyle kalbi sıkıştı ve durumu kontrol edemeyeceği için duyduğu panik ürpertisi gerçek bir sıkıntıya dönüştü. Kendi vücudu beynine sevişmesine izin vermesi için yalvarırken, bir adamın kendisiyle sevişmesini nasıl engelleyebilirdi ki? Boğazının arkasında, gözyaşlarının o kadar da uzakta olmadığına işaret eden bir düğüm hissettiğinde şok oldu. Yutkundu ve ellerini büktü. "Hazır değilim!" diye bağırdı. "Seninle seks yapmam için beni korkutmayı gerçekten kabul ediyor musun?"

Kaşlarını çatarak yüzünü daha da erkek gösteren bir ifade takındı. "Gözünüzü korkutmaya çalışmıyorum."

Sarah konuşmaya çalışırken gözlerinin dolduğunu hissedince dehşete kapıldı. Gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırmaya çalıştı ama yine de ses tellerine söz geçiremedi. Gözlerini onunkilerden ayırdı.

John onun gözlerindeki yaşları gördüğünde kendini yok olmuş hissetti. Onu bir şekilde rahatlatmak gibi belirsiz bir düşünceyle ona doğru bir adım attı ama kadın başını kaldırıp çılgınca salladı. Umursadığı için bile kendine kızan adam, onun gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. "Gözünü korkutmaya çalışmıyorum bebeğim. Bir sonraki adım gibi görünüyor, hepsi bu." Sesini alçak ve yatıştırıcı yapmaya çalıştı ama bunu başarıp başaramadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Tanıştık, birbirimizden etkilendik, sen erkek arkadaşını kaybettin." Bir daha nişanlı kelimesini kullanmayı bile reddetti, diğer adamın onu sahiplenmeye ne kadar yaklaştığını düşündükçe sinirleniyordu. "Şimdi birlikte uyuyoruz."

Kadının yutkunduğunu ve gözlerini ona diktiğini gördü. "Öylece mi?" Sesi yumuşak ama kararlıydı.

"Bu roket bilimi değil, bebeğim." Kendini durduramadan geri dönüşünü yaptı. Espri ağzından çıktığı anda her şeyi berbat ettiğini anlamıştı. Alaycı yanıtı karşısında kızın nefesini tuttuğunu gördü ve kızın öfkesinden nasibini almak üzere olduğunu anladı.

"Evimden defol." Sesi ona hançer gibi saplandı.

Omuzlarını geriye attı ve adam onun omurgasının sanki çelik bir çubuk sokulmuş gibi sertleştiğini görebiliyordu. "Benden ne istiyorsun, Sarah?"

"Yatağa girmeden önce seni tanımak için biraz zaman istiyorum."

Basit bir cevaptı ama hiç de umurunda değildi. "Neden?" diye sordu ona, içinde bir parça erkek siniri barındıran bir sesle.

"Neden?"

"Asıl soru bu. Neden beklememiz gerekiyor?" Hiçbir işe yaramayacakken neden beklemek istesin ki? Tek yapacağı onu daha da azdırmak, daha da acele ettirmek, ona karşı daha da sabırsızlaştırmak olurdu. O sabırlı bir adam değildi.

"Ciddi misin sen?" Sesi tamamen şaşkına dönmüş gibiydi.

"Evet."

"Beklemeliyiz çünkü birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız var. Çünkü seni tanıdıktan sonra seninle yatmak isteyip istemediğimi anlayacağım." Sarah, sanki öğrenmeyi reddeden birine bir şey açıklıyormuş gibi kelimeleri teker teker ısırarak söyledi.

"Kimse birbirini tanıdıktan sonra birlikte yatmak istemez," diye açıkça belirtti.

"Aman Tanrım. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve tek kaşını kaldırdı. "Sıcakken almalısın."

"Sıcakken mi alayım?" Onun söylediği her şeyi tekrarlayıp durduğunun farkındaydı. Elinde değildi. Adamın ağzından çıkan kelimeler *o kadar inanılmazdı ki.*

Sarah onun saf bir erkek öfkesine benzeyen bir tavırla parmaklarını saçlarında gezdirmesini izledi. Adam önce arkasını döndü, sonra da hızlı bir hareketle yüzünü ona döndü. "Neyi beklediğini bilmiyorum. Seninle yatmak istiyorum. Tek istediğim bu. Bu kadar basit."

"Tek istediğin bu mu? Çok kabasın. Kaba ve sabırsızsın ve--"

Tıslayarak sözünü kesti, "Beni affet! Belki fark etmedin ama neredeyse iki gündür sigara içmiyorum!" Ağzı gerginlik çizgileriyle oyulmuştu, gözleri onunkilere dikilmişti.

Sarah dondu kaldı ve ona baktı. "Ne? Neden?"

Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti. "Çünkü hoşuna gitmiyor."

Sarah'nın nutku tutulmuştu. Bir anlığına, kesinlikle nutku tutulmuştu. Sigarayı onun için mi bırakmıştı? İçinde küçük bir zevk çekirdeği filizlendi ve yayılmaya, içten dışa doğru yayılmaya başladı.

Ve sonra tekrar konuştu. "Peki ne istiyorsun, Sarah? O çarpık küçük külotunun çıkması için ne gerekiyor?"

Sarah derin bir nefes aldı ve ona tekrar evinden çıkmasını emretmemek için kendini zor tuttu. Öfke ve şok eşit miktarda içinden pompalandı. Adam ne hissederse söyleyebileceğini düşünüyordu. Öyleyse neden ona bir cevap vermiyordu? "Kız arkadaşım senin bir çapkın olduğunu söyledi. Kadınlarla yatıp onları terk ediyormuşsun. Beni uyardı--"

"*Cut-n-Shoot'ta* seninle birlikte olan kız arkadaşın bu mu?" diye sordu kuru bir sesle.

"Evet, neden?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sebebi yok. Sadece benim hakkımda kimin saçmaladığını bilmek istiyorum." John ilçede birkaç kadından daha fazlasını kızdığını biliyordu. Ama o gece arkadaşını tanımamıştı. Bildiği kadarıyla, diğeriyle hiç tanışmamıştı.

ve doğru ya da yanlış olsun, sahip olduğu bilgiye nasıl ulaştığını bilmiyordu.

"Yani, inkâr mı ediyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve onun cevabını bekledi.

Ona gerçeği olduğu gibi söylemekte bir sakınca görmedi. "Ben kadınlarla yatıp onları terk etmem. Bir araya geliriz, her şey yoluna girer, hikayenin sonu."

"Peki bu kadınlar aynı fikirde mi? Yoksa ne zaman biteceğine sen mi karar veriyorsun?" diye sordu, onun bir yılandan daha alçak olduğunu düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla.

Bir an sessizlik içinde onu izledi. Ruh hali hızla gözyaşlarından öfkeli suçlamalara dönüşmüştü. Daha şimdiden yapışkan ve muhtaç bir hale gelmişti ve adam henüz onun lanet olası pantolonuna bile girmemişti. Ve neden şimdiden ters yöne doğru koşmuyordu ki? "Senin saçmalıklarına gerçekten ihtiyacım yok, Sarah."

"Sorun değil. Benim bokuma ihtiyacın yok ve ben de basit fikirli bir sürtük gibi yuvarlanıp bacaklarımı senin için açmayacağım. Böylece bir sorunu hallettik ve şimdi sadece bir sorunumuz kaldı." Sarah artık ondan yardım alamayacağını biliyordu, bu yüzden onu kızdırmamak için özen göstermesine gerek yoktu. "En başta seni görmeye gelmemin nedenine geçebiliriz. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Adam odayı geçip önünde durduğunda gerçekten hiç aşırmadı. aşırmamıştı ama omurgasından aşığıya doğru akan rpertiye engel olamıyordu. Çenesini kaldırdı ve onun tepkisinin ne olacağını görmek için beklerken yerinde durdu.

Çok fazla beklemek zorunda kalmadı.

Kadının yüzünü nasırlı avucunun içine aldı ve gözleri kendi gözlerine gelene kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Beni kontrol edebileceğini düşünerek hata yapma bebeğim. Seni bu konuda daha önce uyarmıştım. İlk sorun çözüldüğünde ikinci soruna geçeceğiz. Ve sen yatağımda çıplakken çözülecek. Beni tanımak mı istiyorsun? Tamam o zaman. Yarın akşam yedide seni alırım. Hazır ol."

Dudakları onunkilere kondu ve dönüp kapıdan çıkmadan önce onu sadece bir kez öptü.

Sarah yaklağan 'randevusu' dışında başka bir şey düşünemiyordu ve ertesı akşam saat yedi olduğunda sinirden kıpırdayacak hali kalmamıştı. Buralarda gidilecek pek bir yer yoktu ve San Antonio'ya geri dnebileceklerinden ciddi olarak şüpheliydi, bu yüzden rahat olmayı tercih etti ve kapri pantolon ve yumuşak pamuklu bir tiőört giydi. Alçak topuklu, gümüő rengi sandaletler kıyafetini tamamlıyordu ve olabildiğince hazırdı.

Birkaç dakika erken gelmişti ve gelmemiő gibi davranmak için bir neden görmüyordu, bu yüzden eski sundurma salıncağına oturdu ve onun gelmesini bekledi.

Kısa bir süre sonra geldi ve Sarah onun SUV'de değil, onunla ilk tanıştığında kullandığı dizel kamyonette olduğunu hemen fark etti. O günün anısı üzerine çöktü ve o kamyonete tırmanmak üzere olduğunu bilmek çaresizlikten ürpermesine neden oldu. abucak sinirlerine hakim oldu ve kendi hareketlerinin kontrolünün kendisinde olduğunu hatırlattı.

Ayağa kalktı ve n kapısını kilitledi, çantasını aldı ve kamyonete doğru yürüdü. Adam yolcu kapısını içeriden iterek açtı, kadın da kapıyı çekerek açtı ve marőpiyenin üzerine ıktı. Kendini yukarı kaldırdı ve birkaç saniye içinde kapı kapalıyken onun yanına oturdu.

Sanki dört yaşındaki bir çocuk kadar acizmiş gibi uzanıp onu emniyet kemerine baēlarken kamyon rölantide çalışıyordu. Ama her nedense, bu onu muhtemelen olması gerektiēi kadar üzmedi, bunun yerine sadece bir anlık bir güvenlik hissetti, sanki tamamen güvendeymiş gibi.

Görev tamamlandıēında, ondan uzaklaştı ve ona üstünkörü, okunamayan bir bakış attı ve sonra kamyonu geri vites taktı. Hareket ederken, "şehirli kız." diye mırıldandı.

Bakışları birleşti ve Sarah onun gözlerinin etkisini hissetti. Dudaklarını yaladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ön kapıyı kilitlemişsin. İssız bir yerdesin, tatlım. Kime karşı kilitlediēini sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Alışkanlık sanırım."

"Evet. şehir kızı."

"Beēenmediēiniz için üzgünüm," diye cevap verdi ona sertçe.

"Bundan hořlanmadıēımı nereden çıkardın?" Adam asfalt yola sapmadan önce kavşakta durdu ve dönüp onu incelemeye başladı. Gözleri onun üzerinde gezindi, başından gövdesine doēru indi, göēüslerinde durdu ve tekrar yüzüne baktı. "Hoşuma gitti, tamam." Adamın sözleri alçak sesle ve derinden söylenmişti ve kadının midesini sarsan yeraltı depremlerine yol açtı.

Sarah nasıl cevap vereceēini bilemedi. Söyleyebileceēi herhangi bir şey, titremesinden çok korktuēu bir sesle olacaktı, bu yüzden ifadesini nötr tutmaya çalıştı. Adam onu istediēi kadar kolay kızdıramayacaēını anlamış olmalıydı ki gözlerini ondan kaçırdı ve arabayı sürmeye devam etti.

Ona nereye gittiklerini sormadı ama yirmi dakika kadar sonra kendi arazisine çekmesi onu şaşırtmadı.

Arabayı evinin önüne çekti ve kızın asi beynini çalıştırmasına fırsat vermeden arabadan inip kızın yanına gitti. Kapıyı açtı ve ona elini uzattı. "Bütün gece orada mı oturacaksın?"

Sarah yutkundtu ve elini onun elinin içine koydu. Onu kamyonetten çekip arkasına aldı ve elini çeķiřtirerek onu evin içine doēru götürdü.

Ev.

İçeri girdiğinde harika kokular duydu ve birinin, muhtemelen hizmetçisinin, akşam yemeği pişirdiğini anladı. "Umarım açsındır. Beth bize biraz yemek bıraktı."

"Burada değil mi?"

"Hayır, eve gitti."

"Seninle yaşayabileceğini düşünmüştüm." "Hayır."

"Oh." Gözlerden uzak bir evde yalnız oldukları fikri ona kolayca bir akıl oyunu oynamaya başlayabilirdi. Bu düşünceyi beyninin gerisine itti.

Onu oturma odasından mutfığa götürdü ve buzdolabını açtı. İki bira çıkardı ve bir tanesini ona uzattı. "Yemekten önce bir şeyler içelim."

Biradan nefret ederdi. Her zaman nefret etmişti ve her zaman da edeceğini biliyordu. "Bira için deli olmuyorum."

"Başka bir şey ister misin?" diye sordu tiz bir sesle.

"Neyiniz var?" Bu gece alkol almaması gerektiğini biliyordu ama sinirlerini yatıştırmak için bir içki içmek cazip olmaktan da öteydi. Birdenbire zorunlu hale gelmişti.

"Ne istersen," dedi yumuşak bir sesle ve ona bir içecekten daha fazlasını kastettiğini gösterdi.

Onun gözlerindeki bakışı görmezden geldi. Bir içki içmek istiyordu ama aynı zamanda kontrolü de elinde tutması gerekiyordu. "Şarap soğutucu mu?"

"Hayır." Bu kelime ağzından, sanki buzdolabını altı paket şarap soğutucusunun süslemesine izin vermeyi hiç düşünmemiş gibi fırladı.

"Zinfandel mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Herhangi bir tür

şarap?" "Hayır."

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Ne halt etmeye ona elinde ne olduğunu söylemişti ki?

istedin mi? Adam büfeye doğru yürüyüp onu açarken kadın sessizdi. Dolabın kapağını aralık tuttu ve içine baktı. "Tekila. Burbon. Rom. Votka. Cin." Karanlık sesi, kalçalarına doğru eğilip birkaç şeyi kenara çektikten sonra tekrar ayağa kalkarken cınladı. "Viski yok."

"Votka ve ne kadar meyve suyunuz

varsa." "Tek içtiğim portakal suyu."

"Sorun değil."

"Tornavida olsun o zaman." Baş üstü rafından bir bardak indirdi ve içine buz doldurdu.

"Hafif olsun, lütfen."

"Sorun değil."

O içkiyi karıştırırken Sarah kenarda durdu. Bira kutusunu açtı ve bardağı ona uzattı. Sarah'nın önünde durarak, kadeh kaldırmak için evrensel bir işaret olarak elindeki kutuyu ona doğru tuttu. "Mümkün olan en kısa sürede birbirimizi tanımaya."

"Bu hiç hoş değil." Yine de bardağını onun bira kutusuna tokuşturdu, kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. Çok sert değildi ama hiçbir şekilde 'hafif' de değildi.

"Hayır mı?" diye sordu. "Birbirinizi tanımak istediğinizi sanıyordum."

"Evet, biliyorum. Neyse boş ver. Bu çok güzel." Bir yudum daha aldı ve yutmadan önce portakal aromasının tadını çıkardı ve votkanın neden olduğu küçük ısı yayılımının tadını çıkardı. İçkinin tadını çıkarırken bile dikkatli olması için kendini tembihledi.

"Hadi dışarı çıkıp oturalım. Yemekten önce birkaç kadeh içki içip biraz gevşeyebiliriz."

"Çok fazla alamayız yoksa araba kullanamazsın."

John bu yorumu görmezden geldi ve onu arka kapıdan dışarı çıkardı. Onu kızdırmanın ve bu gece onu eve götürmeye niyetli olmadığını söylemenin bir anlamı yoktu. Bu daha sonra, ona biraz daha votka içirdikten sonra olabilir. Onu sarhoş etmek ve ondan faydalanmak gibi bir planı yoktu ama neden bu gece kalmasıydı ki? Onun birkaç gün yanında kalacağı düşüncesi hoşuna gitti; sabahları yalınayak dolaştığı hayali aklına geldi ve içini zevkle doldurdu. Karısı öldüğünden beri evinde başka bir kadın istemediğinin farkına vardı ve beyninin gerisine ittiği sessiz bir uyarı yaptı.

Birkaç yıl önce inşa ettiği büyük bir çardağa ulaşana kadar onu taş döşeli bir patikadan aşağı indirdi. İç kısmın her tarafına gömme oturma yerleri koymuştu ve onu açık hava minderleriyle kaplı bir bank koltuğuna itti.

Kadın oturdu ve adam da onu inceleyebilmek için ona göre bir açıyla oturdu. Bir insan Sarah'nın düşündüğü ve hissettiği her şeyi gözlerinde görebilirdi ve o da her nüansı yakalamayı ve ondan öğrenebileceği her şeyi öğrenmeyi planlıyordu. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmesi gerekiyordu, böylece onun damarına daha kolay basabilecekti.

Birasından bir yudum aldı ve gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Çok güzel dudakların var." Ona hemen asılmaya başlamak istememişti, 'seni tanıma aşamasında' uygun olabilecek, onu rahatlatacak ve omurgasındaki çelik çubuğu gevşetecek bir şey düşünmeye çalışırken kelimeler ağzından çıkıverdi.

Gözleri içkisine kaydı ve hızlıca bir yudum aldı. "Öyle mi

düşünüyorsun?" Adam onu inceledi, bir kusur arıyordu. "Evet. Ağzın

mükemmel." "Dişlerim çarpık."

Neredeyse yüksek sesle inliyordu. "Kesinlikle öyle."

Sarah onun bastırmaya çalıştığı iniltiyi duydu ve bir yudum daha alırken parmakları titredi. Onunla aynı fikirde olması dişlerini beğendiğini düşünmesine neden oldu. Ses tonunda hiç de olumsuz bir şey yoktu. Aksine, onun dudaklarını inceliyordu ve Sarah onun uzanıp kendisine dokunmamaya çalıştığını hissetti.

Her zaman hafif biriydi ve votka şimdiden içini ısıtmaya başlamıştı. "Kaç yaşındasın?" Bunu yüksek sesle sorduğuna inanamıyordu. Çok iyiydi, *Sarah*. Soru aklına geldi ve sözcükler havada uçtu.

"Otuz iki. Sen?" Eli uzandı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Yirmi yedi."

"O kadar yaşlı, ha?" Onunla alay etti. "Daha yaşayacak çok şeyin var."

Onun hakkında hiçbir şey bilmediği bir geçmişi vardı. Belki de onun evliliğini bilip kendisininkini bilmemesi adil değildi. Şey, onun evliliğini bilmiyordu, sadece bir evlilik olduğunu ve trajik bir şekilde sona erdiğini biliyordu. "Şimdiye kadar çok şey yaşadım. Ya da öyle hissettiriyor."

"Neden böyle söylüyorsun? Bir sınıf dolusu genç o kadar cehennemde mi?" diye sordu.

Bunun üzerine hafifçe güldü. "O kadar da kötü değiller." Adam birasından bir yudum alırken bir an için onu yakından gözlemledi.

Onun kendisini izlemesini izliyordu. Kız onu incelemeye devam ederken ağzı küçük bir sırıtışa dönüştü. "Ne?" diye sordu o derin sesiyle.

"Sigarayı gerçekten sevmediğimi bildiğin için mi bıraktın?" "Evet. En azından bırakmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Burada ne arıyorsun, bebeğim? Senin için her şeyi romantikleştirmemi mi yoksa sana gerçeği söylememi mi istiyorsun?"

"Oh, sanırım gerçeği zaten biliyorum, o yüzden romantik yoldan gidelim."

Bir an tereddüt etti ve sonra tekrar saçlarına dokundu, saniyeler önce yaptığı gibi kulağının arkasına itti. Tüm yumuşak konuşmasına rağmen ellerini ondan uzak tutmakta gerçekten zorlandığını fark ettiğinde Sarah'nın içinden bir sıcaklık geçti. Başparmağı usulca kulağını okşadı ve sonra yanağına indi. Derin bir nefes aldı. "Romantizm, ha?" Onun başını sallaması üzerine, "Çok güzelsin," diye devam etti, yavaşça başladı ve sonra

havaya gir. "Tatlı ve naziksin ve özel birini hak ediyorsun." Adamın eli tekrar kızın saçlarına gitti ve kızın gözleri adamın gözlerine yapışmış bekliyordu. "Ben asla özel biri olamayacağım. Ben sadece sıradan bir adamım. Ama hak ettiğinin onda biri bile olabilmek elimden geliyorsa, elimden geleni yapacağım."

Sarah gözlerini kırpması gerektiğini biliyordu ama nasıl yapacağını hatırlayamıyordu. Bakışları onunkilere karıştı ve yumuşak ve alaycı başlayan şey çok daha derin bir şeye dönüştü. Adamın gözleri onunkilerin gitmesine izin vermiyordu ve kalbinde bir sızıyla, kendisinin özel olmadığına gerçekten inanıp inanmadığını merak etti. Söylediği şey neredeyse büyülüydü ve cevap vermekten korkuyordu; anı mahvetmeyeceğine o kadar güvenmiyordu ki. *Teşekkür etmek* istedi, ona özel *olduğunu söylemek istedi*. Ama onun alaycı bir şekilde cevap vermesinden korktuğu için sessiz kaldı.

Bir süre sonra elini kızın saçlarından çekti ve boğazını temizledi. "Dallas'ın hangi bölgesinde yaşıyorsunuz?"

Derin bir nefes aldı, şimdiki zamana odaklanmaya çalıştı ve şehrin kuzeyindeki bir bölgenin adını verdi.

"Bir apartman dairesinde mi yaşıyorsun?"

"Benim bir dairem var." Küçük, tek yatak odalı dairesini düşündükçe içi daralıyordu. Onu satabilmeyi ve bir daha asla geri dönmemeyi diledi.

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

Sesi derindi ve sorusunda kolaylıkla tanımlayamadığı bir şey vardı. Belki de yalnız yaşadığı için endişeleniyordu? Belki de Randall'la birlikte yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu? "Evet."

Verdiği cevaptan tatmin olmuş gibi birasından bir yudum aldı. "Doğum günün ne zaman?"

"Yirmi sekiz Ekim. Seninki ne zaman?"

"Yirmi dokuz Şubat."

Sarah nedenini anlayana kadar bu buluşma ona tuhaf gelmişti. "Çık dışarı."

"Ciddiyim."

"Bu çok üzücü." Tek düşünebildiği, dört yılda bir sadece bir gerçek doğum günü olduğuydu.

"Hayır. Bu eşsiz. Çocukken kendimi özel hissedirdim."

"Bu çok hoş. Ailen hala hayatta mı?"

"Evet. Ve hala evliler. Emekli oldular ve Florida'da yaşıyorlar. Peki ya sizinkiler?"

"Annem ve babam ben küçükken boşandılar. Babam şu anda ölü ve annem yeniden evlendi ve Avustralya'da yaşıyor."

"Avustralya." Sanki bir dünya uzaktaymış gibi söylemişti ve kız bunun doğru olduğunu tahmin etti. Onu izlemeye devam etti. "Senin için sorun olur mu?"

"Evet, sanırım. O mutlu ve Skype'ta çok

konusuyoruz." "Oraya taşınmayı hiç düşündün mü?"

"Hayır. Çiftlik benim. Oradan asla ayrılmayacağım." Çiftliği elinde tutmaya kararlıydı. çiftlik, başka bir şey değilse.

"Toprak insanın kanına işliyor, değil mi?"

"Öyle. Yılın dokuz ayı uzakta olmak neredeyse fiziksel bir acı." Dallas bölgesindeki arkadaşlarının anlamadığı bir şeydi bu. Bir arsa onun için nasıl bu kadar önemli olabiliyordu da her yaz kalkıp gidiyordu.

"Yani dairen hakkında aynı şekilde hissetmiyorsun?" diye

sordu. "Hiç de değil. Ev gibi ve güzel ama sadece yaşanacak

bir yer." "O zaman neden buraya taşınmıyorsun?"

"Huzurevini finanse etmeniz için sizi ikna etmeye çalışmamla aynı sebep. İşsizlik. İstesem de iş bulamam. Okulun öğretmene ihtiyacı yok ve başka bir iş de yok."

"Çiftlik size mi ait?"

"Evet, ama yaşamak için hala paraya ihtiyacım var. Faturalar, yemek, vergiler, bilirsin işte." "Gel benim için çalış."

"Ne?" Sarah şaşkın bir sesle sordu. Adam kelimeleri o kadar hızlı söylemişti ki onu doğru anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

"Evet." Sanki bu fikrin içine girmiş gibi söyledi. "Gel benim için çalış."

"Hayır." Otomatik olarak cevap verdi ve sonra daha iyi düşündü ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir vakıf yöneticisi için ilan verdim. Henüz bir teklif almadım."

"Ne tür bir vakıf?"

Sanki ne tür bir vakıf olduğunu bilmesi gerekiyormuş gibi ona sert bir bakış attı. "Bir hayırseverlik vakfı kurup finanse edeceğim ve bunu benim için yürütecek birine ihtiyacım var. Para için gelen tüm taleplerle uğraşacak vaktim yok. Uğraşmak da istemiyorum. Sen mükemmel olursun. Sana iyi para öderim."

Sarah'nın bir okul yılında kazandığının üç katı kadar bir rakam söyledi. "Bu bir numara mı?"

"Hayır. Bana inanmıyorsan sana ilanı göstereyim." "Nerede çalışabilirim?"

"Evinden çalışabilirsin. Hoşuna gider. Kibarlık falan yaparsın. Kararları sen verirsin. Bazı kartlar bastıracağız ve insanlar bana yaklaştığında onlara bir kart vereceğim ve onları sana yönlendireceğim. Parayı kimin alacağına, ne kadar alacaklarına, bu tür şeylere sen karar vereceksin."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Parayı kimin alacağına nasıl karar veriyorsunuz?" Sarah gerçekten de bu olasılığı düşünmeye başlamıştı.

"İçgüdülerinle hareket et,

bebeğim." "Ne zaman

başlayacağım?"

"Şimdi," dedi her şeyin bittiğini ima eden bir sesle. "Şimdi mi?"

"Pazartesi. Size bir bilgisayar sistemi, kayıt tutma sistemi kurabilir, bankaya gidip hesaba imzanızı atabiliriz, tüm bu şeyleri yapabiliriz."

"Ama sonbaharda okulum var." Aklı karmakarışık. "Kilitli misin?"

"Benim geçici onayımı aldılar. Sözleşme birkaç hafta içinde gelecek. okul başlamadan önce. Yani teknik olarak henüz okula başlamadım. En azından benim bölgemde böyle yapılıyor."

"Yani evet demekle özgürsün." Ses tonu memnun olmuş gibiydi. "Sanırım. Ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordu.

Önünde durması gereken tüm engelleri düşündü. "Bunun birkaç nedeni var. Birincisi korkuyorum. Bugünlerde öğretmenlik işi bulmak zor ve bu iş yürümeyebilir. Bir de çıkar çatışması var - ben zaten sizin paranızı neye harcamak istediğimi biliyorum. Ve bunun da ötesinde, ilk sorun var." Bunu söylerken gözlerini ondan kaçırdı ve tornavidasından bir yudum aldı. Şu anda biraz daha cesarete ihtiyacı vardı.

John uzanıp elini çenesinin altına koydu ve gözlerinin içine bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar yüzünü kaldırdı. "İlk sorun ortadan kalkmayacak. Bu değişmeyecek. Bu yüzden her gün cinsel tacize uğrayacağınızı artık anlayın." Ses tonu sadece biraz espriliydi. "Bu kesin, bebeğim." Kızın kendisini tamamen anlayıp anlamadığını görmek için durakladı ve sonra devam etti, "Huzurevinin parası farklı. Vakıf için ayırdığım paradan gelmeyecek. Bu ek bir masraf olacak." John bunun nasıl olacağını anlatmaya çalışırken onu izledi. Teklif ağzından çıkmadan önce bunu iyice düşünmek için zaman ayırmamıştı. Ama bu fikir aklına geldikçe daha da hoşuna gitmişti. Gerçek şu ki, birine ihtiyacı vardı ve söyleyebildiği kadarıyla o bu iş için mükemmel olacaktı. Ama aynı zamanda onu kendi çevresinde tutacaktı. Onları bir araya getirecekti ve eğer onu Dallas'taki işi bırakmaya ikna edebilirse, geliri için ona bağımlı olacaktı. Bu son derece erotik bir düşünceydi. Kadının hemen hemen her şey için kendisine bağımlı olmasını isterdi. Geliri, güvenliği, *orgazmları*.

Sarah onun "olabilir" dediğini fark etti. Sanki hâlâ projesine fon sağlamayı düşünüyormuş ama henüz söz vermemiş gibi.

John onu kendi düşünce tarzına gelmeye ikna etmeye çalışmaya devam etti. Kabul etmesini sağlamak ilk adım olacaktı. "Korkmana gelince, neden birkaç ay deneyip hoşuna gidip gitmediğini görmüyorsun? Kesin karar vermek için neredeyse bütün yaz vaktin var. Hiç değilse birkaç ay boyunca sana para öderim ve sen de birikim hesabını güçlendirirsin."

Kulağa çok basit ve son derece mantıklı geliyordu. Sarah neredeyse hiç olmayan tasarruf hesabını düşündü. Haklıydı, eğer yapabilirse bu biraz birikim yapmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Kaybedecek neyi vardı ki? Bu yaz vaktini harcayacağı daha önemli bir şey yoktu. Birkaç ay çalışıp anlaşıp anlaşılmadıklarını, işi sevip sevmediğini ve en önemlisi de onun için çalışmaya katlanıp katlanamayacağını görebilirdi. Tehlikeli bir duruma dönüşebilirdi ama sonbaharda öğretmenlik işini gerçekten bırakmazsa kaybedecek neyi vardı ki?

"Emin misin?" diye sordu ona.

"Evet."

"Tamam, sanırım yaz için deneyebilirim. Ama bence sadece deneme amaçlı, anlıyor musun? Anlaşıp anlaşılmayacağımızı görmek için."

Evet, neredeyse onu elde ediyordu. Ani bir sezgiyle, bu gece onun istediğini yapmasına izin vermeye karar verdi. Gece kalması için ona baskı yapmayacak, onu korkutacak hiçbir şey yapmayacaktı. Çok yakındı. Ondan istediğini almaya çok yakındı. Onu besleyecek, onunla konuşacak, onunla rahat etmesine yardımcı olacak konuşmalarla onu rahatlatacaktı.

Ve onun için çalıştıktan ve ilişkilerinde daha güvenli olduktan sonra, hamlesini yapacaktı.

Birkaç günden fazla sürmez. Zorlukla bekleyebildi.

Beşinci Bölüm

İki hafta sonra John yavaş yavaş aklını kaçırmaya başlamıştı. Her zaman onun ulaşamayacağı bir yerde dans etmeyi nasıl becerdiğini bir türlü anlayamıyordu. Ama onu kol mesafesinde tutmayı başarmıştı.

Ev ofisini ve dosyalama sistemini kurmasına yardım etmişti. Bankaya gittiler ve içinde vakfı bir yıl boyunca finanse etmeye yetecek kadar para olan bir hesap açtı. Çekleri imzalamasına izin vermeye çok yaklaşmıştı ve bundan kaçınmasının nedeni ona güvenmemesi değildi. Onu görebilmesi için bir neden olacaktı. Eğer çekler için onun imzasına ihtiyacı varsa, bu onu dokunma mesafesine getirecekti.

Ve ona dokunmak istiyordu. Ona sahip olma dürtüsü aşinalıkla hafiflemiyordu. Aksine, daha da kötüye gidiyordu. Onu her gördüğünde teni daha pürüzsüz, saçları daha ipeksi ve dudakları daha seksi oluyordu. Yakında biraz rahatlamazsa, çatlayacağından korkuyordu.

Yirmi dört saat hissettiği cinsel gerilim dışında her şey yolunda gidiyordu. Kesinlikle haklıydı, birinin sayısız detayla ilgilenmesi ve tüm insanlarla ilgilenmesi tam da ihtiyacı olan şeydi. Bu kadar basit olduğuna inanamıyordu. Biri ona doğrudan yaklaşacaktı; o da kartını uzatacaktı. Biri ona e-posta gönderdiğinde, o da e-postayı ona iletliyordu. Tam bir kazan-kazan durumuydu. Vicdanı rahattı çünkü önemli miktarda para bağışlıyordu ama hiçbir pislikle ya da hiçbir insanla uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Ya da sığırları için aşı malzemelerini almak üzere veteriner kliniğine girene kadar böyle düşünüyordu. Resepsiyon görevlisi onu tanıdık bir şekilde karşılar karşılamaz beklemesini istedi ve ardından arka ofise koştu. Birkaç dakika sonra Dr. Hammond onunla şahsen konuşmak için dışarı çıktı. John Daniel Hammond'ı severdi, liseye birlikte gitmişlerdi ve adam profesyoneldi ve sıkı bir iş yürütüyordu.

El sıkıştılar ve birkaç selamlaşmanın ardından veteriner işe koyuldu. Adam hemen kız kardeşinden ve San Antonio'daki bir hayvan barınağında nasıl çalıştığından bahsetmeye başladı.

John konuşmanın nereye gittiğini hemen anladı ve Sarah'nın kartlarından birini çıkarıp tezgâhın üzerine koymanın tam zamanı olduğunu biliyordu.

Ama yapamadı.

Diğer adamı inceledi ve daha önce hiç fark etmediği şeyler gördü. Elbette, temel şeyleri biliyordu. Adam bekârdı ve kendisiyle aynı yaşıyordu. Ama hiç fark etmediği, hatta düşünmeye bile başlamadığı şey, diğer adamın yakışıklı olduğuydu. Doktor iyi eğitimliydi ve iyi bir hayattan fazlasını kazanıyordu. John genç resepsiyon görevlisine baktı ve onun ikisinden hangisine odaklanacağına karar vermekte zorlandığını hemen fark etti. Gözleri sanki hangi lezzeti daha çok sevdiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ikisi arasında gidip geliyordu.

John, adama Sarah'nın kartını vermesinin mümkün olmadığını fark edince kaşlarını çatı. Hemen bu işi kendi başına halletmeye karar verdi. "Ne kadar yardımcı olur?" Sadede geldi.

Hammond kendisi için kabul edilebilir bir rakam belirledi.

John adamın elini sıktı, tezgahtan malzemelerini aldı ve gitmek için döndü. "Hafta içinde bir çek getireceğim."

John o gün mutfak masasının karşısında Sarah ile yüzleşti. "Anlamıyorum," dedi şaşkın bir sesle.

"Anlayacak bir şey yok, bebeğim. Sadece çeki yaz." Sesini düz tuttu.

"Sadece Loving Hands Hayvan Barınağı adına düzenlenmiş üç bin dolarlık bir çek mi istiyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı kısa ve öz bir şekilde.

"Postalamamı istemez misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye olabildiğince basit bir şekilde cevap verdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü bunu yapmanı istemiyorum." Cevabının muğlak olduğunu biliyordu ama gerçekten umurunda değildi.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Sesi yumuşak ve kafa karışıklığıyla doluydu.

John, Sarah'yı bir ayağından diğerine geçerken izledi. Sessiz ve içine kapanık görünüyordu ve isteğinin onu sarstığını biliyordu. Belli ki bu işi neden onun halletmesine izin vermediğini anlayamıyordu. Onun için çalıştığı iki hafta boyunca her şeyi onun halletmesine izin vermişti. Telefon görüşmeleri, e-postalar, kararlar ve bunların takibi. Bu yüzden kafasının biraz karışık olduğuna şüphe yoktu.

Ona ne kadarını anlatmalı? Tam olarak ne kadar dürüst olmalıydı? Onu beklemekten bıkip usanmıştı, belki de gerçekler aralarında bir katalizör olabilirdi. "Daniel Hammond, yerel veteriner, benden bağış istedi ve yarın ofisine bırakacağım."

Neredeyse gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Oh, buna gerek yok. Ben yaparım. Ne de olsa bu benim işim."

"Hayır, *ben* yaparım." Bundan bıkmaya başlamıştı.

"Ama--"

"Aması yok bebeğim. Bunu ben hallederim. Hesabı almayacaksın, ofisine gitmeyeceksin, bununla sen ilgilenmeyeceksin."

"Neden olmasın?"

Adam kaşlarını çattı, sabrı tükeniyordu ve sonra aklından geçeni söyledi. "Çünkü o bekâr, sen güzelsin ve seni onun yakınında istemiyorum."

Sözleri kaydedildiğinde, yüzü, onun derin uçtan gittiğini düşündüğünü söyleyen bir ifadeyle bulutlandı. Belki de öyleydi. Ama o hayatta olduğu sürece oraya gidip o tatlı dilli orospu çocuğuyla konuşmayacaktı.

"Bu çok saçma," dedi bir hava püskürterek.

Sabırsızlığı onu boğazından yakaladı ve kontrol için yürüttüğü savaşı kazanmaya başladı. Derin bir nefes aldı ama artık çok geçti. Bağırsakları

İhtiyaçla sıkıştı ve kendini kaybetmek üzereymiş gibi hissetti. Birbiri ardına uydurduğu bahanelerle onu o kadar uzun süre oyalamıştı ki. "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun? Sana bunun neden saçma *olmadığını söylememi gerçekten istiyor musun?* Beni bir şey söylemeye mi zorlamak istiyorsun? Masanın etrafına gelip sana dokunmam için beni zorlamak mı istiyorsun?"

Gözleri onun dudaklarına kayd, ağzı titredi ve adam omurgasını yalayp kasıklarına hızla inen vahş bir şehvet tekmesi hissetti.

Kadın sessizce durdu ve adam ne yaparsa yapsın, tehdit ettiğı gibi masanın etrafında dolaşmaktan kendini alıkoyamadı. Birkaç adım geri çekildi ve tam ona doğru uzanmak üzereyken, cep telefonunun çalmaya başlamasıyla bir şangırtı havayı kirletti.

Sarsak bir hareketle ondan uzaklaştı ve eline aldı. Adam ona yakın durarak alanını işgal etti ve konuşmanın onun tarafını dinlemiyormuş gibi davranmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Alo?" Kadın durakladı ve adam bir adım daha yaklaştı. "Yine mi?" Telefonla konuşurken tedirgin görünüyordu. Gözlerini onunkilere dikti, hızla başka tarafa baktı ve sonra derin bir nefes aldı. "Evet, tamam. İyiyim. Şimdi konuşamam, misafirim var." Dinledi ve sonra sanki bir serpinti bekliyormuş gibi neredeyse tereddütle soruyu yanıtladı. "John." John arkasını dönerken onu dikkatle izledi. "Anlıyorum Jaime. Cuma akşamı görüşürüz." Aramayı sonlandırdı ve telefonu bırakıp buzdolabına doğru ilerledi.

İki su şişesi çıkarıp birini masanın üzerine koyarken ve diğ erinin kapağını çevirirken sırtını ona dönerek savunma pozisyonunda durdu.

Şişeyi masanın üzerine bıraktı ve yükselen öfkesini kontrol altına almaya çalışan bir hareketle tezgâha yaslandı. Kadının onu görmezden gelmeye çalışması hiç umurunda değildi. Ona bir şey söylememesini daha da az umursuyordu. *Ondan bir şey saklıyordu.* Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini tamamen kaybetmeden önce ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Cuma gecesi kiminle görüşeceksin?"

Eline bir bulaşık bezi aldı ve omzunun üzerinden "Jaime" diye seslenirken tezgâhtaki görünmez bir noktayı sildi.

Dişlerini sıkı ve sürekli bir nefes çekti. O hatunla tekrar dışarı çıkmasına imkân yoktu. Eğer bir an için bile o lanet olası et pazarına gitmesine izin vereceğini düşündüyse hayal görüyordu. O lanet olası barı açmak için borç para verdiği için kendisine cidden kızmaya başlamıştı. O zamanlar oldukça iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi sadece kendini suçluyordu. Bir an için aklına krediyi geri çekebileceği geldi; Steven'ın mekânı açık tutacak parası olmayacaktı. Bu onun gelecekte oraya gitmesini kesinlikle engelleyecekti. *Kahretsin*. Bunu yapamazdı. Kan tadı gelene kadar yanağının içini ısırdı.

Onu tamamen mahvediyordu. Gerçekten o kızla tekrar çıkmasına izin vereceğini mi düşünüyordu? Jaime'nin dedikoducu piliç olduğunu netleştirmesi gerekiyordu. "Peki Jaime sik engelleyici mi olacaktı?"

Tamamen durdu ve sonra dönüp onun gözlerinin içine baktı. "Özür dilerim.
Neyi?"

"Cock-blocker."

Sarah ona baktı ve omuzlarını sertleştirdi. Söylediğini sandığı şeyi kesinlikle söylüyor olamazdı. Adam tam bir pislikti, tamamen çekilmezdi. "Ve bu da. . ." Ne demek istediğini sorarken sesi kesildi.

"Sikimi irininden korumaya çalışan piliç--"

"*Kapa çeneni!*" diye bağırarak adamın sözlerini kesti. "Hayır! Sen öyle demedim."

Adam durmuş onu izlerken Sarah şiddetli kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Adam sonunda alçak sesle, aşırı kontrollü bir şekilde konuşana kadar aralarındaki boşluktan birbirlerine baktılar. "Cuma gecesi onunla nereye gittiğini sanıyorsun?" Sanki kafasında kurduğu küçük, çılgın bir hayalmiş gibi konuşmuştu, bunun gerçekten gerçekleşmesine imkân yoktu.

Ona cevap verirken ses tonuna kasıtlı olarak serinlik kattı. "Cut-n-Shoot'a."

"Hayır, değilsin." Sesi, sanki lanet olası bir kralmış ve kız onun kendisine ne yapması gerektiğini söyleme hakkına karşı çıkmayı aklından bile geçirmese iyi edermiş gibi sert bir emirle doluydu.

Olamaz. Gerçekten istemese de Cuma akşamı Cut-n-Shoot'a gidecekti. "Evet, gidiyorum."

"Olmaz, tatlım," diye olumsuzladı yumuşak Teksas ağzıyla, belli ki etki yaratmak için yaygın argoyu kullanıyordu.

Adamın soğukkanlı ve mesafeli sözleri onu daha da sinirlendirdi. "Kim öldü de seni benim patronum yaptı?"

"Ben senin patronunum, tatlım. Ve o daracık şortu tekrar giyip her azgın orospu çocuğunun bakması için kasıla kasıla yürümene imkan yok. Böyle bir şey olmayacak. O dalışa tekrar gidebilmenin tek yolu benim seni götürmem. Ve bana güven, tasman kısa olacak."

Sarah onun sözlerini duydu ve beyni patlayacakmış gibi hissetti. Adamın küstahlığı inanılmazdı. Mutfağında duruyordu, ayağında o lanet çizmeler vardı, kollarını kavuşturmuş, pazuları siyah tişörtünü zorluyordu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu ve neden bu kadar seksiydi? Neden şimdi burada dururken bile bu kadar tahrik oluyor ve neredeyse bayılacak gibi hissediyordu? Onun nesi vardı böyle? Hayatı boyunca Teksas'ta yaşamıştı ve onun gibi bir erkekle hiç ama *hiç* karşılaşmamıştı. Tüm kadınların iyiliği için, tüm kadın nüfusunun iyiliği için, bu lanet olası işi bırakmalı, onu evinden atmalı ve bir daha onunla konuşmayı reddetmeliydi. Neden bu işin böyle bitmeyeceğine dair içinde sinsi bir his vardı?

Şaşkınlığını kavgacılıkla örtmeye çalıştı. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin."

Adam ona dikkatle baktı ve sert bir şekilde, "Kesinlikle yapabilirim," diye cevap verdi.

Ona soğuk, yıpratıcı bir bakış attı. "Buna hakkın yok." Kelimeleri küçümseyerek tükürdü.

Tezgâhtan kalktı ve boyuna göre ayağa kalktı, gözleri karararak siyah yarıklara dönüştü. Hemen ona doğru döndü. "*Bütün lanet olası*

Doğru." Sözcükler sert ve öfkeyle söylenmişti. Öfkeyle sıkılmış dudaklardan çıkarken esnek değillerdi, tehditkârdılar. Adamın öfkesinin kelimenin tam anlamıyla bin derece yükseldiğini görebiliyordu.

Birden aralarındaki hava değişti. Aralarında her zaman var olan cinsel gerilim yeni bir şekle bürünürken etraflarına elektrik yüklendi. *Tehlikeli bir şekle.* Eldiven onun önüne atılmıştı ve Sarah bundan sonra ne olursa olsun, adamın az önce söylediği sözlerle hayatının öyle ya da böyle değişmek üzere olduğunu biliyordu. Ya bu işin içindeydi ya da değildi.

Kendisini şok eden bir kesinlikle onun da içinde olmasını istediğini biliyordu.

Yine de bu, bağımsızlığını korumak ve birkaç temel kural belirlemek için onunla mücadele etmeye çalışmasına engel olmadı. "Ben sana ait değilim. Senin malın değilim."

Durduğu yeri iterek uzaklaştı. "*Bunu hemen şimdi çözebiliriz.*"

Onu uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma."

"Saçmalık." Ona doğru ilerlemeye devam etti. "Bu saçmalıktan bıktım. Senin etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürümekten bıktım. Ben seni buna zorlayana kadar vazgeçmeyeceksin."

"Vazgeçmek mi?" diye bağırdı masayı aralarına koyarken. "*Beni buna zorlamak mı?*"

"Evet, vazgeç. Konsept oldukça basit, bebeğim. Sen. Ben. Çırılçıplak. Yatak isteğe bağlı. Ve güven bana, beni o kadar çok istiyorsun ki, güç devreye girmeyecek. Benim için şimdiden ıslanmış olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Benimle savaştığından daha çok kendinle savaşmak zorunda olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sarah her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. Ama bu öfkenin çoğunun kendisine yönelik olduğunu biliyordu. Bu nasıl onun başına gelebilirdi? Bu kadar sert, burnu havada, kaba, inatçı bir piç kurusuna nasıl aşık olabilmmişti? Seksi miydi? *Tabii ki evet.* Ateşli miydi? *İnanılmaz derecede.* Kıyafetlerini yırtıp atma ve ayaklarından kafasına kadar her yerini tatma isteği uyandırıyor muydu? *Tanrım, evet.*

Ama neden şimdi? Onu seks için hiç zorlamayan ve başka bir erkek onunla konuştuğunda bunu fark etmeyen rahat bir nişanlıdan nasıl bu hale gelmişti? *Tasması kısa mı olacaktı? Aman Tanrım.*

Şimdi onun karşısında dururken, onları ayıran tek şey masayken, içinden gelen uyarılmanın yükseldiğini ve hissettiği öfkeyle egemenlik için savaştığını hissetti. Hiperventilasyona başladığında burun delikleri alevlendi. "Benden uzak dur." Adam birkaç saniye durakladıktan sonra hızla masanın etrafında dönerek kızın önüne geldi ve onun üzerinde yükseldi. Adamın eli uzanınca kız ondan uzaklaştı ve kıl payı kaçmayı başardı. Ama bu çok uzun sürmedi. Adamın eli yılan gibi uzandı ve bileğini kavrayan adam kızın kaçmasını engelledi.

Keskin bir hareketle onu kendine doğru çekti ve göğüsleri şiddetle çarpıştı. Kadın ondan uzaklaşmaya çalışarak dönmeye ve çekiştirmeye başladı. Adam hızlı bir manevra yaptı ve bir anda kadının kolunu arkadan kavrayarak onu acımasızca kontrol altına aldı ve çırpınışlarına son verdi. Bir sıcaklık sarmalı hemen leğen kemiğinin alt kısmına çarptı. Korkmuyordu, tamamen hareketsiz kaldığı sürece ona zarar vermiyordu, ancak tekrar mücadele etmeye çalıştığında, tutuşu sıkılaştı ve sonunda hep birlikte pes etti. Vücudunun tamamen kontrol altına alındığını fark ettiğinde gözleri parladı. Adamın yüzüne baktı ve gözlerindeki vahşi, atavistik sıcaklığı okudu. Sözlü düelloları aniden bir cinsel hâkimiyet yarışına dönmüştü. Adamın takındığı sert ve iddialı ifadeye ve kıza karşı takındığı agresif tutuma bakılırsa, kan dolaşımından akan zevk nehrinden bahsetmeye bile gerek yok, ikisini de uçurumun kenarından döndürmek için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordu.

Tek istediği onun sert vücudunun kendi vücudunun üzerinde olmasıyken, neden onunla dövüşmeye devam etme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu. Muhtemelen çok kibirli olduğu ve başına gelecekleri *bildiği* içindi ama onun işini kolaylaştırmak istemiyordu. Kolay olmak istemiyordu. Adam onun bedenini kontrol etmeyi başarmıştı ama hala onunla savaşıyor dili vardı ve şimdi bunu ona karşı kullanıyordu. "Şimdi ne yapacaksın, bana tecavüz mü edeceksin?"

Sert bir kahkaha attı. "Tecavüz, lanet olsun. Yirmi saniye içinde bana yalvarmanı sağlayacağım."

Sarah onun haklı olduğundan bir an bile şüphe etmedi. Bu işin nereye varacağını biliyordu. Umutsuzca nereye gitmesini *istediğini de biliyordu*. Yüzleri birbirinden sadece milimetrelerce uzakta olan adama bakarken, onun yüz hatlarını, kenetlenmiş ağzını ve hararetli şehvet yarıklarına dönüşmüş gözlerini fark etti.

Bir başka sıcaklık titremesi ona dokundu ve sanki içinden geçen titreşimleri hissetmiş gibi ağzı daha da sıkılaştı. "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" diye hırlarken ağzının etrafını buzdan bir çember sardı.

Sarah onun kendisini daha fazla şok edemeyeceğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Adamın sorusu aralarında titreşti ve Sarah kendini bir uçurumun kenarında asılı kalmış gibi hissetti. "Bu seni ilgilendirmez."

Ağzı onunkine uzanırken bile yüzünde onaylamama çizgileri belirmişti. "Bunun neden benim işim olduğunu sana bizzat anlatmak üzereyim." Adamın onu öpüşü acımasızdı, tehdit ve ateşle doluydu, öyle ki kız baştan aşağı kavrulmuştu. Dili ağzını işgal etti ve eli, ona erkek egemenliği konusunda bir ders vermeye devam ederken kolunu arkasında tutmaya devam etti.

Onu öperken ileri doğru yürümeye başladı ve hareketin gücü, sırtı duvara yaslanana kadar onu geriye doğru itti, kolu hala onun tarafından sarılmıştı ve şimdi kaba kayaya sabitlenmişti. Güçlü bir bacağını onunkinin arasına bastırdı ve bacakları kalçasının üzerinde çatallanana kadar kaldırdı. Kasıkları ona doğru bastırılmıştı ve hareketleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Adam onu acımasızca öptüğünde, akıl sağlığından şüphe etmek için sadece bir anı vardı, kullandığı güçten ne kadar tamamen tahrik olduğunu fark ettiğinde şok geçirdi. Kuşkusuz az sayıdaki sevgilisinden hiçbiri gücünü onunkine karşı kullanmamıştı. Tamamen nazik davranmışlar, hatta arkalarına yaslanıp sevişmede liderliği ona bırakacak kadar ileri gitmişlerdi. John'un yöntemindeki farklılık tarif edilemeyecek kadar heyecan vericiydi. *Ve o da istekli bir katılımcıydı.*

Adamın onu tutuşu tavizsizdi ve kolunu esnetip kullandığı gücü test ederken, sıcak bir dürtü dalgası göğüs kemiğine çarptı ve aşağı kayarak uyluklarının arasındaki ıslak bir sıcaklık havuzuna indi. Bir nebze de olsa rahatlamaya çalışırken adamın kalçasındaki gergin kaslara karşı kıpırdandı. Adam çenesini çevirerek yüzünü öyle bir açıya getirdi ki

öpüşürken aralarında daha samimi bir bağ oluşmasına izin verdi. Aynı zamanda, bacağına sertçe yukarı itti ve kaslı kalçasını onun yumuşak etine doğru hareket ettirdi. İkiz saldırı dayanabileceğinden daha fazlaydı ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Bunu duymuş olmalıydı ve bu onu harekete geçirdi, emmeye, ısırmaya, dudaklarını yalamaya ve ondan alabileceği her şeyi almaya başladığında diyaframının altından bir inilti geldi.

Bu onun uyarılmasını Richter ölçeğinden çıkarmaya yetti. Onu çılgınca öpmeye başladı, o da onu öpüyordu, aldığı kadar iyi bir şekilde geri veriyordu, aralarındaki ateşi körükleyen bir yangında.

Adamın onu tutuşu büyüleyiciydi, sıcaktı, heyecan vericiydi ama kadın ona dokunmak istiyordu. Boğazının içinde miyavlamaya başladı ve arkasından yakaladığı elini kurtarmaya çalıştı. Serbest eliyle uzandı ve başının yanından tuttu, parmaklarını saç tellerinin arasından geçirdi ve sonra saçlarını çekmeye başladı. Kadın itti, çekti ve sonunda adam kadının kolunu bıraktı.

Bunu yaptığında, aralarındaki hareket balistik bir hal aldı. Kadın boştaki elini adamın beline doladı, adam da elini kadının ortasına doladı ve aralarında yer bırakmayan bir kenetlenmeyle onu kendine doğru çekti. Bu onun için yeterli değildi ve çıplak teninde sıcak dokunuşunu hissedene kadar elini gömleğinin altında gezdirdi.

John beyninin ikiye bölüneceğini düşündü. Kız tam olarak onun istediği yerdeydi, tam olarak onun istediği kadar ateşliydi ve kız ona, onu tamamen büyüleyen vahşi bir çılgınlıkla karşılık veriyordu. *Tanrım, evet.* Onu çok uzun zamandır istiyordu. *Çok uzun zamandır* onu beklemek zorundaydı. Ve başka kimse bunu yapamazdı. Başka biriyle rahatlamayı denemeyi hiç düşünmemişti bile. Onu ilk öptüğü andan beri, *o olmalıydı.* Ve şimdi bekleyiş sona *ermişti.*

Sırtının derisi ipeksi ve pürüzsüzdü, ama kısa süre sonra bu yeterli olmadı ve elini sert, dantelle çevrili bir göğsü çevreleyene kadar kaydırdı. Kasıklarındaki sıcaklık arttıkça kabardı ve sutyeninin kabını aşağı doğru itip göğsünün tatlı tümseğini avucunun içinde serbest bırakırken boğazının derinliklerinde hırladı. Kendini durduracak kadar kontrol edemedi ve

Yavaşça ve ağırlığını hissederek sıkıca tuttu ve başparmağı ile parmağı arasında meme ucunu sıkıştırdı, zirveye çıkana kadar yuvarladı ve sonra yüzüne ter damlatan bir ritimle bacağına karşı dalgalanmaya başlayana kadar çekti ve çimdikledi.

Kadının ıslak sıcaklığını hissetti ve o anda neredeyse pantolonunun içine boşalıyordu. Acımasızca kendini kaybetmekten geri çekti ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı.

Ellerini ondan sadece kısa bir süreliğine, onu kollarının arasına alıp ayaklarının üzerinde sallayacak kadar çekti. Yatak odasının olduğunu düşündüğü yöne doğru ilerlemeye başladı ve birkaç oda içeren bir koridoru itti. "Hangisi?"

Nefes nefese kalmıştı ve ona cevap vermiyordu, zaten adamın da umurunda değildi. Bir yatak odası seçti, içeri girdi ve onunla birlikte yatağa doğru yürüdü. Onu yatağın kenarına bıraktı ve kadın dik oturana kadar çabaladı.

Ona tekrar düşünmeye başlama şansı vermedi, onu sıcak ve ıslak tutmak istiyordu, bu yüzden aşağı uzandı ve tek bir akıcı hareketle gömleğini başının üzerine çekti.

Sütyeni eğrilmişti ve yumuşak beyaz bir göğüs, bir kabın üstünden dışarı çıkmıştı. Önünde dizlerinin üzerine çöktü ve başını ucuna kadar indirip sanki hayatı buna bağılmış gibi emmeye başladı.

Belki de öyleydi.

Altıncı Bölüm

Sarah'nın bedenini kavuran sıcaklık aynı zamanda zihnini de kızartıyordu. Düzgün düşünemiyor, neler olduğunu analiz etmeye başlayamıyordu, tek yapabildiği hissetmektir. Vücudu bir zevk aracına dönüştü ve John'un kontrolü altında bir kuklaya dönüştü.

Artık bu çekime karşı koymayı düşünemiyordu bile. Tüm bunları geride bırakmıştı.

Ağzı meme ucunda sıcaktı, dudaklarının arasında etini emiyor ve ondan içerken ucunu ağzının çatısına doğru hareket ettiriyordu. Sanki

Sanki ağzını göğsüne bağlayan canlı bir kablo vardı ve enfes emiş, bir ısı havuzunda uyluklarının arasındaki damara kadar yayılıyordu.

Ağzının göğsünün üzerinde birleşmesi bile boşalması için yeterliydi. Yatakta kıvrandı ve sonra adamın ellerinin şortunun düğmesini açıp fermuarını indirdiğini hissetti. Ağız onunkini terk etti ve gözleri birleşti, bir kolunu onun beline doladı ve şortunu ve külotunu tek bir yumuşak hareketle vücudundan çıkarırken onu yataktan kaldırdı.

Bacakları yatağın kenarından sarkarken, bükülmüş sütyeni dışında tamamen çıplak bir şekilde onun önünde oturuyordu. Güçlü bir eli onu belinden kavrarken gözleri onunkilere dikilmişti ve diğer elini hiç şaşmadan yanından aşağı, bacağına üzerinden geçirdi ve sonra kalçalarını ayırdı. Parmaklarını kadının kıvrımlarından geçirdi ve onu kendisine doğru açtı. Adamın parmağı kısa bir süreliğine klitorisinin üzerine inip ani bir hareketle içine gömüldüğünde kadın şok olmuş, irkilmiş bir şekilde nefesini tuttu ve sıcak, cinsel ihtiyaç dalgaları içinde içinde şimşekler çakarken nefesi kesildi.

Adam o küt parmağını hareket ettirip onu tutuşunu ayarlarken ve derinliklerine gömülüp onu her türlü mantığın ötesinde heyecanlandıran bir sahiplenme kısı kacıyla kavrarken gözleri kapandı. Kalbi kontrolden çıktı, yeterince oksijen almak için mücadele etti ve orgazma doğru kaygan yolda kaymaya başlarken kendini onun çekim ağına daha sıkı bir şekilde yerleşmiş hissetti.

O iri, kalın parmağı içinde döndürdü ve gözleri kapalıyken diğer elinin belinden ayrıldığını hissetti. Giysilerin hışırtısını duydu ve bir bulanıklık içinde adamın kot pantolonunu çözüp kalçalarından çıkardığını anladı.

Parmağıyla onu daha sert okşadı ve derinlerde bir yere dokunarak öylesine yoğun bir uyarılmaya neden oldu ki, bacakları daha da açıldı ve elleri adamın omuzlarına gitti ve ona sarıldı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Adam da onun kadar nefes nefese kalmıştı ve sesi cevap bekleyen alçak bir törpü gibiydi.

"Prezervatif kullan." Nefes nefese kalırken ısrar edecek kadar akli başındaydı.

Boğazından kısık bir sesle hırladı ve kızın poposunu yatağın en ucuna kadar çekti. "Bu lanet olası bir cevap değil. Bir cevap istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun, kullanmıyor musun?"

"Evet, ama prezervatif kullanmalısın." Israrını olabildiğince güçlü bir şekilde dile getirdi ama ciğerlerindeki oksijen eksikliği sesinin hararetli bir fısıltıdan biraz daha fazla çıkmasına neden oldu.

"Neden?"

Tek heceli soru tehditkârdı ama Sarah, adamın bardaki kızıl saçlı kadını öptüğünü gösteren görüntü beyninin önüne geldiği için buna karşı koydu. Sıcaklık dalgası üzücü, grafik görüntü tarafından seyreltilirken ona doğru itmeye başladı. "Çünkü ben senin seks yaptığın her kadınla yatmıyorum!" diye bağırdı.

Yüzü tehditkâr bir öfkeyle buruştu ama onunla tartışarak bir saniyesini bile boşa harcamadı. Parmağını kadının bedeninden kaydırıp ve şimşek hızıyla cebinden bir prezervatif çıkardı, paketi yırtarak açtı ve kendini onunla kılıfladı. Tamamen soyunmaya zahmet etmedi; tişörtü hâlâ göğsünü sarıyordu.

Adam onun üzerine çıktı, gövdesini onunkinin arasına soktu, bacaklarını beline doladı ve onu tamamen içine alan bir vuruşla içine daldı. Kolları yüzünün iki yanındaydı ama elini dizlerinden birinin altına kaydırıp ve bacağını kolunun üzerine sarkana kadar yukarı kaldırdı. Bu, onu tamamen ona açan ve herhangi bir kontrole sahip olma yeteneğini reddeden bir hareketti. Adamın bunu, zaten doğum kontrol hapı kullanırken prezervatif kullanmaya zorladığı için misilleme olarak yaptığını biliyordu. Bu, hissettiği cinsel sıcaklığı azaltmadı.

Gömleğinin kumaşından adamın pazularını kavradı ve kalp atışları ritimsiz bir şekilde hızlanırken nefes almaya çalıştı ve onun büyüklüğüne ve izinsiz girişine uyum sağlamaya çalıştı. Tamamen gerildiğini hissetti ve adam bir hamle yapıp içinden çıkarken ve gözlerini açmasına yetecek bir güçle geri iterken dengede durmaya çalıştı.

Bakışları odaklandığında, adam yüzüne bakıyor, onu dikkatle izliyordu ve içinde hareketsiz kalarak onu dolduruyor ve ona tamamen hükmediyordu. Gövdesini hareket ettiremiyor, fiziksel olarak hiçbir tepki veremiyordu ve kalbi o kadar sert atıyordu ki göğsünden çıkabileceğini düşündü.

Bir elini başının yanından kaldırdı ve parmaklarını çenesinin etrafında kenetledi. "Oyun bitti Sarah," dedi karanlık ve kontrollü bir sesle. Bir vuruş daha yaptı ve tekrar ona çarptı, sadece tekrar durdu. "Ben kazandım. Anladın mı beni?"

Damarlarında yakıcı bir sıcaklık dolaşıyordu ve sessizce daha fazlasını isteyerek leğen kemiğini onunkine sürtmeye çalıştı. Ona başka bir kontrollü, derin itme ile cevap verdi. Vücudundan yeni bir ıslaklık dalgası dökülürken inledi.

Titredi ve çenesini tekrar sıkmadan önce gözleri sadece bir saniyeliğine düştü. "Daha fazla saçmalık duymak istemiyorum. Bana bir daha hakkım olmadığını söyleme. Bu lanet hakkı talep ediyorum. Sana sahip çıkıyorum. Ve benden kaçamayacaksın, o yüzden deneme bile."

Tek hissettiği, onun kontrolü ele almasından duyduğu rahatlamaydı. Artık ona teslim olabileceği için rahatlamıştı, bunu çok istiyordu. Ona teslim olmak istiyordu. Belki de kolay yolu seçiyordu ama umurunda değildi. Onun kişiliği hayattan daha büyüktü, istediği kişiye sahip olabilecek türden bir adamdı; yine de onun dikkatini çektiği için biraz şaşkın hissediyordu.

Ona sözlü olarak cevap vermedi ama omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve yanıt olarak kalçalarını onunkilere doğru itti.

Adam ona hemen öyle güçlü bir vuruşla karşılık verdi ki kızın nefesi kesildi. "İşte böyle, bebeğim."

Parmakları çenesinden ayrıldı, beline dolanmış sutyeni çözdü ve fırlatıp attı. Elini kızın saçlarına daldırdı ve dudakları kızın dudaklarına inerken onu sabit tuttu. Paylaştıkları öpücük derindi, dilleri birbirine dolanırken adam durmadan Sarah'nın içine pompalıyordu. Sarah oksijen için savaştı ve ağzını onunkinden ayırdı.

Ağız kızın kulağına düştü ve dişlerini kızın lobunun üzerinde gezdirdi. Fısıldadığı sözler kulağında sıcaktı, ona karşı nefes alırken neredeyse şefkatliydi, "Mükemmelsin. İpek gibisin. Sonra bana kızma." Ellerini indirdi ve kalçasının altına itti, onu yukarı kaldırdı ve daha derin itişler yaptı. Ağız kulağında sıcak kaldı. "*Tanrım, Sarah.* Seninle bu şekilde olacağını biliyordum."

Sarah onun fısıldadığı sözleri kulağında hissetti ve adını koyamadığı bir duygu onu bütünüyle tüketmeye çalışırken göz kapakları kapandı. Bunun böyle olacağını o da biliyordu. Ama onun sesinde duyduğu kırılganlık, sıkıntısını daha da artırdı. Adamın ona bakışında, ona fısıldadığı şeylerde ve onu beklentiyle titreten bir serbest bırakmaya doğru istikrarlı bir şekilde okşayışında kaybolmaya başlamıştı bile.

Başını yastıktan kaldırdı ve ağız tekrar onunkinin üzerinde hareket etti, umutsuzca ona vermek istediği bir şeyi istedi. Dili ağzının girintilerine kaydı ve güçlü bedeninin titremeye başladığını ve ağzının onunkine karşı titremeye başladığını hissettiğinde, o da titremeye başladı.

Zihni çok sayıda renkle ve daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen ateşli bir coşkuyla patlamadan önce hatırladığı son şey buydu. Uzun, derin iniltisi onun iniltisiyle birleşti ve birlikte geldiklerini anladı.

John başını yastığa bastırdı ve onu kendi tarafına çekip kendine doğru kenetlerken şiddetli kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı. Nefes alış veriş hâlâ kontrolden çıkmıştı, sanki maraton koşmuş gibi ciğerlerinden hava çekip itiyordu. Tatmin, saf ve basit, omurgasından aşağı akıyordu. Seks inanılmazdı, doruğa ulaştığı an ise inanılmazdı. Elleri, kontrol edemediği bir hareketle onu sıkıca kavradı. Orgazmının anısı, *bunu tekrar yapmak* için acımasız bir vuruşla sistemi boyunca titreşiyordu.

Ve bunu planlıyordu. Çok yakında. Evet, beklediği kadar iyiydi.

Ama neden prezervatif kullanmak istememişti ki? O *her zaman* prezervatif kullanırdı. Doğum kontrolü yaptığını iddia eden bir kadına asla güvenmezdi ve sağlığı konusunda da bir kadına asla güvenmezdi. *Asla*.

Peki Sarah ile neden farklı olmuştu? Sadece hamilelikten korunduğunu söylediğinde ona inanmakla kalmamış, aynı zamanda her ne sebeple olursa olsun, belki de güzel, ipeksi saçlarının üzerinde parlayan bir ışık, içgüdüsel olarak onun da temiz olduğuna güvenmişti.

Açıklayamadığı bir anomaliydi bu. Düzüştüğü tüm kadınları düşündükçe zihni karanlık bir tünelden geçmişe doğru kayıyordu. Onlardan çok vardı. Ama o her zaman dikkatliydi. Tohumunu etrafa saçmamaya, yıkanmayacak bir şey yakalamamaya dikkat ederdi.

Karısını kendisini aldatırken yakaladığından beri son derece dikkatli davranıyordu. Küçük kasabalarının altın kızıydı, herkes onun melek gibi ve güzel olduğunu düşünüyordu. Bakire olmadığını öğrenmek büyük bir şok olmuştu, çünkü onu beklemeye zorlamıştı ve sadece bu da değil, cinsel eğilimlerinin onun ilgilenmediği şeylere yöneldiğini de öğrenmişti. Evlendikten sonraki birkaç ay içinde cinsel yaşamlarından sıkılmış ve bunu renklendirmek için yeni ve daha iyi yollar aramaya başlamıştı. Onun tüylü pembe kelepçeler ya da yenilebilir külotlar isteyebileceğine dair safça varsayımını hatırladı. Ne kadar da aptalmış. Hayır, onun baharattan anladığı denkleme başka bir erkek eklemektir ve bu John'a o kadar saçma gelmişti ki, hiç komik bulmasa da yüzüne gülmüştü.

İncindiğini hatırlıyordu ama şaşırtıcı bir şekilde kıskanmamıştı. Ama sapkın önerisi onu ondan soğutmuş ve seks hayatları bir ya da iki hafta boyunca bayatlamıştı. Ve en iyi arkadaşının yatağına girmesi için tek gereken de buydu.

Bu onu neredeyse mahvediyordu, ama onu neredeyse öldüren onun ihaneti değildi. Arkadaşı ve iş ortağının onu boynuzlaması, arkasından iş çevirmesi ve karısıyla yatması bu işi başarmıştı. O gün tam bir alaycıya dönüşmüş, sert tavrı ve temel eğilimleri uçurumun kenarına itilmiş ve serbest düşüşe geçmişti.

Affedici bir adam değildi ve birkaç hafta içinde boşanma davası açtı ve on yıl boyunca kıcını yırtarak çalıştığı işinin zorla satılması için harekete geçti.

Yıllarca. Ortağı tüm bu yıllar boyunca onunla birlikte çok çalışmış ve kârı bölüşmüş olsalar da ilk yatırımlarının getirisi önemli olmuştu.

Akıllı olduğu sürece bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Eski arkadaşı, John'un müstakbel eski karısını da yanında götürmeyi reddederek şehri terk etmişti. Bu da onu raydan çıkarmıştı. Zaten ağır bir içici ve uyuşturucu bağımlısıydı, John'un talihsiz evliliklerinden kısa bir süre sonra öğrendiği bir şey daha vardı ve evlilik sözleşmesi nedeniyle onu ve parasını kaybedeceğini bilmek onu asla toparlanamayacağı bir düşün sarmalına sokmuştu.

Boşanmalarında eksik olan tek şey kızın öldüğü gün attığı imzaydı. Olaydan haftalar sonra John'un hissettiği tek şey, o gün tek çocuğunu kaybeden dul babası için duyduğu suçluluk ve acıma duygusuydu.

Eli Sarah'nın ipeksi kolunda gezinirken aklından geçmişi geçirdi. Karısının bir sürtük olduğunu öğrendiğinden beri prezervatif kullanmadan bir kadınla seks yapmak istediği ilk gün olduğu kesindi. Sarah'ya karşı hissettiklerini analiz etmekle ilgilenmiyordu ama daha önceki partnerlerinde olduğu gibi birkaç hafta içinde geçmeyeceğini şüphesiz biliyordu. Sarah'yı kendisinin, sevgilisi olarak gördüğünü huzursuzca kabul etti ve yattığı diğer kadınlardan hiçbirine bu tanımı vermemişti. Onlar geçiciydi, bunu her zaman biliyordu ve onlara ihtiyaç duymasının tek nedeni getirdikleri rahatlamaydı.

Şimdi onu kendisine sabitleyen kolu itiyordu ve adam onu kavrayışının sıkılaştığını hissetti. Nereye gittiğini sanıyordu ki?

"John." Yumuşak sözcük onu bırakması için bir yalvarış gibiydi. "Ne?"

"Temizlenmem gerek."

"Hayır, yok."

"İşemem lazım," diye ekleyerek ona biraz daha açıklama yaptı. Buna inanıp inanmadığını bilmiyordu ama yine de onu serbest bıraktı. Ne de olsa burası onun eviydi ve o da hiçbir yere gitmiyordu.

Sarah uzandı ve üzerini örtmek için tişörtünü hızla kaldırdı. Gpeğndzd ve tüm bunlar çok yeniydi. Olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya doğru ilerlerken içten içe ürperdi. nce neyi örtmesi gerektiğine karar veremiyordu. Vücudu mükemmel olmaktan çok uzaktı ve sellitleri tüm ihtişamıyla sergileniyordu.

John onun tişörtünü alıp göğsünün üzerinde tutarak odanın içinde yürümesini izledi. Arka tarafı muhteşem, ışıl ışıl, ırılıplaktı. Kolunu başının arkasına dayadı ve manzaranın tadını çıkardı. Kıı mükemmeldi.

n mükemmeldi. Gğsleri mükemmeldi. Tekrar şiştiğini hissetti ve etrafına bakınarak komodinden bir mendil aldı ve kirli prezervatifi çıkardı. Mendille kendini temizledi ve her ikisini de yatağın altındaki küçük çöp kutusuna attı.

Geri döndüğünde, kendisine gelmesi için elini kaldırdı ve kısa bir tereddttn sonra doğruca kollarına girdi.

İki gün sonra, cep telefonu çaldığında John duştan çıkmış kurulanıyordu. Havluyu kalçalarına sardı ve Sarah'nın adı göründüğünde anlık bir zevk hissettiğinde artık şok olmadı. İki gece st üste onun evinde kalmış ve her iki sabah da sığırllarına bakmak için evden ayrılmıştı. Aralarındaki seks tarif edilemezdi ve Cuma gecesi olduğu için aklına kasabaya gidip onu akşam yemeğİ için lokantaya götürme fikri gelmişti. Herkesin onu kendisiyle birlikte görmesini istiyordu. Bu meraklı düşünceyi beyninin gerisine itti ve onun telefonunu açarken sesine alaycı bir not ekledi. "Hey, rüya kız."

Diğİr uçta bir an sessizlik oldu ve bir an için iyi bir bağlantıları olmadığını düşündü, ama sonra nihayet konuştu. "John."

Belki de onu gafil avlamıştı. Uzun zaman önceki o geceden beri ona o aptal ismiyle hitap etmemişti. "yle mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldığını duydu ve sonra ara vermeden, hatta arada bir nefes bile almadan uzun bir nefesle konuşmaya başladı. "Biliyorum, sen

Kızacaksın ama bence kızmamalısın ve sadece şunu söyleyeceğim ve bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama seni kandırmaya çalıştığımı ya da arkandan iş çevirdiğimi düşünmeni istemiyorum, bu yüzden sadece Jaime ile Cut-n-Shoot'a gideceğimi bilmeni istiyorum."

John onun saçma sapan sözlerine bir anlam vermeye çalıştı ve sonra tek duyduğu 'Kes-Çek' ve 'Jaime' oldu. Cevabı anında gelmişti. "Hayır, değilsin."

"Evet, öyle. Şu anda evimin önünde duruyor."

"Arabaya binme." Sesinin yankıları kafasının içinde gürledi.

"Arabaya binmek zorundayım. O benim arkadaşım." "Sarah, seni uyarıyorum--"

"Telefonu kapatmak üzereyim çünkü bunların hiçbirini duymasını istemiyorum. O benim arkadaşım, onu seviyorum, üzgün ve bu gece beni yanında istiyor ve ben seni sadece birkaç haftadır tanıyorum. Ve bunların hepsi çok çılgınca. Ama işte anlaşıyor." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Oraya bensiz gidersen muhtemelen üzülürüm, bu yüzden gelersen seni tamamen anlarım." Yutkundu. "Seni gördüğüme sevineceğim bile."

Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Senden yarım saat gerideyim." Kadının rahatlamış gibi bir sesle iç çektiğini duydu.

"Teşekkür ederim, John."

"Kimseyle dans etmesen iyi edersin," diye tehdit etti. "Otuz dakika içinde her şey olabilir."

"Sorun değil," diye basitçe kabul etti. "Seni bekliyor olacağım."

"Ve oraya gittiğimde o daracık şortları giymiyor olsan iyi edersin."

Kadının nefesini içine çektiğini duydu.

"Çok geç." Hat kesildi.

Yedinci Bölüm

John elindeki biradan bir yudum aldı ve sıra dansı yapan diğer herkesle birlikte sırasını savmaya çalışan güzel, beceriksiz hatuna odaklandı. Kızın beceriksizliğinin derecesi kasıklarındaki ısının derecesiyle doğrudan ilişkili olduğu için küçük bir sırtışa engel olamadı. Kızın bacakları kesinlikle harikaydı ve onu sert ve hızlı bir şekilde tahrik ediyordu ama kız bir dansçı değildi.

Umurunda bile değildi. Onu dansı için istemiyordu.

Onu ne için istediğinin cevabı, şarkı bitip insanlar dans pistini terk etmeye başladığında kesildi. Ona baktı ve gülümsedi ama arkadaşı elinden tuttu ve onu bara götürdü.

Şu anda ona yakın olan çok az erkek vardı ve John yapması gereken bir şeyi halletmek için bu fırsatı değerlendirdi.

Steven'in standına doğru yürüdü ve diğer adama başıyla selam verdikten sonra sadede geldi. "Ofisinizi ödünç almam gerekiyor."

Diğer adam yüzünü buruşturdu ve John onun haksızlık ettiğini biliyordu. Ama o lanet anahtarları istiyordu ve şimdi istiyordu. "Bu gece için ofisini bana bırakırsan gelecek ayın ödemesini yapmamanı sağlarım."

Diğer adamın gözleri soru sorarcasına kısıldı.

"Ertelemek mi?" "Hayır. Atla."

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, anahtarlar karşıdan karşıya geçti havada. İçgüdüleri doğru çıktı ve elini kaldırıp onları havada yakaladı. "Teşekkürler."

Sarah, Jaime'ye servis yapılmasını beklerken bardan döndü ve odaya baktı. Onu hemen fark etti. Belki kırk adım ötede, bara yaslanmış, kesik gözlerle onu izliyordu. Adam dikkatle onu izliyordu, bakışları yüzünde perçinlenmişti. Gülümsemiyordu ama kızgın da görünmüyordu. Sadece onu izliyordu, gözlerinde için için yanan bir ateş vardı.

Ve bekledi. Onun kendisini izlediğini ve beklediğini biliyordu. Erimiş bir ihtiyaç şeridi kan dolaşımına karıştı.

Tek başına duruyordu ve Sarah bir kadının ona yaklaşmasını izledi. Diğer kadın kendinden emin ve güzel görünüyordu ama John gözlerini Sarah'dan ayırmadan onu kovdu. Sıcak bir ateş dalgası onu yumuşak bir battaniye gibi sardı ve sinir uçlarında cinsel bir heyecan dalgası dolaştı.

Birden yüzü kaşlarını çattı ve başını ona doğru sallamaya başladı. O anda uzun boylu bir kovboyun yanında durduğunu ve ona bir şey sorduğunu fark etti. Kısa bir süre ona baktı ve ne sorduğuna dair en ufak bir fikri olmadan, yumuşak bir gülümsemeyle 'hayır teşekkürler' dedi ve sonra John'a döndü.

Tekrar rahatlamış gibiydi ama ona doğru herhangi bir hareket yapmadı. Sarah etraflarındaki yüksek sesli müziğin hafifçe farkına vardı ve sonra Jaime kolundan çekiştirerek onu ters yöne, dans pistinden çok da uzak olmayan bir masaya doğru götürdü. Sarah arkadaşını takip edip masaya otururken gözleri John'unkilerden ayrıldı.

Jaime bu gece öldürmek için giyinmişti ve Sarah arkadaşının şimdiden dikkat çektiğini görünce hafifçe eğlendi. İş yerinde özellikle zor bir gün geçirmişti ve Sarah daha önce onunla patronunun ne kadar göt biri olduğu konusunda dertleşmişti. Sarah gizliden gizliye Jaime'nin ona karşı bir şeyler hissettiğini ama bunu itiraf etmediğini düşünüyordu.

Arkadaşına konsantre olmaya çalıştı, onun keder ve kalp ağrısı hikayesini dinlemeye çalıştı. Sarah, yüksek sesli müzik ve John'dan başka bir şeye konsantre olamaması arasında, Jaime'nin anlattıklarının sadece bir kısmını yakalayabildiğini itiraf etti. Patronunun bir sıcak bir soğuk esmesi ve gerçekte ne istediğine dair ona hiçbir zaman kesin bir ipucu vermemesi hakkında bir şeyler.

Sipariş etmedikleri içkileri getiren garson yanlarında belirdiğinde Sarah'nın dikkatini çekti. Jaime'nin içtiğiyle aynı marka bir bira ve kendisi için de bir Screwdriver. John'u en son gördüğü yere doğru baktı ama orada değildi. Gözleri odanın içinde gezinirken, sonunda onu bir bar taburesinin üzerinde oturmuş, birasını yudumlarken ve açıkça ona bakarken buldu. Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi ve içkisini ona doğru kaldırdı.

Jamie, John'u ya da gönderdiği içkileri fark etmemişti bile ve tiradına devam etti. Sarah bir kulağını açık tutup onu dinlerken asıl dikkati bardaki erkeğin üzerindeydi ve sanki sessizce takip ettiği bir avmış gibi onu izleyip bekliyordu.

Oynadıkları oyunun heyecanı karnının derinliklerine kadar işlemişti.

Sonra masalarında iki kovboy belirdi ve John dik oturup omuzları kaskatı kesilip gözleri ölümcül bir niyetle parlayınca oyun aniden daha yüksek bahislere tırmandı.

Adam harekete geçmedi ama Sarah yeni gelenlerden yaklaşık beş saniye içinde kurtulamazsa her şeyin biteceğini biliyordu.

Adamların ikisi de gençti, belki yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydılar, ikisi de uzun boyluydu ve ikisi de yakışıklıydı. Jaime bir saniye bile kaybetmeden onlara doğru gülümsedi ve tanıştırmaya başladı. İki adam oturmak için hareketlendi. Sarah bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Öyle görünse de görünmese de burada John'la birlikteydi ve bunu onlara bir an önce anlatması gerekiyordu.

"Burada biriyle birlikteyim."

Jaime ona baktı ve "Evet, ben," dedi. Sarah

kararlı bir şekilde, "Hayır, ben John'la

birlikteyim," dedi. "Ne? O burada mı?"

"Evet."

"Bana söylemedin." Jaime ona sert bir bakış fırlatıyordu.

"Gerek görmedim."

"Seni buraya kadar takip mi etti?" diye

sordu arkadaşı. "Evet."

"O bir sapık, Sarah."

"Hayır, gelmiyor, ona geleceğimizi söyledim. Onu ben davet ettim."

İki adam arkadaşlar arasındaki hızlı konuşmayı dinliyordu ve sonra içlerinden biri araya girdi. "Ben kimseyi göremiyorum. Sanırım seni yalnız bırakmamalıydı. Bana adil bir oyun gibi göründün."

"Ben adil bir oyun değilim ve ya hepiniz harekete geçersiniz ya da ben geçerim." Sarah ayağa kalkmaya başladı.

"Sarah, orada kal." Jaime ona en yakın olan adama baktı ve talimatlar vermeye başladı. "Biz dans edelim, arkadaşın da yürüyüşe çıksın, ne dersin?"

Bunun üzerine 'arkadaş' kolunu Sarah'ya doladı ve şöyle dedi: "Bulanlar, tutanlar. Ben burada kalıyorum. Zaten kimseyi görmüyorum." Sarah başını kaldırıp John'un masaya doğru yürüdüğünü görünce gerildi.

Omuzlarını sertleştirdi. Adamın yüzündeki ifade ölümcüldü ve kadın kan dökülmesini istemiyordu. Bütün bunlar çok saçmaydı, gerçekten. Bir dakika önce Dallas'taydı ve yaşayan en sakin adamla nişanlıydı ve bir dakika sonra, her nasılsa, Neandertal adama aitti. Boğazını temizledi ve adamın kolundan kurtulmaya çalıştı. "Dostum. Tam şurada. Çek şu lanet kolunu üzerimden."

John rekor sürede onun yanına ulaştı. Tam arkasında durmak için geldi. "Bırak. *Şimdi*."

Adam kolunu Sarah'nın omuzlarından indirdi ve ayağa kalktı. "Yap beni."

Sarah, John'un onun etrafından dolanıp adamın yüzüne birkaç santim yaklaştığında kıldandığını hissetti. "Az önce yaptım. Kaybol. Ona bir daha dokunma. Bir daha bu tarafa bakma bile, yoksa yemeğini bir gözlüğün içinden yiyor olacaksın.

IV. Beni anladın mı?"

"Beni kim yapacak? Sen mi?"

John uzanıp çocuğu boynundan yakaladı ve öne doğru itti.

Sarah'nın ateşi bir an yükseldi ve sonra damarlarında çılgınca kan dolaşmaya başladı. İki bar fedaisinin birdenbire ortaya çıkışını izledi. Biri John'u arkadan yakaladı, diğeri de çocuğu. İki adamı birbirinden ayırdılar.

John dişlerinin arasından tısladı ve hakaretini kendisini tutan fedaiye yöneltti. "Diego, önümüzdeki üç saniye içinde beni bıraksan iyi olur yoksa bu barı kapatırım ve hiçbiriniz iş bulamazsınız."

Sarah, adamın özür dileyen bir ses tonuyla John'u hemen bırakmasını izledi. "Sen olduğunu bilmiyordum dostum. Yüzünü görmedim."

John hâlâ çocuğu tutan diğer fedaiye döndü. "Bırak onu. Bununla ben ilgileneceğim."

Adam elini bıraktı ve çocuk kendini toparlamadan önce tökezledi. Sarah değişik tokuşun onu etkilemediğini görebiliyordu ve şimdi muhtemelen kiminle karşı karşıya olduğunu merak ediyordu.

Fedailerden biri konuştu. "Buradan gitsen iyi olur Nate. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Ne oluyor lan? Gitmem gerektiğini mi söylüyorsun? Peki ya bu pislik? Ben kendi işime bakıyordum--"

"Hayır, sık kafalı. Sen *benim işime* bakıyordun." John bir kez daha Sarah'nın arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. "İyice bak ve bir daha asla ona doğru bakma. O benim. Benim olanla oynarsan pişman olursun."

Bununla birlikte John onu ayağa kaldırdı ve Sarah'yı binanın arka tarafına doğru götürmeye başladı. Sarah kör bir pus içinde onu takip etti. John bir eliyle bileğini kelepçelerken diğer eliyle de Sarah'yı daha önce burada gördüğü zaman onu çektiği kapının önünde durdu. Hiç tereddüt etmeden kilide bir anahtar soktu, kapıyı açtı ve onu da kendisiyle birlikte içeri çekti.

Sarah ofisin kapalı ve kilitli kapısına dayandı ve onun nasıl erişebildiğini sorgulamayı düşünmedi. Sadece onun olduğunu biliyordu. Belli ki fedailerini kontrol edebilmesinin ve barı kapatmakla tehdit edebilmesinin yolu da aynıydı. Bunun parasıyla bir ilgisi vardı. Adam gövdesini ona doğru bastırıp elini bacaklarının arasına koyup ateşini avuçladığında bu düşünce aklından uçup gitti. Ağzı kulağına gitti ve derin, sıcak bir nefes verdi. "Bu şortu giymemeliydin bebeğim. Ben ellerimi uzak tutamıyorum, başkasının nasıl tutmasını bekliyorsun?"

Nefesini içine çekti ama cevap veremedi.

Ona doğru bastırđı ve ağzına doğru ilerleyerek onu derinden öptü, elleri şortunun düğmelerini açmak için hareket etti. "Sabırsızlanıyorum," diye homurdandı hırıltılı bir sesle. Düğmeler birer birer gevşedi ve sonra aşağı uzandı, malzemenin her iki tarafını da elleriyle yumrukladı ve şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı yırttı. Dizlerinin etrafına düştüklerinde, büyük, çizmeli bir ayağını kaldırdı ve bacaklarının arasına yerleştirdi, rahatsız edici malzemeye bastı ve yere itti. "İçinden çık."

Sarah körü körüne istediğı gibi yaptı ve yapar yapmaz, eli onun üzerindeydi, parmağı sıcak, ıslak açıklığının içinde kayıyordu. Parmağını onun içinde hareket ettirirken, ısı ona çarptı ve yumuşak bir şekilde inlemeye başladı.

Ağızı dudaklarından kalktı ve kulağına doğru ilerledi. "Burada olmasaydım ne olurdu sence?"

Titremeye başladı ve zar zor ayağı kalkabildi. "Yok bir şey. Ben halledebilirdim." Elleri titreyerek adamın yüzüne uzandı, onu tekrar kendisine çevirmeye çalışıyor, adamın ağzının tekrar kendi yüzünde olması için yalvarıyordu.

"Ama sana daha fazla dokunmadan önce değil. Ve bebeğim, bu kötü olurdu." Dili tekrar içeri kaydđ ve Sarah onun içine gömülü parmağından ve hala konuşmaya çalışmaya devam ederken paylaştıkları öpücükten sıcak bir telaş hissetti.

Ağızını kapattı. "Neden? Sen olsan ne yapardın?" "Onu öldürürdüm." Nefesi zor geliyordu.

Nefesi kesildi. "Ciddi ol."

Eli kızın çenesini sıktı ve dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırdı. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi ve dudakları tekrar onunkilerin üzerine düşmeden hemen önce, "Dostum hızlı bir ölüm isterdi, bunu garanti ederim," dedi.

Ağızını tekrar kapattı. "John--" Parmağı klitorisine gitti ve onu etkili bir şekilde susturdu.

Ağzının kenarını öperken, onun üzerinde daireler çizerek döndürdü. "Endişelenme bebeğim. Sen iyi bir kızdın," diye fısıldadı derin bir sesle,

hışırtılı bir ses.

"Öyle miydin?" Artık zar zor düşünebiliyordu. Adamın eli üzerinde sıcaktı, sıcak ıslak açıklığı ve klitorisi arasında ileri geri hareket ediyordu. İleri geri. Bu onu orgazma daha da yaklaştırıyordu.

"Mmmm-hmmm."

"Nasıl? Nasıl iyiydin?"

"Beni aradın. Burada olacağını haber verdin. İnsan neredeyse sana güvenebileceğini düşünüyor."

"Bana güvenebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bir bacağını omzunun üzerinden kaldırdı. Parmaklarıyla onu aralayarak ona baktı. Ona bakarken gözleri, parıldayan sıcaklığın karanlık işkence havuzlarıydı. "Sana güvenmek istiyorum. Hem de çok. O kadar kötü ki içim acıyor."

Kızın yayılmış kalçalarının arasına baktı ve Sarah göğsünden gelen gürültülü iniltiyi hissetti. Uzun bir parmağını içine sokarken dili klitorisine düştü.

Onu yaladı, dilini tekrar tekrar üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. Parmağı onun içinde hareket etti, vajinal duvarlarının etrafında dönerek ona derinlemesine dokundu. Oksijeni içine çekerek daha yüksek sesle nefes almaya başladı.

Adam başını ondan kaldırdı ve kadın gözlerini açtığında adamın kendisini izlediğini gördü. "Çok güzelsin. Çok güzelsin, Sarah. Seni çok istiyorum."

Sözleri kadının üzerinde yıkandı ve birden onu içinde istedi. "Buraya gel lütfen," diye yalvardı usulca.

Ayağa kalktı ve acele bir hareketle kot pantolonunu çıkarmaya başladı. Pantolonunu botlarına kadar indirdikten sonra onu kaldırmaya başladı ve içine girmeye hazırlanıyordu.

Onu durdurdu. "Prezervatif getir."

Adam dişlerini sıktı. "Sarah--"

"Lütfen. Lütfen John, seni içimde istiyorum."

John aralarına hiçbir şey girmeden onun içine girmeyi o kadar çok istiyordu ki. Çaresizce. Onun yumuşak etinin etrafını sardığını hissetmek istiyordu. Ama bu olmayacaktı. Bu sefer olmayacaktı.

Cebinden bir prezervatif çıkardı ve kendini onunla kılıfladı. Sadece saniyeler sürdü ve sonra onu kaldırdı, sırtını duvara dayadı ve onu üzerine indirdi.

Birleşmelerinin etkisi elektrik gibiydi. Adam ağzını onunkinin üzerine kapattığında kadın inledi. Ellerini poposunun altına koydu ve onu iyice ayırarak içine tamamen gömüldü. Sürekli olarak içine pompalamaya başladı.

Çok yumuşak, ıslak ve kaygandı. Sıkı, ateşli ve mükemmeldi.

Tanrım, kız onun için mükemmeldi. İlkel duygularının kontrolü ele geçirdiği ve beyninin kaybolduğu tünelden aşağı kaymaya başladığını hissetti. Ne söylediğini kontrol edemiyordu. "Seni çıplak becermek istiyorum."

Kollarında sarsıldı ve adam ıslak bir sıcaklığın daha etrafını sardığını hissetti. "Bana izin vermelisin bebeğim. Yakında. Seni tekrar tekrar becermek istiyorum. Prezervatifsiz. Benden asla kaçamayacaksın. Asla."

Sarah onun kollarında sarsılmaya başladı ve o da dünyasını sarsan bir orgazmı onu takip etti.

Ertesi sabah Sarah, John'un yavaş yavaş uyanmaya başlamasını izledi. Çoktan duş almış ve kahve yapmıştı. Mümkün olduğunca fazla uyumasına izin vermeye çalışarak, usulca yatağın yanına oturdu. Çarşaf John'un kalça kemiğinin üzerine kadar iniyordu ve John uyanmasa bile Sarah onun sabah ereksiyonunun kendisini selamladığını açıkça görebiliyordu.

İçinden küçük bir şeytanlık yükseldi ve yatağın başucundaki yarısı boş prezervatif kutusuna baktı. Şortunu ve külotunu çıkardı ve küçük kare bir paketi dikkatlice açtı.

Yavaşça, onu tamamen uyandırmamak için, çarşafı dikkatlice geri çekti ve bacağına onun üzerine kaydırarak, olduğu pozisyona geldi.

hayatın kendisi gibi arzulamaya başlamıştı. Nefesini tuttu ve prezervatifi adamın boyuna doğru yuvarladı.

Onun sarsıldığını hissetti ve artık tamamen uyanmış olduğunu anladı. Ama o hareketsiz ve sessiz kaldı ve kadın onun üzerine doğru kayd, sadece küçük bir ayarlamayla onun tamamını kabul etti. İcini çekti ve onun içinde sıcak ve derin bir şekilde zonklayan hissinden dolayı coşkuyla gözlerini kapattı.

Elleri adamın göğsüne indi ve yukarı, sonra tekrar aşağı kayd.

Elleri kalçalarına doğru uçu ve onu sıkıca kavradı, ama tek bir kasını bile oynatmadı.

Bir vuruş daha yaptı, sonra bir tane daha.

John, onun kontrolü elinde tutmasına izin vermeye çalışırken sessizce dişlerini sıktı.

Bu açıkça onun gösterisiydi ve istediğı şeyi almasını istiyordu.

Ama bu çok zordu. Yumuşak ve pürüzsüzdü, sıcak ve tatlıydı ve sabah ilk iş olarak tek yapmak istediğı, karnı yatağı bastırana kadar onu ters çevirmek ve sonra arkasından gelip onu çok sert ve hızlı bir şekilde pompalamaktı.

Kız eğilip onu okşamaya devam ederken kulağına fısıldamaya başlayınca düşünceleri parçalandı.

"John. Çok iyisin." Ayağı kalktı. "Çok ateşlisin." Kadın tekrar yere düştü ve adam ürpermesine engel olamadı. "Daha önce hiç senin gibi birine sahip olmamıştım." Bir vuruş daha yaptı. "Mmmm." Dudakları onunkilere yaklaştı ve sıyırdı, sonra kendini yukarı kaldırıp ellerini onun göğsüne dayadı ve ciddi bir şekilde ona binmeye başladı.

John gözlerini açtı ve onu izledi. Gözleri kapalıydı ve yüzünde daha önce başka bir kadında hiç görmediğı bir ifade vardı. Asla. O kadar güzeldi ki, uzanıp bir parmağını klitorisine bastırmaktan kendini alamadı.

Ondan başka bir sıcaklık dalgasının geldiğini hissetti ve çılgınca ona binmeye başladı, çıkardığı sesler kulaklarına en tatlı, en sıcak müzik gibi geliyordu. "Mmmm." Kızın ağzı bir çizgi halinde kapanmış, konsantrasyonunu kaybetmemişti.

Yüz hatları belirginleşti ve yüksek sesle inlemeye başladı, onu alevler içinde bırakacak kadar yüksek bir sesle.

Kalçalarını tuttu ve onu sarsmaya başladı. Çığlık atana ve vücudu sertleşene kadar onu aşağı yukarı salladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünde şaşkınlık ve huşu dolu bir ifadeyle ona baktı.

Ona sıkıca sarıldı ve gözlerinin derinliklerine dalarak ona katıldı ve uçurumun kenarından tatlı, tatlı bir unutuşa geçti.

Sekizinci Bölüm

John duştan çıktı, saçlarını bir havluyla kuruladı ve yatağın yanında durdu. Uzandı ve onun kışına bir şaplak attı, dikkatini çekecek kadar sert, acıtacak kadar sert. Nefes nefese kaldı, sıçradı ve arkasını döndü, nabızı adamın görebileceği kadar güzel, soluk beyaz boğazına doğru hızla atıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve temkinli bir ifadeyle onu izledi. "Kalk," sesi geceden kalma bir halsizlikle çıkıyordu.

"Tamam," dedi yavaşça ve ses tonunda bir soru

vardı. "Giyin. San Antonio'ya gidiyoruz."

"Neden?" diye sordu ona usulca.

"Oradaki özel bir klinikte bir doktorla randevumuz var. Acele etmemiz gerekiyor."

"Özür dilerim mi?" Kız sinirlendi ve ona üzgün görünmedi. "Ne için?" Sorusu çok sertti.

"Test yaptırıyoruz."

"Test mi?"

"Bana güvenmiyor gibi görünüyorsun ve bu övgüye değer olsa da bebeğim, sonsuza kadar devam edemez."

"Sonsuza dek mi?" diye sordu.

"Anlambilim, tatlım. Prezervatiflerden kurtulmalıyız. Bugün. Daha fazla beklemeyeceğim. Giyin hadi."

"Öylece--"

"Evet, yapabilirim. Ben *sadece* yaptım. Bu konuda bir şey duymak istemiyorum. Bunu bir kavgaya falan dönüştürmeyelim. Giyin hadi."

John onu izledi ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için bekledi. Her şeyin yolunda gitmesine ihtiyacı vardı. Her şeyin yolunda gitmesini istiyordu. Sonunda bacaklarını yataktan kaydırды ve ayakları yere bastı. Şifonyerinin çekmecesini açıp birkaç giysi çıkarırken onu gözünün önünden ayırmadı. Banyoya geçerken eşyaları önünde tuttu ve tüm bu süre boyunca onu izledi.

Sonunda içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve John rahatlama hissi veren kocaman bir nefes aldığını hissetti.

San Antonio'ya giderken pek konuşmadılar. John'un pek umurunda değildi. Sadece bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Tek umursadığı onu temiz bir sağlık raporuyla tatmin etmek, eve götürmek ve ona tamamen, fantastik bir şekilde, eversiz olarak dalmaktı. Yumrukları direksiyon simidinde kenetlenirken, zorlukla kontrol edilebilen ham bir sahip olma eylemi olacağı düşüncesinin tadını çıkarıyordu. Onu istiyordu, tamam. Hem de çok.

John bekleme odasında çok uzun gibi görünen bir süre oturdu. Kan tahlillerini çoktan yaptırmıştı, acil sonuçlar için fazladan para ödemişti ve şimdi ihtiyacı olan sonuçları almıştı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Sarah bu tür bir risk almayı düşündüğü ilk kadındı. Ve şimdi buna gerek yoktu.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve Sarah nihayet dışarı çıktı. Ona şöyle bir baktı ve bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bembeyazdı, hafifçe titriyordu ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını görebiliyordu.

Orada ne halt olmuştu öyle? Bir an için bile sonuçların negatif çıkmayacağını düşünmedi; nedenini bilmiyordu, mantıklı gelmiyordu ama kız açıklayamadığı bir bütünlük yayıyor gibiydi. Yirmi yedi yaşında olduğu doğrudu.

Bakireydi ama ondan yayılan tatlılık, cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi çirkin bir şeyin dokunamayacağı bir erdem gibi görünüyordu. Elbette bu düşünce tarzının mantıklı olmadığını biliyordu ama yine de öyleydi.

Kız ona doğru ilerlerken, zihni kızın bu kadar üzgün olmasının başka bir nedenini aradı. Lanet olası doktor onu incitmiş miydi? Onu üzecek bir şey mi söylemişti? O piçi öldürecekti - eğer onu incitmişse lanet olası lisansını iptal ettirecekti.

Titreyen bacaklarıyla adamın önünde durdu. "Sorun ne?" diye tısladı adam, kadının eline uzanırken.

Başını usulca salladı. "Hadi buradan gidelim."

"Sarah--"

"Lütfen, John. Arabaya bin." Kapıya doğru döndü ve yürümeye başladı. ondan uzaklaştı. Hesabı çoktan ödemişti, bu yüzden sandalyeden kalktı ve kapıyı onun için açık tuttu. Islak gözyaşları arasında yanından geçerken, onu rahatlatmak ister gibi görünen küçük bir gülümseme verdi.

Üzgündü ama ilk düşüncesi onu rahatlatmaktı. Bu da sistemine bir başka şok etkisi yapmıştı.

El ele arabaya doğru yürüdüler.

Kapıyı açtı, onu yerleştirdi ve klimayı sonuna kadar açtı. Aracı gölge bir ağacın altında duruyordu, bu yüzden içerisi çok çabuk serinledi. Park yerinden ayrılmak için harekete geçmedi ama kadının elini kendi elinin içine aldı. "Neyin var?"

Başını tekrar salladı ve ardından gözyaşları ciddi bir şekilde dökülmeye başladı. John tamamen şok olmuş bir halde onu izlerken elini kaldırdı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı. Nasıl tepki vereceğini, onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu ve onu incitmiş olabilecek meçhul kişiye karşı içinde büyük bir öfke yumağının oluşmaya başladığını hissetti.

Ona zaman tanımaya çok çalıştı ama bu onu öldürüyordu. Sonunda ona döndü. "Gerçekten yanlış bir şey yok. En azından yeni bir şey yok. Ben temizim." Gözlerinde dile getirmek istemediği anlaşılan bir soruyla ona baktı.

"Evet bebeğim, ben de temizim." diye cevapladı onun dile

getirilmemiş sorusunu. "Güzel."

"Yeni bir şey yok mu? Bu ne demek oluyor?" diye sordu onu tekrar yola getirmek için.

"Zaten burada olduğumuz ve Dallas'a döndüğümde yapmam gereken bir şey olduğu için gidip bir kadın sağlık kontrolü yaptırdım." Derin bir nefes aldı ve açıklamasına devam etti: "Düşük yaptıktan sonra D ve C yaptırmak zorunda kaldım. Ama ya evdeki doktorum ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu ya da bana söylemedi. Az önce tekrar hamile kalmamın zor olacağını öğrendim." Sesi titrerken dudağını ısırды ve yere bakarken parmaklarını birbirine geçirdi. "Belki de imkansız."

John 'düşük' kelimesini duyduktan sonra kulaklarında büyük bir uğultu başladı ve onun sözlerine zar zor konsantre olabildi. Cesurca kendini toparlamaya çalıştı ama bu şimdiye kadar yapmaya çalıştığı en zor şeylerden biriydi. Onu teselli etmek istiyordu, doğurganlık meselesi yüzünden üzgün olduğu için üzgündü, ama gerçekten hissedebildiği tek şey büyük bir kıskançlıktı. *Başka bir adamın bebeğine hamileydi.* Ne hissettiğine inanamıyordu. Bir gece önce Cut-n-Shoot'ta kızgın olduğunu biliyordu, o zaman kıskanç olduğunu da biliyordu. Ama dışarıda bir yerde bir adam olduğunu, onun karnına bir bebek koyan bir adam olduğunu düşünmek. Hissettiği kıskançlık neredeyse acı vericiydi; aslında bu kıskançlık hissinden çok yakıcı bir acıydı. Bu duygunun mantıklı olmadığını, delilik sınırında olduğunu ve en azından tamamen berbat olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Yani kadının bir geçmişi vardı, adamın da bir geçmişi vardı. Bundan kaçış yoktu.

Başını acımasızca kışından çıkardı ve çoktan yapması gerekeni yaptı. Onu kollarına aldı, sarıldı ve ağlamasına izin verdi.

Adam gömleğinden sızan gözyaşlarının nemini hissedene kadar onun omzuna yaslanarak ağladı. Hıçkırmaya başlayana kadar ağladı, bırakmazsa sağlığını tehlikeye atabileceğinden endişelenmeye başlayana kadar ağladı. Bir insan bu kadar çok gözyaşı dökerek susuz kalabilir miydi?

"Bebeğim, dur." Ellerini onun üzerinde gezdirerek sırtını okşadı.

Soluk soluğa bir nefes aldı ve ellerini kaldırıp gözlerini ovuşturdu. Beş kez düzenli nefes alıp verdi ve sonunda sakinleşti. Adam hâlâ onu tutuyordu ama şimdi sadece ona yaslanmıştı.

Kız üzgündü, biraz bekleyebilirdi ama bilmesi gerekiyordu. "Bana söylemek zorundasın." Sesini nazik tutmaya çalıştı ama öğrenecekti. "Şimdi değil ama sonra. Bunu söylemek seni daha iyi hissettirecek ve benim de bilmem gerek."

Gözleri tekrar onunkilerle buluştu ve aralarında sıcak bir şeyler geçti. Acısı yüzünden okunuyordu ama şu anda kontrolü elinde tutuyor gibiydi ve adam karanlık hislerini beyninin gerisine iterek onun neye ihtiyacı olduğuna odaklanmaya çalıştı. Bir çaresizlik duygusuyla sarsıldı; onu pençesinde tutan keder ham ve ilkeldi ve ona yardım etmek için gerekenlere sahip olup olmadığını bilmiyordu. Bunu onun için daha iyi hale getirmek, acısını bu kadar şiddetli hale getiren şeyi ortadan kaldırmak için derin bir ihtiyaç hissediyordu. "Hadi eve gidelim." Sesini eşit tutmaya, ona yaslanabilmesi için güç göstermeye çalıştı ama çabasının başarısız olmasından ve sesindeki azabı duyabilmesinden çok korkuyordu.

Başını salladı ve adamın kucağından geri çekildi, koltuğunda geriye yaslandı ve titreyen elleriyle emniyet kemerini bağlamaya başladı. Adam uzanıp onun için işi bitirdi ve ardından dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu.

Park yerinden geri geri çıktı, onları otoyola doğru yönlendirdi ve sonra konsolun üzerinden uzanıp onun elini tuttu.

Sarah yapmaları gereken konuşmayı ertelemek istemiyordu. Er ya da geç adamın bilmek için ısrar edeceğini biliyordu ve bunu bir an önce halletmek istiyordu. San Antonio'dan yaklaşık on mil uzaklaştıklarında konuşmaya başladı. "Yirmi üç yaşındayken evlendim." Adamın eli titredi ve kadın onu ele geçiren gerginliği hissetti ama bir şey söylemedi. "Greg benden sadece bir yaş büyüktü ve resmen ayaklarımı yerden kesti. Hikayenin kısa versiyonu, bir yıl içinde hamile kaldım ve ondan sonra beni aldatmaya başladı. Muhtemelen ondan da önceydi, bilmiyorum. Zor bir hamilelikti ve sonra beni yattığı kadın için terk etti. Stres ve her şey beni yakaladı ve bebeği kaybettim. Bebeğimi

Hamilelik o evlilikten gelen tek iyi şeydi ve o bebeği çok sevmiştim. Ama sanırım kısmet değilmiş."

Kadın adama baktı ve adamın yola bakarken yanağındaki tiki görebildi ve elini sıkı, amansız bir şekilde tutmaya devam etti.

"Çok üzgünüm, tatlım. Bebeğini kaybettiğin için çok üzgünüm." John içten içe kendine gerçeği sordu. Bebeği kaybettiği için üzgün müydü? *Tanrıya şükür, cevabı evetti.* Evet, bebeği kaybettiği için üzgündü. Bebeği kıskanmıyordu ve masum bir canın kaybı trajikti. Onu kızdıran, bebeği onun içine koyan adamdı. "O pislik seni aldattığına göre çıldırmış olmalı. Neden yapsın ki?" Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce ona baktı. "Seni her gece yatağına alabilecekken kim neden aldatır ki?"

Sarah onun retorik bir soru sorduğunu düşündü ve cevap vermeye çalışmadı. Adamın söyledikleri Sarah'nın içinde bir zevk hissi uyandırdı; adam her kelimesinde ciddiymiş gibi konuşuyordu.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için
üzgünüm bebeğim." "Teşekkürler," diye
yumuşakça cevap verdi.

"Soyadı ne?"

Sarah tekrar ona baktı ve aniden hoşnutluk hissinin yerini, konunun aniden değişmesi karşısında hafif bir panik hissi aldı. Neden bu soruyu sormuştu ki? Neden umursasın ki? Ve neden birkaç yıl önce, onu tanımadan birkaç yıl önce yaptığı bir seçim şimdi onu endişeyle dolduruyordu? Hayır, ona cevabı vermek istemiyordu.

Gözleri yoldan ayrıldı ve tekrar ileri kaymadan önce onu incelemek için birkaç saniye bekledi. Çenesi sıkıştı. "Bana adının McAlister olduğunu söyleme bebeğim. Bunu bana yapma."

Sertçe yutkundu. "John--"

"Sarah, söyleme."

Kadın sessiz kaldı ve adamın elini saçlarında gezdirmesini izledi.
Yüzü taş kesilmişti ve sonra direksiyonu sıkıca kavradı.

ölüm tutuşu gibi görünüyordu.

"Özür dilerim. O zamanlar seni tanımıyordum, böyle bir şey beklemiyordum--"

"Neden? Hangi lanet sebepten dolayı onun adını saklıyorsun?" Ses tonundaki öfke açıkça duyulabiliyordu.

"Bu kulağa çok sığ gelecek. Bunu söylemekten neredeyse nefret ediyorum." "Bana sadece gerçeği söyle. Nedenini bilmek istiyorum."

"Bunu onu kızdırmak için yaptım, başka bir nedeni yoktu. Bana ihanet etti, aldattı

Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etti ve iş başa düştüğünde otomatik olarak kızlık soyadıma geri döneceğimi düşündü. Büyük bir kavga ettik ve yeni kadınının onun soyadını taşımamı istemediği ortaya çıktı ve ben de inadına soyadımı sakladım. Tamamen inat. İkisini de kızdırmak için. İşte görüyorsunuz; benim açımdan hoş bir şey değildi ve yaptığımdan gurur duymuyorum."

"Şimdi değiştirebilirsin." Alçak, kontrollü bir sesle önerdi.

"Yapabilirim, ama neden? Okulumdaki herkes bu isimle tanınıyor, bu sadece bu geç tarihte karışıklığa neden olur. Herkes yeniden evlendiğimi düşüncek ve o zaman büyük bir açıklama yapmak zorunda kalacağım. Bu zorluğa ihtiyacım yok."

"Bundan hoşlanmadım."

Sarah gözlerini kapadı ve tekrar onu ikna etmeye çalıştı. İsteddiğini elde edemeyen bir çocuk gibi davranıyordu. "Bu geçmişin bir parçası, John. İkimizin de bir geçmişi var. Senin de bir geçmişi var." Derin bir nefes aldı ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Daha önce evli olduğumu biliyorum. Ve karın için çok üzgünüm. O öldüğünde cehennemi yaşamış olmalısın ama--" Sözleri azaldı.

"Ama ne?"

Kadın sessiz kaldı ve sadece başını salladı.

"Ama ne, Sarah?" diye daha hararetli bir şekilde sordu.

"Ama onu ne kadar sevmiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. O öldükten sonra nasıl bu kadar uzun süre ona sadık kaldığını. Bu beni-- bu beni

Ne kaybettiğini bilmek içimi acıtıyor ama aynı zamanda bunu kıskanmak da beni çok kötü hissettiriyor. Bu yüzden bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Gözlerini yoldan ayırmadı ama hemen fren yaptı ve bankete yanaşıp ona döndü. "Bütün bunları nereden duydun?"

Arkadaşının adını söylemek istemedi. Onun için zaten hassas bir noktaydı ama başka seçeneği de yoktu. "Jaime."

"Jaime yanılıyor, tatlım. Çok fazla dedikodu dinliyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Söylenti bu mu? O kadar teselli bulamamışım ki çiftliğime çekilmişim. ve kadın nüfusu dışladınız mı?"

"Evet."

Ağzı sertleşti. "Bu doğru değil bebeğim. Sarah, benim evliliğim düşündüğün gibi değildi. Mükemmel değildi, hiç değildi. Aldatılan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Tekrar düşün. Monica beni en iyi arkadaşım ile aldattı. Aynı zamanda iş ortağımdı. Bana en yakın iki kişi tarafından ihanete uğradım." Ne anlattığını anlayıp anlamadığını görmek için onu dikkatle izledi. "Bilmediğin çok şey var. Kahretsin, kimse bilmiyor. Alkolikti ve hap bağımlısıydı. O kaza geçirdiğinde ben çoktan boşanma davası açmıştım. Onun anısına sadık kalmıyordum, Sarah. Seksten uzak durdum çünkü babasına saygı duyuyordum. Babası öldüğünde yıkılmıştı, Monica onun tek çocuğuydu ve benden başka kimsesi yoktu. Boşanma davasının sürdüğünü bilmiyordu ve o öldükten sonra, etrafta bir erkek kedi gibi koşturarak onu daha fazla incitme riskini göze alamazdım. Bunu yapamazdım."

Koşarken kurduğu diyalog aniden durdu ve onun tepkisini bekledi. Kadın onu yakından izliyor, gözleri yüzünde geziniyordu. "Sendeki bu değişikliğe ne sebep oldu?"

Kaşlarını çattı. "Ne değişti?"

"Jaime senin bir an için münzevi olduğunu, bir an sonra ise-- sen-- olduğunu söyledi." Kelimeleri bulamadığında ya da konuşmayı reddettiğinde sözleri durdu. Ama onun ne istediğini biliyordu.

"Babası öldü."

"Sebebi bu mu?"

Kızın elini tuttu ve parmaklarını konsolun üzerinde onunkilerin arasından geçirdi. "Evet. O öldü ve artık benim davranışlarımdan zarar görmeyecek."

Sarah deri koltuğa daha da gömülürken tedirginlik onu sardı. O kadar çok duygu hissediyordu ki, hepsini içine almak zordu. Kafasının içinde bir uyarı sesi ona dikkatli olmasını söylüyordu. Bu kadar hızlı hareket etme. Ona bu kadar derinden ve bu kadar çabuk aşık olma. Ama kendini bundan korumak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Adamın içinde ölmüş karısının özlemine çekmediği için aşırı derecede rahatlamıştı. Onun incinmiş olmasına da aynı derecede üzülmüştü. Birinin bu güzel, verici adamın güvenini alıp paramparça etmesine ve onu şu anda olduğu gibi neredeyse soğuk, hesapçı bir insana dönüştürmesine. Aldatılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Dudakları aralandı ve hiç düşünmeden konuştu: "Seni asla böyle incitmezdim."

Parmakları kızın parmaklarında kenetlendi. Adamın bakışları dudaklarına kayd ve aynı hızla tekrar gözlerine geldi. Bakışları onunkilerle çarpıştı ve birbirine karıştı. "Bunun doğru olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Tabii ki doğru," diye fısıldadı.

Konsolun üzerine eğilerek, başparmağı elinin arkasını okşarken dudaklarına bir öpücük bıraktı. "Hadi seni eve götürelim, bebeğim. Zor bir sabah geçirdin."

Sarah eve dönüş yolculuğunun geri kalanında uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Ama uyumuş olmalıydı çünkü motorun yumuşak sesi kesildiğinde uyandı. Gözlerini açtı ve doğrulup kendini araçtan inmeye hazırladı.

Etrafına bakıp adamın onu nereye getirdiğini görünce parmakları emniyet kemeri muhafazasının üzerinde dondu.

Evine.

Ona doğru baktı ama adam ona bakmıyordu; çoktan kapısını açmış ve sıcak güneşe doğru adım atmıştı. Daha önce

Beyninin tam olarak çalışmasını sağlamak için bile, yolcu kapısına doğru yürüdü ve onun için açıyordu.

Gözlerinin içine bakmadı, ona hiçbir şey söylemedi, sadece uzanıp emniyet kemerini çözdü ve inmesine yardım etmek için elini tuttu.

Neden bunun bir anlamı olduğu hissine kapılmıştı? Aralarında geçen onca şeyden sonra onu şimdi evine getirmesinin neden bariz olanın ötesinde bir anlamı olduğunu düşündü? Kızın eli onun elini sardığında nabzı hızlandı ve onu evin içine kadar takip etti.

"John--"

"şimdi olmaz."

Onu içeri götürdü ve oturma odasındaki bir sandalyeye oturtuktan sonra mutfağa doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Beth, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle John'un arkasından odaya girdi. "Tamam. Öğleden sonra izinliyim." antasını omzuna astı ve doğrudan Sarah ile konuştu. "Fırında rosto ve sebze var. Isıyı yeni düşürdüm. Tek yapman gereken saat altıda fırını açmak ve pişmiş olacak. Siz eğlenmenize bakın; ben eve gidiyorum."

Sarah kendini sudan çıkmış balık gibi hissetti ve zar zor başını sallayıp "tamam" diyebildi.

Kapı diğer kadının arkasından kapandı ve Sarah, John'un pencereye gidip perdelerden Beth'in uzaklaşmasını izlemesini izledi. Eli yanına düştü ve perdeler tekrar yerine oturdu.

n kapıya doğru yürüdü, kilidi sürgüledi ve sonra Sarah'ya döndü. Ona doğru yürüdü ve elini uzattı.

Gözlerini ona kaldırdı ve ne hissettiğini okumaya çalıştı. Ona uzanmamıştı, her zaman yaptığı gibi elini tutmamıştı. Onun kendisine bir şey vermesini, kendi rızasıyla, kendi zgr iradesiyle bir şey vermesini beklediği fikrine kapıldı. Kafasında alarm zilleri almaya başlayınca yavaşça uzandı ve elini onun eline koydu.

Titreyen eli John'unkine uzandığında tatmin, saf ve basit bir şekilde John'un sisteminden erimiş bir nehir gibi aktı. Kız çok yumuşak, çok tatlıydı ve John onu tamamen kendine istiyordu. Bunun bencilce olduğunu biliyordu ama pek de umurunda değildi. Kız *onu rahatlatıyordu*. Ve bunu bir gerçek olarak kabul etti.

Birlikte uyumaya başladıklarından beri, içinde yanan ateşler düşük bir seviyeye indi ve içinden huzur gibi hissettiren bir sarmal geçti. Onun evindeki varlığı bile ona sorgulamayacağı bir memnuniyet veriyordu. Sadece bu hissin orada olduğunu biliyordu. Ruh halinin değiştiğini ve neredeyse neşeli hale geldiğini hissetti ve şu anda bunu aşabilecek tek şey onun altında çıplak olmasıydı.

Bu düşünceyle onu sandalyesinden çekti ve yatak odasına götürmeye başladı. Daha önce hiç girmediği bir odaydı, ama birdenbire onu şaşırtan bir şiddetle orada olmasını istedi.

Kapıyı kapatma zahmetine girmedi; burada yalnızdılar ve ön kapı kilitliydi. Onu yatağa götürdü ve kendisine doğru çevirerek gömleğinin önündeki düğmeleri çözmeye başladı.

"John--"

"Şşş."

Onun dudağını ısırıldığını gördü ve gömleğini tamamen açılana kadar araladı. Gömleği omuzlarından itti ve sütyeninin klipslerini açarak yere düşmesine izin verdi. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde çıplak bırakma dürtüsü vardı. Kız onun kanında bir ateş gibiydi ve bunu bastırmanın tek yolu ona yakın olmaktı. Kadın kollarında titriyordu ve adam yatağın kenarına oturup bacaklarını iki yana açtı ve onu kollarının arasına aldı.

"Sarah."

Ellerini başının arkasına götürdü ve parmaklarını saçlarına doladı. "Ne?" diye sordu usulca.

"Bebeğim, seni istiyorum." Ellerini yukarı kaldırdı ve her bir avucunun içine sert, küçük bir tümsek aldı ve onun yumuşak ağırlığını hissetti.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Hayır, demek istediğim seni gerçekten istiyorum. Bugün yaptıklarımız, girdiğimiz testler, bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözleri sanki bir cevap arıyormuş gibi onunkileri aradı. "Hayır."

"Bu benim olduğun anlamına geliyor. Birlikte olduğumuz anlamına geliyor. Sana benden başka kimse sahip olamaz ve ben de senden başka kimseyi istemiyorum."

"Benden bir taahhütte bulunmamı istiyorsunuz."

"Hayır. Sana artık kararlı olduğumuzu *söylüyorum*. Tartışma ya da şüphe zamanı sona erdi. Her hafta sınanamayız. Sen bana güvenmelisin, ben de sana güvenmeliyim."

"Tamam."

"Bu kadar

kolay mı?"

"Kolay olduğunu söylemedim. Ama sana inanıyorum."

Okşayıcı bir hareketle saçlarını omuzlarının üzerinden itti. "Çok tatlısın. Seninle ilk tanıştığımda ne kadar tatlı olabileceğin hiç aklıma gelmemişti. Tek düşünebildiğim bir şey vardı ve utanarak söylüyorum ki o da tatlılığın değildi." Elleri onun teninin saten pürüzsüzlüğünü okşadı. Ellerini sırtında gezdirdi ve ona sarıldı.

Ona sarıldı ve yanağını başının tepesine yaslarken yumuşak nefesinin saçlarını karıştırdığını hissetti. Gözlerini kapadı ve onun hissini her santimini kuşatmasına izin verdi. Zorlukla nefes aldı ve "Bana hissetmeye hakkım olmayan şeyleri hissettiriyorsun" diye fısıldadı.

Adam kızın poposunu elleriyle sıktı. "Bu nasıl? Ne gibi şeyler?"

"Şeyler. Kadınların sakladığı ve erkeklerin tepelere kaçmasına neden olan şeyler."

Bu ima ona zevk verdi. "Her şey yolunda bebeğim. Ben halledebilirim. Bana güven, ben her şeyi hallederim. Seninle ilgileneceğim."

Sarah onun ellerini, dokunuşunu hissetti ve sadece cinsel farkındalığı aşan bir sıcaklık havuzuna indi. Adam onu kendine doğru çekti. Paylaştıkları öpücük nefes kesici ve büyüleyiciydi.

Ayrıldı, ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkardı ve sonra onu tekrar kollarına aldı. Pantolonunu bacaklarından aşağı itti ve birbirlerine sarıldılar, öpüştiler, okşadılar, birbirlerini daha derin, yeni keşfedilmiş bir şekilde öğrendiler.

Adam onu yatağa yatırıp hızlı bir hamleyle içine aldığında Sarah gözlerini kapadı ve aralarında derin bir sıcaklık ve yakınlık oluştu. Bu, talihsiz evliliğinde bile daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu ve adamın böylesine güçlü duygular uyandırabileceğini bilmek onu hem dehşete düşürüyor hem de için için yanan cazibenin doruklarına çıkarıyordu. Korkunun zihinlerinin ve bedenlerinin birlikteliğini bozmasına izin vermedi ve onu bir kenara iterek sadece paylaştıkları yakınlığa odaklandı.

Her vuruş bir zevk, beklenti ve adını koymayı reddettiği ateşli bir duygu dalgası getirdi. Ellerini yüzüne doladı ve çenesini kaldırdı. "Gözlerini aç."

Sarah bunu yaptı ve tam olarak hissettiği şeyin onun gözlerinden yayıldığını gördü. Keskin, inkar edilemez bir rahatlama içinden geçti ve belinde titreşen baş döndürücü zevkle harmanlandı.

Gözleri birbirine kenetlenirken bir vuruş daha yaptı. "Gitmeni istemiyorum. Dallas'a geri dönmeni istemiyorum," dedi hırıltılı, arzu dolu bir sesle.

Adamın şefkatli beyanı karşısında şok geçirdi ve baştan çıktı. Beynini bulandıran tutku sisi içinde bir cevap bulmaya çalıştı ama adam cevap beklemedi ve dudakları tekrar onunkilerin üzerine kapandı.

Adam tekrar kızın içine doğru itti ve vücutları nihai kurtuluşu aramak için birlikte gerilirken, kız adamın vücudundan yayılan ham duygularla övündü ve yarının getirebilecekleri için onu güven verici bir coşku duygusuyla doldurdu.

Dokuzuncu Bölüm

Yazın sıcak günleri Sarah'nın rahat edemeyeceği kadar çabuk geçti. Sözsüz bir anlaşmayla, ne o ne de John yazın sona erdiğinden ya da Sarah'nın hâlâ gitmeyi planladığından bahsetmediler. Bir kez hariç

John yatakta bir daha kalacağından hiç bahsetmedi ve o da bu konuyu açmaktan çok korkuyordu. Her günü yaşamaya, John her akşam onu almaya gelmeden önce gün boyunca evinde geçirdiği saatlerin tadını çıkarmaya çalıştı.

Test için San Antonio'ya geldikleri günden beri Sarah her geceyi onunla birlikte çiftliğinde geçiriyordu. Adam onun geceleri araba kullanmasını istemiyor gibiydi ve Sarah da bunu pek umursamıyor, onun şoförlüğünü yapmanın tadını çıkarıyordu. Onun vakfı için çalışmak gününün bir saatinden fazlasını almıyordu ve içinden bir ses ondan faydalandığını söylüyordu. Umutsuzca ona huzurevini ne zaman konuşabileceklerini sormak istiyordu ama tekneyi sallamak istemiyordu. Ona zaten gülünç miktarda para ödüyordu ve aralarında yavaş yavaş gelişmekte olan kolay arkadaşlığın önüne hiçbir şeyin geçmesini istemiyordu. Gerçekten de adamın daha önce koyduğu kurallara göre oynamaya çalıştığını fark etti; iki konuyu ayrı tutmaya çalışıyordu.

Top Hill için hedeflerini gerçekleştirmenin başka yollarını düşünmeye başladı, ancak daha önce olduğu gibi boş çıkmaya devam etti.

Onu birkaç kez kasabadaki lokantaya yemeğe götürmüş ve yavaş yavaş arkadaşlarıyla tanıştırmaya başlamıştı. İlk olarak Janie ve Brian Canton'la tanıştı. Brian uzun boylu ve sessizdi; ısıltılı ve hayat dolu karısının tam tersiydi. Janie, Sarah ve John'la ilk kez yüz yüze geldiğinde, yüz ifadesinde öyle bir ilgi vardı ki, bu Sarah'yı neredeyse eğlendiriyordu. Kadın bir süre öylece baktı ve sonra gülümseyerek onları bir sonraki hafta sonu vereceği partiye davet etti.

Sarah ona teşekkür etti ve diğer çift gittikten sonra John onun elini tuttu. "Janie her zaman parti verir. Bu onun olayı. Gitmemize gerek yok."

"Benim için fark etmez. Kulağa eğlenceli geliyor."

Ve Sarah partide elinde bir kadeh şarapla Janie ve Janie'nin yetişkin yeğeni Elaina Vega ile çevrelenene kadar kulağa eğlenceli geliyordu. Sarah'nın

İki kadın John'u kelimenin tam anlamıyla 'kovalamıştı' ve şimdi onu o kadar da kurnazca sorgulamıyorlardı.

"Sadece yaz için mi buradasınız?" Elaina sordu.

"Evet. Dallas'ta matematik öğretmeniyim." Sarah, kendisini inceleyen iki kadına herhangi bir düşmanlıkla değil, tam olarak gizleyemedikleri bir spekülasyonla baktı.

"Bu bir ilk. John daha önce partilerime hiç kadın getirmemişti," dedi Janie gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" Sarah diğer kadınların sesindeki şaşkınlığı duyabildiğini biliyordu.

"Gerçekten mi? Nerede tanıştınız?" Elaina sordu.

"Kasabadaki bakkal. Benzin pompalamama yardım etti."

"Benzin pompalamaktan nefret ederim," dedi Janie.

"Raul ile evlendiğimizden beri benzin pompalamak zorunda kalmadım," diye ekledi Elaina

Sarah'ya şeytani bir sırıtış gibi görünen bir şeyle. O da gülümsemekten kendini alamadı.

Sarah şarabından bir yudum aldı ve biraz daha bilgi vermeden önce diğer iki kadın arasındaki atışmanın tadını çıkardı. "Şu anda onun vakfını yönetiyorum."

"Ne vakfı?" Elaina sordu.

"Bir hayırseverlik vakfı kurdu ve ben de yöneticisiyim."

"Parasının sorumluluğunu sana mı verdi?" Janie yeğenine dönerek sordu ve iki kadın arasında bir bakış geçti.

"Ne?" Sarah ne düşündüklerini bilmek istiyordu. "Hayır, önemli bir şey değil. Sadece John-- o iyi, o--"

Janie ne diyeceğini bilemezken Elaina araya girdi: "Kadınlar John'la yakınlaşmaz. Biriyle çıkmıyor -tam olarak- ve Janie ile ben muhtemelen onun kadın arkadaşlarına en yakın kişileriz. Bunun nedeni de kocalarımıza saygı duyması. Sizi buraya getirmesi bizim için bir şok oldu.

içeri--" Elaina'nın sözleri aniden sona erdi çünkü o da belli ki ne düşündüğünü dile getiremiyordu.

"Bir ilişkimiz olduğunu mu?" Sarah sordu.

"Evet," dedi iki kadın hep bir ağızdan. Sonra Janie açıklığa kavuşturmak için sordu: "Hepiniz öylesiniz, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

Elaina ve Janie onun cevabı karşısında gülümsediler. "Kızım, sen kimsenin başaramadığını başardın, bir ilişki içinde olduğunu söyleyebilirim. Seni partilerimden birine getirdi ve parasını sana emanet etti. Ve şimdi bakma ama adam gözlerini senden alamıyor."

Janie'nin sözleri üzerine üç kadın da John'un Elaina'nın kocasıyla konuşurken durduğu yere baktı ve Sarah Janie'nin haklı olduğunu gördü. John, Raul'u dinlerken onu izliyordu, bardağı havada asılı duruyordu, sanki aklından çıkaramadığı bir düşünceye kapılmış gibiydi.

Sarah, beklentinin ürpertisi omurgasından aşağı inerken ona küçük bir gülümseme verdi.

John'un gözleri bir an için Sarah'dan ayrıldı ve gerçek bir dosta en yakın olan adama dönüp baktı. "Az önce ne dedin sen?"

"Onunla evlenmen gerektiğini söyledim."

John düşündüklerine engel olamıyordu. Sarah için hissettiklerinin güçlü olduğunu biliyordu. Onun da kendisiyle aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Ama evlilik? Bunu daha önce bir kez berbat etmişti ve belli ki Sarah da öyle. Tekrar deneyebilirler miydi? Tekrar denemeliler miydi yoksa bu zaten sahip oldukları şeyi tamamen mahveder miydi? Bunları düşünürken bile bir zevk nehri ve kahrolası bir memnuniyet duygusu hissetti. Ve şimdi burada Raul Vega vardı ve ona evlenmesini söylüyordu. Bunu kim düşünebilirdi ki? "Neden böyle bir şey söyledin?"

Raul John'u inceledi ve bir açıklama yapmaya çalıştı. "Çünkü gözlerindeki bakışı tanıyorum. İçinden geçen saplantıyı tanıyorum.

Kan. Onu tanıyorum çünkü her gün aynaya baktığımda onu görüyorum." Raul ona her şeyi anlatan bir bakış fırlattı. "Sen de benim gibi kötü durumdasın. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, acın da o kadar çabuk diner."

"Acı geçiyor mu?" John bunun bir ıstırap olduğunu kendi kendine kabul etti. Onu terk etme düşüncesi, yüzlerce mil uzakta olmak, muhtemelen başka biriyle çıkmak, başka biriyle *yatmak* saf bir acıydı. Dişlerini sıktı.

"Evet, ıstırap geçiyor. Temelli olarak senin çatın altında yaşamaya başladığı ve Teksas Eyaleti'nden noter onaylı mülkiyet belgelerini geri aldığı anda," dedi Raul ölümcül bir ciddiyetle.

John ağzının yarım bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Mülkiyet belgeleri mi? Bununla sana şantaj yapabilirim, dostum."

"Hayır. Elaina kime ait olduğunu biliyor. Bundan hiç şüphen olmasın." "Doğru. Kimin kime ait olduğunu bildiğimden oldukça eminim," dedi John. "Kimin."

"Her neyse."

Raul sırtıttı ve birasından bir yudum aldı. "Cidden ama. Ne zaman Dallas'a dönmekten bahsetse çözülecekmiş gibi hissettiğini söylemiştin. Onu çoktan kendi evine taşımışsın bile."

"Evet."

"Onsuz uyumak zorunda kalacağını düşünmek seni çok mu rahatsız ediyor?" Raul sordu.

"Evet."

"Onu başka biriyle düşündüğünde sinirleniyor musun?" "Evet."

"O kadar kızgınsın ki, eğer bir şey yapmazsan kanın kaynayacakmış gibi hissediyorsun.
diğer adama vurdun
mu?" "Evet."

"Ve onu güvende tutmak için her Şeyi tüketen bir ihtiyaın var mı? Hiçbir Şeyin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak mı?"

"Evet."

"Peki o seninmiŐ gibi hissediyor musun ve öyle kalması için her Şeyi yapar m ı s ı n ?"

"Evet."

"Peki, bu yapman gereken bir Şey mi? Onu senin tutmak için mi? Onu zincire vurmalsın." Raul, John'u elik bakıŐlı bir doğrulukla izledi. "Onunla evlenmelisin."

John arkadaşının bir bira daha içmesini ve dikkatinin Elaina üzerinde yoğunlaŐtıėı  kadına bakmasını izledi.

Raul çok basitmiŐ gibi anlattı. Ama John o kadar emin değildi. "Sence benimle evlenir mi?"

Raul'un i gözlemi aniden sona ermiŐ ve John'un çok iyi tanıdığı normal kiŐiliėine geri dönmüştü. "Bilmiyorum. O irkin suratınla mı? Őüpheli."

"Pislik."

Raul gözlerini karısından ayırmadan, "Bedenen," diye onayladı.

Bir hafta daha geçti ve Sarah kalan zamanı sadece hafta olarak değil gün olarak da saymaya başladı. Temmuz bitmek üzereydi ve Ağustos hızla yaklaŐıyordu. Yaklaştıkça kendini daha da hasta hissediyordu.

John'a aşık olduğuna dair aklında çok az Şüphe kalmıştı. Ve daha önce hiç olmadığı bir Şekilde aŐıktı. SeviŐtikleri ve John'un ona gitmesini istemediğini söylediği o an dışında, kalmasıyla ilgili başka hiçbir Şey söylenmemiŐti.

Jaime'nin, John'un bir daha asla evlenmek istemediğini duyduğunu söylediğini zihninde tekrar tekrar canlandırdı.

Sarah da Dallas'taki işini aşk ve bağlılıktan başka bir şey için bırakamazdı.

Finansal güvenceye ihtiyacı vardı ve Dallas'taki işi ona bunu sağlıyordu. John'un sağladığı bir işi vardı ama aynı şey değildi. John'un yatağında uyuduğu için elde ettiklerinin dışında sigorta ya da başka bir avantaj sunmuyordu. Ve bunun sonsuza dek süreceğine güvenemezdi. Eğer kavga ederlerse ya da ayrılırlarsa, muhtemelen işi bırakmak zorunda kalacaktı. Böyle bir durumda onun için çalışmaya devam edebileceğini düşünemiyordu.

Midesi sürekli düğümleniyordu çünkü yazın sonuna yaklaştıkça daha çok endişeleniyordu. Ona birkaç kez onu sevdiğini söylemeye çok yaklaşmıştı. Ama bir şey onu hep durdurmuştu. Muhtemelen bir kadının bir erkeğin peşinden koşmaması gerektiğini söyleyen o eski fikirdi. Belki aptalcaydı ya da yanlıştı ama elinde değildi ve her zaman ağzını kapalı tuttu. Eğer o kendisini sevmiyorsa, kendisini de sevmesini istemiyordu ama zaten hep böyle değil miydi? Birinin bunu ilk ortaya koyan kişi olması gerekiyordu.

Ona değer verdiğini biliyordu. Hatta ona derinden değer verdiğini söyleyecek kadar ileri gitti. Gözlerinde her zaman belirli bir bakış vardı, ona belirli bir şekilde dokunuyordu, geceleri kollarındayken daha rahat nefes alıyor gibiydi.

Ama bu aşk mıydı?

Şehvet kesinlikle daha fazla bir şeye dönüşüyordu. En azından onun tarafında.

Ve Dallas'a geri dönmek istemedi.

O kadar ki bunu düşünmek bile kalbinde bir delik açıyordu.

Aklı karmakarışık bir halde, yan masanın üzerinde çalan cep telefonuna baktı. Telefonu eline aldı ve kaşlarını çatı. Randall onu neden şimdi arasın ki?

John, Del Rio'daki müzayededen getirdiği düveleri boşaltmayı bitirdi. Yol çok uzun sürmüştü ve çok yorgundu. Kirli ve terliydi de. İşini sattıktan sonra bir hobi olarak başladığı çiftçilik hızla büyüyordu. Ölçeklendirmesi gerekiyordu

geri dönmek, operasyonunun boyutunu artırmak değil. Sorun şuydu ki, o çalışmaya bağımlıydı. Meşgul olmak için can atıyordu ve hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı bilmiyordu.

Aklı kadınına gitti. Bir duş ve Sarah istiyordu, sırayla.

Bu sırayla değil ama onu altına çekmeden önce duş aldıracaktı. Geceyi Del Rio'da geçirmeyi beklemiyordu, yoksa onu da kendisiyle gelmesi için ikna etmeye çalışırdı. Ama gitmek konusunda tereddütlü görünüyordu, sanki canını sıkıan bir şey vardı ve onu zorlamak istemiyordu.

Bu yüzden tek başına gitmiş ve tüm evrakları düzenleyemeden bir gece boyunca orada mahsur kalmıştı.

Arka kapıyı çarparak geçti ve Beth'in fırından bir kek çıkardığı mutfığa girdi. "Sarah nerede?"

"Peki sen nasılsın, John?"

"Ben iyiyim." Derin bir nefes aldı ve sabırsızlığını sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Evde olmak güzel, Beth. Sarah nerede?"

"O gitti."

"Ne kadar önce?"

"Yaklaşık üç saat önce."

"Çabucak bir duş alıp onu almaya gideceğim. Akşam yemeğinde ne var?"

Beth yüzünü ona döndüğünde John durdu. Kadının ifadesi omurgasından aşağı bir panik sarmalı gönderiyordu. "Evde değil, John. O telefonu aldıktan sonra aceleyle Dallas'a gitti. Bunu bildiğini sanıyordum."

John, ağzı alaycı bir çizgiyle bükülürken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. İçini bir boşluk duygusu kapladı. "Hayır. Ne telefon görüşmesi? Onu kimin aradığını biliyor musun?"

"Randall adında biri. O kadarını duydum. Ama tüm bildiğim bu. Bana Dallas'a gideceğini söyledi ve hepsi bu kadar."

John, keskin ve ilkel bir acı göğsünün olduğu bölgeden yayılıp tüm vücuduna yayılırken dişlerini sıktı. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sanırım ben yokum ve Randall var."

"Saçmalık. Bana bunu söyleme. O kadın seni seviyor. Bunu herkes yüzündeki burun kadar net görebilir."

"O beni sevmiyor. Sevseydi, ona öylece kaçıp gitmezdi. Ayrıca, beni sevdiğini bana hiç söylemedi." John bunları hizmetçisine neden anlattığını bilmiyordu. Sarah onu tamamen mahvetmişti. Daha önce hiç ihtiyaç duymadığı insani duyguları arzulamasına neden olmuştu. Ve şimdi de lanet olası hizmetçisine açılıyordu. Hay sikeyim. Berbat durumdaydı.

Beth ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Ellerini kalçalarına koydu ve "Peki ona kaç kez onu sevdiğini söyledin?" diye sordu.

"Hayır," diye olabildiğince kısa ve öz bir şekilde cevap verdi John, kontrolünü geri kazanmaya çalışarak.

Beth gözlerini göğse doğru devirdi. "Bunu nasıl bildiğimi merak ediyorum?" Adama ters ters baktı ve adam bir şey söylemeyince devam etti: "Ama onu seviyorsun, değil mi?"

Hizmetçisine bakarken gözleri yarıklara dönüştü. "Bu seni hiç ilgilendirmez, Beth."

Bir anda uzandı ve elindeki tahta kaşıkla ona vurdu. John şok içinde kaskatı kesildi. "Peki. Bana cevap verme. Ama lanet olası inatçı kendine cevap ver. Onu seviyor musun, John? Çünkü eğer seviyorsan, onu aramalısın. Hemen. Neden gittiğini öğren. Biliyor musun, eğer kafanı bir saniyeliğine kışından çıkarırsan, yardıma ihtiyacı olabileceği aklına gelebilir. Kötü bir şey olmuş olabilir."

Hizmetçisinin sözleri onu kendine getirdi. Lanet olsun. Şimdi hangisi daha kötü olurdu? Onu başka bir adam için terk etmesi mi? Ya da

Dallas'a geri dönecek kadar onu üzecek kötü bir şey mi oldu? Onu tehlikeye atabilecek bir şey?

Daha fazla zaman kaybetmedi ve cebinden cep telefonunu çıkardı. Evden hızla çıkarken hizmetçisine seslendi: "Seni bir gün kovacağım."

"Hmmmph. Bir gün bırakacağım." Verandadan inerken bu sözleri duydu. En azından hayatındaki bazı şeyler sabitti.

Gölgeleik bir ağaca doğru yürüdü ve Sarah'yı aramak için gerekli olan tek rakama bastı. Arama doğrudan telesekreterine gitti ve neşeli sesi ona mesaj bırakmasını söylediğinde gerginlik onu sardı. "Ara beni, *lanet olası*." Kelimeler sabırsızca boğazından döküldü.

Hızlı adımlarla ahıra doğru ilerlemeye başladı ama sonra vazgeçti. Onu geri aramasının ne kadar sürebileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, tabii *eğer geri* ararsa. Bütün gün kışının üstüne oturup bu konuda bir şey yapmamasının hiçbir yolu yoktu. Kadının kilometre sayacındaki miller geçip giderken burada oyalanarak bir saniye daha kaybetmeyecekti.

Arkasını döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Yürürken bir düğmeye daha bastı. Yarı zamanlı olarak onun için çalışan çocuk telefonu açtığında John konuşmayı kısa kesti. "Sana hemen ihtiyacım var. Sen gelip bir hafta kadar benim sığırlara bak, ben de o çok zor biriktirdiğin üniversitenin ilk dönemini halledeyim." Olumlu bir yanıt alınca John telefonu cebine koydu ve Beth'le yüzleşmek üzere mutfığa doğru yürüdü.

"On dakika içinde çıkıyorum. Bana biraz sandviç ve su şişesi hazırlayabilir misin?"

Gülümsemenin kızın tüm yüzünü kaplamasını izledi.

"Tamamdır." "Teşekkürler."

Onuncu Bölüm

Sarah bir benzin istasyonunda durdu ve deposunu doldurdu. Endişe beynini daha önce istila etmişti ve ona rahat vermiyordu. Evindeki durumun üstüne bir de John'la uğraşmak zorunda kalacaktı. *Kızgın bir John*. Ona bıraktığı mesajdaki ses tonu onu çok etkilemişti. O kadar uzun süredir kendi sorunlarıyla uğraşıyordu ki, John'u beklemeyi pek düşünmemişti.

Ayrıca, gerçekten bir çift değillerdi. Paylaştıkları şey aslında sadece bir yaz kaamağıydı, değil mi? Her ne kadar daha fazlası olmasını istese de, onun kendisine gerçek bir bağlılık duyması pek mümkün görünmüyordu ve artık kendine gelmesi, yazın sonuna yaklaştığını ve gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğini anlaması gerekiyordu. Hayatı Dallas'taydı ve eve gidip oradaki sorumluluklarını yerine getirmesi gerekiyordu.

Ama bu hızlı mola sırasında önce John'u geri araması gerekiyordu. Telefonu aana kadar sadece bir kez çaldı ve sesi onu hiç rahatlatmadı. "Neredesin lan sen?"

"Dallas'a gidiyorum."

"Bunun farkındayım Sarah. Tam olarak, şu anda neredesin?"

"Austin'deyim. I-35 zerindeki bir benzin istasyonundayım," dedi.

"Ne halt etmeye gittin?"

"Dairem soyuldu."

O bunları düşünürken hatta sessizlik hüküm sürüyordu. "Olduğun yerde kal.

Senden belki iki saat gerideyim."

"Ne? Hayır. Oraya gitmem gerek."

"Sarah. Austin'i terk etme," diye emretti. "John--"

"Soygunla ilgili seni kim aradı?"

Sarah derin bir nefes aldı. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Randall." "Olduğun yerde kal."

"İki saat burada kalamam!"

"Etrafınıza bakın ve bana kaç tane otel gördüğünüzü söyleyin."

Bununla nereye varmak istediği Sarah'nın aklına gelmedi. Etrafına bakındı. "Tam önümde bir DoubleTree var."

"Tamam, bu iyi. Kenara çek ve giriş yap. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Giriş yapmıyorum! Bu çok saçma. Dallas'a gitmem gerek."

"Bensiz devam edemezsiniz. Eğer giriş yapmayacaksan, git beni otelin restoranında bekle."

Ciğerlerindeki oksijeni dışarı itti. "John--"

"Benimle tartışmayı bırak. Hırsız girmiş bir eve tek başına girmeyeceksin. Ve sen de o şerefsizle buluşmaya gitmeyeceksin. Böyle bir şey *olmayacak* bebeğim. Hem seni neden aradı ki? Yalnız yaşadığını söylemiştin. Ne oluyor Sarah?" Adamın sesi hattaki kadını kabarttı.

"Yalnız yaşıyorum. Güvenlik şirketi alarımın çalması ihtimaline karşı onun adını listeye yazdı. Beni yakalayamadılar ve sırada o var."

"Neden onu hemen çıkarmadın?"

"Bunu hiç düşünmedim. Bu yaz *seninle* biraz meşguldüm John." Alaycılığını tam olarak kontrol edemiyordu.

"Evet, bu hiç hoşuma gitmedi ve ben gelene kadar burada kalacaksın. Benzin istasyonunda sıcakta oturmanı istemiyorum, o yüzden küçük kışını kaldırıp otele git."

"John--"

"Sana şöyle söyleyeyim, bebeğim. DoubleTree'ye gittiğimde, eğer orada olmazsan, pişmanlık içinde yaşayacaksın."

"Aman Tanrım. Bu bir tehdit mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu lanet bir tehdit."

"Dediklerimi yapmamanın sonucunu test etmek ister misin? Çünkü güven bana bebeğim, seni bulacağım."

Omurgasından aşağıya doğru cinsel bir ürperti yayıldı. "Peki. Ama bir restoranda o kadar uzun süre oturmayacağım. Bir oda tutacağım ama bana paramı geri ödeyeceksin."

"Giriş yaptığında bana oda numaranı mesaj at." "Tamam."

"Ve oraya gittiğimde külotunu çıkar."

Son hırıltılı yanıtı öyle bir coşku yarattı ki, kadın aramayı sonlandırdı.

Hayatının en uzun iki saatinden sonra John asansöre binerek yukarı çıktı. Küçük cadı ona hemen mesaj atmamıştı, oh, lanet olsun hayır, Austin'in dış mahallelerine varana kadar onu lanet olası kancada bocalamaya bırakmıştı. Oldukça doğru bir zamanlama yapmıştı ve şimdi kanını besleyen ilkel duyguları kontrol edemiyordu.

Kapıya doğru yürüdü ve vurdu.

Kapıyı açtığında, onu görünce neredeyse kendinden geçecekti. Onu gerçekten görene kadar, gerçekten burada olduğundan bile yüzde yüz emin değildi.

İçeri girdi, kapıyı sürgüledi ve dönüp ellerini kızın beline koydu. "Külotunu çıkarır mısın?" diye sordu.

Öne doğru bir adım atarak onu bilerek odanın içine doğru itti. Kan dolaşımına hücum eden duyguları kontrol edemiyordu ve bu duygularla hareket etmekten kendini alıkoyamayacağından emindi. Onu çıplak istiyordu ve onu bu şekilde elde edene kadar dinlenmeyecekti. Vücudunun avuçlarının altında titrediğini hissedebiliyordu ve bunun ona bir tatmin duygusu verdiğini kendi kendine itiraf etti.

Tişörtü başının üzerinden çekti. "Sana bir soru sordum."

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, hala iç çamaşırım var."

"Bana pek iyi bakmıyorsun, değil mi Sarah?"

Sütyeninin klipslerini açtı ve yumuşak beyaz göğüsleri görüldüğünde içten içe büyük bir rahatlama yaşadı.

Başını salladı ve elleri adamın pazularının üzerine inerken dudaklarını ıslattı. Evet, o dudakları istiyordu. Onlara şimdi ihtiyacı vardı, sikişin etrafına sarılmış, emiyor, yalıyor ve-- lanet olsun, onu delirtiyordu.

Delirecekti.

Dallas'a geri dönemezdi.

Dönemezdi.

Ona izin vermezdi.

Şortunun düğmesini açtı ve ardından fermuarını indirdi. Her iki eliyle yumuşak, sıkı kalçaları tutana kadar ellerini gevşemiş malzemenin içine doğru itti. Aletin kabardığını ve kot pantolonuna doğru itildiğini hissetti, onun içinde olmayı talep ediyordu.

"Benden bir daha kaçmayacaksın."

"Senden kaçmadım. Bir süreliğine ayrılmam gerekiyordu, hepsi bu."

"Buna izin yok. Bakkala gitmediğin sürece bana haber vermeden hiçbir yere gitmeyeceksin, anladın mı?"

"J-John--"

Onu görmezden geldi ve şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı itti. "Çık onlardan."

Kadın adamın dediğini yaptı ve adam buna engel olamadı. Bir elini kızın saçlarında dolaştırdı ve bir elini de kızın bacaklarının arasındaki sıcaklığa soktu. Bir parmağını onun içine soktu.

Kollarında titredi ve ıslak sıcaklığı, sıvı şeker gibi avucuna değene kadar parmağının üzerinden muhteşem bir şekilde kayd. *Tanrım, pantolonunun içine boşalacaktı.*

"J-John, dur--dur--"

"Asla olmaz." Durmak da ne demek olabilirdi ki? Durmayacaktı. Asla durmayacaktı.

Ona karşı sert bir şekilde nefes almaya başladı ve bunun onu kışkırttığını hissedebiliyordu. Tamamen ıslak ve suluydu, etrafında sıcak, ıslak bal gibi akıyordu ve parmağını onun içinde manipüle etti, gelmesini istedi. Gelmesine ihtiyacı vardı.

Ama hâlâ onunla sözlü olarak mücadele etmeye çalışıyordu. "Dallas'a geri dönmek zorundayım. Orada bir işim var."

"Hayır." *Kabul edilemez. Onun geri dönmesine izin vermeyecekti. Olmayacaktı.*

"John, işime ihtiyacım var."

Tartışmaları sinirlerini bozmaya başlamıştı. Artık bu konuda tartışmak istemiyordu. "Hayır, istemiyorsun."

"Orada bir evim var," dedi.

"Ona ihtiyacın yok. Onu satmanı istiyorum." "Ama benim işim--"

"O lanet işe ihtiyacın yok. Paraya da ihtiyacın yok. Ben karşılayacağım. Hepsini."

"Hayır, bu yanlış olur."

"Neden yanlış olsun ki?" *Kahretsin, bu konuda onunla tartışmaya devam ederse delirecekti. Onun ipeksi küçük bedeninin içinde olmaya ihtiyacı vardı ve tek yapmak istediği onu lanet olası Dallas'a geri dönmekle tehdit etmekte. Sikerim böyle işi. Kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkaracak kadar uzun süre onu bıraktı ve sonra onu en yakın duvara doğru itmeye başladı.*

Kadının omurgasını duvara yasladı ve pürüzsüz, ipeksi bir bacağına beline dolayarak kaldırırken dudaklarından kelimeler döküldü. "Bu yanlış olur çünkü--çünkü--" Onun içine doğru itmeye başladı. *Tanrım, çok iyi hissettirdi. Kendini çok iyi hissediyordu.* "John, düzgün düşünemiyorum--"

"Düşünme bebeğim. Hisset." Bir vuruş daha yaptı ve zevk, yoğun ve sıcak, içinden geçerken gözlerini kapattı.

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Geri dönmek zorundayım, seninle kalamam." Gözlerini açtı, çenesini kaldırdı ve odaklanmaya çalıştı.

"Neden?"

Benimle olmak istemiyor musun?" Nefesini tuttu ve sordu, "Benimle Beni seviyor musun?"

Bir vuruş daha yaptı ve kızın nefesini içine çektiğini hissetti. Ona vurduğu için mi, yoksa söylediği şey yüzünden mi? Bir vuruş daha yaptı ve gözleri onunkilerde, bekledi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Rahatlama, tatmin ve tüketen ihtiyaç, onu dudaklarından öperken aynı anda bir vuruş daha yapmaya itti.

Başını kaldırdı ve göz kapakları yavaşça açılırken onu izledi. "Ben de seni seviyorum. Bunu biliyor musun?" diye sordu ona.

"Hayır."

"Evet," Bir vuruş daha ve bıçak sırtındaydı. Elini aralarına soktu ve klitorisine bastırana kadar yumuşak küçük kıvrımını açtı.

"John--" Kadının nabız gibi atan avuçlarının onu sıkıca kavradığını hissettiğinde sesi ağlamaklı bir feryada dönüştü.

"Gel, bebeğim. Benim için gel ve benimle evleneceğini söyle. Lütfen." Kendini tamamen kaybetti ve ona vurmaya başladı.

Orgazm onu vurdu ve çılgılığı etraflarındaki havayı kirletti. "Yessssss."

Kadının anlaşması kulaklarında tatlı bir nirvana gibi çınlarken, adam kadının içine doğru sertçe itti ve onu uçurumun kenarına kadar takip etti

Sonsöz

Üç yıl sonra.

Sarah ahıra girerken sevinç ve şaşkınlık dolu bir sesle, "Bu olumlu," dedi.

John İngiliz anahtarını yere bıraktı ve bir bez alıp ellerini silmeye başladı. Ona doğru yürürken ağzında bir gülümseme belirdi. "Benden şüphe etmene şaşırdım, bebeğim."

Bir eliyle kucağındaki bohçayı bıraktı ve onun omzuna vurdu. "*Senden* şüphe etmedim bebeğim."

Kucağındaki bebek sevinçle ellerini çırpı ve yüksek sesle mırıldanmaya başladı. John ellerini kızının ipeksi pürüzsüzlükteki saçlarında gezdirdikten sonra kollarını uzattı ve bebek kendini ileri atarken onu yakalamayı başardı.

"Yani artık muhtemelen istediğimiz kadar alabileceğimizi biliyoruz," dedi gizleyemediği bir gururla.

"Hiçbir şeyi hafife almamamız gerektiğini düşünüyorum ama evet, umarım öyledir."

"Kaç tane istiyoruz?" diye sordu, bebeği kucağına alırken diğer kolunu Sarah'ya doladı ve onu yanına çekti.

"Bilmiyorum. Üç, dört belki?"

"Ve büyük soru-- onları hangi okula göndereceğiz?"

Sarah elini kocasının yanağına koydu. Top Hill'e emeklilik topluluğu için ihtiyaç duydukları finansmanı ona düğün hediyesi olarak vermişti. Böylece okul uzun, çok uzun bir süre açık kalacaktı. Küçük kasaba, üç yıl sonra, bir lokanta ve bir yem dükkanının eklenmesiyle şimdi bile geliyordu. Topluluk büyüyor, nüfus artıyordu. Sarah bir sonraki nüfus sayımında nüfusun önemli ölçüde artacağından şüphe duymuyordu.

Ama John'un çiftliğinde yaşıyorlardı ve Duluth açık ara en yakın kasabaydı. "Sanırım Duluth. Otobüs posta kutusunun yanından geçiyor."

"Bence en iyisi bu, eğer sakıncası yoksa."

"Benim için hiç sakıncası yok. İkisi de iyi okullar."

Kızı başparmağını ağzına soktu ve yanağını onunkinin üzerine koydu. omuz. Annesi ve babası arasında bir ileri bir geri baktı.

Bebegi alnından öptü ve sonra Sarah'yı alnından öptü. Elini, avucunun altında yumuşak karnını tutana kadar dolaştırdı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye gülümsedi.

Bebek küçük bir bebek komutuyla homurdandı. John kızına gülümsedi. "Biz de seni seviyoruz meleğim."

Başparmağını ağzından çıkardı ve ona gülümsedi.

İçinden sevgi ve memnuniyet akıyordu. Evet, hayatı tamamlanmıştı.

SON ###

Lynda'nın nihayet bir web sitesi var! [Resmi Lynda Chance sitesini](#) ziyaret edin ve tek bir tıklamayla e-posta güncellemelerine abone olun!

Raul ve Elaina'nın hikayesiyle her şeyin başladığı yere geri dönün:

[Hak İddia Etmek](#)

Yirmi bir yaşındaki Elaina Ruiz, Raul Vega ile ilk kez tanıştığında üniversiteye yeni başlamıştır. Raul Vega'nın acımasız ne olduğunu, onun on sekiz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi olduğunu varsaydığında onu düzeltmez.

Raul Vega, onsuz yapamayacağı bir kadınla hiç tanışmamıştır. Ta ki Elaina Ruiz'le tanışana ve onun kendisine ait olması gerektiğini anlayana kadar... Bu onun büyümesini beklemek anlamına gelse bile.

Ve şimdi mevcut:

[Lone Star Heartbreaker](#) tarafından: [Anne Marie Novark](#)

Diamondback Çiftliği Serisinin Dördüncü Kitabı

Tyler McCade, Salt Fork, Teksas'taki McCade kardeşlerin en küçüğü ve hepsinin en büyük kalp kırıcısıdır. Ya da öyleydi - ta ki bir uçak kazası vücudunu harap edene ve ekin ilaçlama şirketini bir kuyruk dönüşüne gönderene kadar. İyileşmek ve yeni bir iş planı oluşturmak için zamana ihtiyacı olan McCade, Diamondback Çiftliği'ne çekilir ve burada kazanın kendi hatası olabileceği ihtimaliyle tek başına çok fazla zaman geçirir.

Caitlyn Ross uçak uçurmak için yaşıyor. Lone Star Wings'te pilotluk işini kabul etmek bir hayalin gerçekleşmesi gibi görünmektedir. Ancak sahip olduğu her şeyi toplayıp kendini düşünceli Tyler McCade için çalışırken bulduğunda, savunması yüksek alarm durumuna geçer. Cinsel gerilim cızırdıyor, ama onun iyileşmesine yardım etmek için gerekenlere sahip mi? Ve hatta deneyecek kadar cesur mudur?

Lynda Chance'in diğer westernleri:

Kovboyun Kontrolü Altında (Çağdaş Roman)

Selena Taylor, ailesini Meksika'daki uyuşturucu kartelinin şiddetine kurban verdikten sonra büyükanne ve büyükbabasını bulmaya kararlı bir Amerikan vatandaşıdır. Teksas sınırını geçmek işin kolay kısmı olarak ortaya çıkar. Neredeyse beş parasız ve baştan çıkarıcı derecede masum olan genç kız, çok geçmeden kendini Travis Blake'in merhametine kalmış bulur. Travis çalışkan, kendi kendini yetiştirmiş bir çiftlik sahibidir ve hiçbir zaman sevgi ya da yumuşaklık nedir bilmemiştir. Kadınlardan tek beklentisi cinselliktir ve Selena onun çiftliğinde hiçbir çıkış yolu olmadan yakalanır. Selena onun kontrolünden kaçmak için planlar yaparken, Travis acımasızca ve metodik olarak kontrolünü sıkılaştırır ve Selena'nın gitmesini imkânsız hale getirir. Bunu izleyen mücadele, saflığı tutkuya, erdemi ahlaksızlığa ve aşkı şehvete karşı koyan bir irade çatışmasıdır.

Çiftcinin Bakire Edinimi

Emma Martin'i Denver'daki yeni işine götüren posta arabası Colorado'nun vahşi doğasında saldırıya uğrayıp soyulduğunda, hayatta kalan tek kişi o olur. Yalnız ve dehşet içindeyken, bir çiftlik sahibi olan Luke Butler tarafından kurtarılır.

sadece tek bir yol bilir. Onun yolu.

Luke Butler, Emma Martin'i bulduğunda onu çiftliğine geri getirmekten başka çaresi kalmaz. Kısa süre sonra hayatı, nasıl umursayacağını ve nasıl yerinde duracağını bilmeyen bir kadın tarafından alt üst edilir.

Bunu izleyen savaş bir irade çatışması, bir öfke testi ve bir aşk dersidir.

Serif ve Masum Hizmetçi (Şehvetli, romantik, tarihi roman)

Becky Hamilton henüz on dört yaşındayken yetim kalınca Waco'daki teyzesinin yanına gelir ve kasabanın düşünceli genç şerifi için yemek ve temizlik yapmaya başlar. Onun çiğ erkekliği ve güçlü kuvvetli yapısı karşısında hemen büyülenen Becky'nin hayranlığı, yıllar geçtikçe ve adamın dürüstlüğü ortaya çıktıkça aşka dönüşür.

Jake Cooper üç uzun yıl boyunca güzel, küçük, yetim hizmetçisini görmezden gelmeyi başarır. Ama kadın, bir kızıdan bir kadına dönüşmeye başlayınca, Jake Cooper ona duyduğu şiddetli ihtiyacı daha fazla kontrol edemez. Bunca yıldır kasabayı korumak onun göreviydi, ama onu ondan kim koruyacak?

Lynda Chance tarafından yazılan diğer eserler:

Kovalamacanın Hevecanı

Uyarı: Alfa Erkekler her yerde! Üç oda arkadaşı. Üç erkek. Üç imkânsız durum! Ashley Weldon, Ryan McKay ona başa çıkılamayacak kadar ateşli hamleler yaptığında korkuyla kaçıyor! Ryan ne kadar zorlarsa, Ashley o kadar geri çekiliyor. Ryan Ashley'i kovalarken, arkadaşı Gibson Jones da Ashley'nin küçük kuzeni Julie'yi sessizce takip etmektedir. Ateşli bir itfaiyeci, koruyucu bir kız arkadaş, biraz cinsel içerikli mesajlaşma ve bir iki Corvette eklediniz mi, işte size Teksas'ta Baştan Çıkarma, Houston Stili!

Amerikalı Milyoner Tarafından Bastan Çıkarılmak (Birinci Kitap: Louisiana İlişkileri)

Banliyödeki hayat evcildir, cesur değil. Kaderin cilvesiyle şehre inen bekâr anne Jenny Babin, acımasız Richard Bergeron'un eline düşer. Richard, paranın zar atılarak kazanıldığı ve kaybedildiği karanlık bir yeraltı dünyasında yaşamaktadır. Jenny tutku, baskınlık ve karanlık ikna ile dolu erotik bir ilişkinin içine çekilir. Çok geç olmadan Richard'ın kontrolünden kurtulabilecek midir? Yoksa şehirde geçirdiği zaman hep hayalini kurduğu hayata mı dönüşecek?

Yatağa Santaj (İkinci Kitap: Louisiana İlişkileri)

Baton Rouge polis memuru Jake Fontenot aylardır Amy'yi istemektedir. Onun evli olduğu izlenimiyle, sahip olamadığı kadın için sessizce acı çekmektedir. Boşanmış bir anne ve öğretmen olan Amy Sanford, bir polis memuruyla ilişki kurmayı reddeder. Beyaz yalanlar ve kaçamak manevralarla yakışıklı teğmenin ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalışır. Karanlık bir gecede otoyol kenarında mahsur kalıp korktuğunda gerçeği öğrenir. İstedikini elde etmek için şantaj ve gözdağı kullanan adam, çok geçmeden onu kontrolü altına alır ve acımasız bir bastan çıkarma ve şehvetli ikna oyununa dahil eder.

Patron Tarafından Yatağa Atıldı (Üçüncü Kitap: Louisiana İlişkileri)

Renee Guillot daha iyi maaş ve sosyal haklarla yeni işine başladığında tek endişesinin iş güvencesinin olmaması olduğunu düşünür. Şeytanın vücut bulmuş hali için çalışacağını bilmemektedir. Birdenbire, cinsel baskı ve tehlikeli ayartmalarla dolu bir dünyaya savrulur.

Robert Thibodeaux kendi sekreterini işe almanın sıradan ayrıntılarıyla uğraşamaz. Bu yüzden yeni çalışanı işe geldiğinde, bir bakış bile bu işin asla yürümeyeceğini anlamaya yeter. Onu ofisinden çıkarıp yatağına almak kolay bir manevra değildir. Ama istediği tam olarak budur ve bunu gerçekleştirmesi sadece bir zaman meselesi olacaktır.

Ahlaksız Teklifi

(Çağdaş Novella)

Jenna Hardin, kısa süreli bir evlilik anlaşması içeren bir iş teklifiyle karşılaştığında tereddütle kabul eder. İşin sadece bir sis perdesi olduğunu ve kendisinin nihai meta olduğunu anlaması uzun sürmez.

Teksas'ta Baştan Çıkarma: Mike ve

Megan (Şehvetli Kısa Hikaye)

Küçük kasaba kızı Megan için Dallas'taki hayat zaten yeterince heyecan vericidir. Ama Mike çalıştığı restorana girdiğinde, işler bir çentik atacaktır.

